MATERIALE
PENTRU CURSURILE SERALE DE PARTID DELA ORAȘE
VOL. 2

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

TEMELE:

6. INDUSTRIALIZAREA SOCIALISTĂ, CONDIȚIE DE BAZĂ A CONSTRUCȚIEI SOCIALISMULUI IN ȚARA NOASTRĂ.
7. INTĂRIREA ALIANȚEI CLASEI MUNCITOARE CU ȚĂRĂNIMEA MUNCITOARE
8-9. ORGANIZAREA SOCIALISTĂ A INTREPRINDERILOR.
10. INTRECEREA SOCIALISTĂ, METODĂ COMUNISTĂ DE CONSTRUIRE A SOCIALISMULUI.
11. PRINCIPIUL SOCIALIST AL REPARTIȚIEI DUPĂ CANTITATEA ȘI CALITATEA MUNCII.
12. SOVROMURILE, PÂRGHIE PRINCIPALĂ IN CONSTRUIREA INDUSTRIEI NOASTRE SOCIALISTE.

1951

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

INDUSTRIALIZAREA SOCIALISTA, CONDIŢIE DE BAZĂ A CONSTRUCŢIEI SOCIALISMULUI IN ŢARA NOASTRĂ

I. INDUSTRIALIZAREA SOCIALISTA. DESVOLTAREA INDUSTRIEI GRELE, VERIGA PRINCIPALA A CONSTRUIRII SOCIALISMULUI

Inapoierea economică a ţării noastre datorită politicii trădătoare a burgheziei şi moşierimii române. Ţara noastră e o ţară bogată. In adâncul pământului ei se găsesc mari bogăţii, ca, de pildă: petrol, minereurile cele mai felurite, cărbuni, gaze naturale etc. Rodnicia câmpiilor dela Dunăre era vestită încă demult. Cu toate acestea se spunea deseori în trecut — şi aşa era — că ţara noastră e o ţară săracă. România era o ţară săracă datorită regimului de jaf burghezo-moşieresc şi datorită înrobirii ei de către capitaliştii din afară, care îi sugeau vlaga. Industria ţării era slabă, lucrarea pământului se făcea cu unelte şi după metode înapoiate, iar oamenii muncii se zbăteau într'o grea mizerie.

Nefolosirea sau proasta folosire a bogăţiilor naturale era un lucru obişnuit.

O pildă grăitoare în această privinţă este aceea a rezervelor de cărbuni. Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej socotea, în 1945, aceste rezerve la 1 miliard 800 de milioane de tone, o cifră foarte mare. Cu toate acestea, consumul era foarte mic, un consum de ţară săracă în cărbuni.

O altă pildă este aceea a aluminiului, metal de mare însemnătate pentru industrie. Puţine ţări au zăcăminte de bauxită, minereul din care se scoate aluminiul. La noi în ţară există zăcăminte bogate în regiunea Bihor. Cu toate acestea, în trecut aluminiul era importat din străinătate, fiind plătit cu preţuri mari. Bauxita brută era în schimb trimisă înafara hotarelor ţării, exportată, pentru a fi prelucrată acolo.

Mari sunt şi zăcămintele de fier. Numai rezervele de minereu de fier din regiunea Teliuc-Ghelar pot să acopere nevoile ţării pe 30 de ani.

Mercurul, cuprul, cromul şi manganul fac şi ele parte din bogăţiile ţării noastre. Cu toate acestea, deseori erau importate din alte ţări şi plătite scump.

Cantităţi uriaşe de gaze naturale se iroseau, fiindcă nimeni nu se îngrijea de folosirea lor.

Puţine ţări au toate materiile prime necesare industriei chimice, ca: lemn, cărbune, petrol, sare, gaze naturale. Niciuna dintre acestea nu lipsesc ţării noastre. Totuşi, în trecut nu exista o industrie chimică puternică. Majoritatea medicamentelor, vopselelor, produselor chimice pentru diferitele industrii şi a îngrăşămintelor chimice pentru agricultură se importau. Trusturile capitaliste, în special cele americane, erau stăpânele pieţei româneşti.

Cu toate posibilităţile mari ce le avea ţara noastră pentru electrificare, regimul burghezo-moşieresc ne-a ţinut în înapoiere şi în acest domeniu. Din 1884 până în 1944, în 60 de ani, puterea totală instalată se ridica la 600.000 kw., ţara noastră fiind una din ţările cu cel mai redus consum de energie electrică pe cap de locuitor. Exploatarea instalaţiilor — aşezate deseori în mod nepotrivit — era cu totul neraţională. Mai mult de două treimi din populaţia ţării trăia în localităţi neelectrificate.

In legătură cu electrificarea, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat pe drept cuvânt că starea moştenită din trecut este

„un necruţător act de acuzare împotriva regimului burghezo-moşieresc“ [1].

Economia ţării noastre, aşa cum s'a desvoltat ea sub conducerea capitaliştilor şi a moşierilor, era o economie înapoiată din punct de vedere tehnic. Astfel, ea era lipsită de utilajul modern şi de maşinile perfecţionate care să mecanizeze muncile grele şi să uşureze eforturile muncitorilor din ramurile industriale în care se munceşte în condiţii grele.

Această înapoiere tehnică împiedica creşterea productivităţii muncii şi silea, astfel, economia noastră să bată pasul în loc.

Nu e greu de înţeles care erau rădăcinile acestei stări.

Până la 23 August 1944 în ţara noastră a existat regimul burghezo-moşieresc.

Capitaliştii români, ca şi cei din alte ţări, nu se gândeau la nevoile poporului, ci la felul în care ei s'ar putea îmbogăţi mai repede şi mai uşor. Deaceea au băgat capitalurile acolo unde erau mai siguri de câştig, acolo unde puteau să încaseze cât mai repede profiturile cele mai mari, acolo unde era nevoie de investiţii mai puţine. Deaceea capitaliştii au desvoltat în primul rând industria uşoară, nu cea grea.

Industria noastră s'a desvoltat sub stăpânirea capitalului străin, în special sub stăpânirea celui american, astfel că ţara noastră ajunsese să fie o semicolonie a imperialiştilor străini. Subjugarea ţării s'a făcut în deplină înţelegere cu guvernele burghezo-moşiereşti din România. Burghezia şi moşierimea din ţara noastră au fost dintotdeauna slugi plecate ale imperialismului străin. In schimbul unor venituri grase, aceste clase nu s'au dat înapoi să vândă bogăţiile ţării.

In toate sectoarele economiei noastre erau stăpâni imperialiştii străini, în frunte cu imperialiştii americani.

Capitaliştii străini şi slugile lor nu aveau niciun interes ca România să devină o ţară independentă econo-

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, **Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 242.**

micește. Materiile noastre prime plecau peste graniță și se întorceau gata fabricate, la prețuri înzecite. Cu toate că puteam produce în țară coxul, necesar industriei grele, importam cox din străinătate, în loc să construim coxerii. Țara noastră era cu totul sub călcâiul statelor imperialiste.

Exploatările industriale din țara noastră erau exploatări de jaf. Capitaliștii străini jefuiau sălbatic, mână în mână cu cei români, bogățiile țării. In industria petroliferă se scotea în mod barbar petrol din zăcămintele cunoscute, fără a se face lucrări pentru descoperirea de noi surse petrolifere. Exploatarea pădurilor este o pildă vie a jafului colonial ce s'a desfășurat în țara noastră. Sute de mii de hectare de pădure au fost cu totul rase. Au fost desgoliți munți întregi. Puțin le păsa capitaliștilor că regiunile despădurite nu vor mai produce lemnul necesar industriei, că pământurile cultivate din împrejurimi nu vor mai da roade bogate.

Pe măsură ce industria se desvolta, creștea și mizeria poporului muncitor. Capitaliștii din țară și de peste hotare se îmbogățeau, în timp ce traiul clasei muncitoare devenea tot mai greu.

Așezarea nedreaptă a impunerilor arunca greul impozitelor pe spinarea oamenilor muncii. O pildă este aceea a timbrelor pentru așa zisa apărare națională. Acestea nu erau altceva decât mijloace de a construi uzine de război din munca poporului.

Cotropirea țării noastre de către Germania fascistă a înrăutățit și mai mult starea industriei noastre. Mână în mână cu capitaliștii americani și englezi, pe care îi asociaseră la jaf, capitaliștii germani înrobiseră cu totul țara. Fabricanții, bancherii și moșierii români au transformat țara, prin acordurile economice încheiate cu capitaliștii germani, într'o colonie a Germaniei hitleriste. Se fabrica numai ceeace avea nevoie Germania pentru războiul antisovietic, ceeace porunceau stăpânii trusturilor nemțești.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că pagubele suferite de România în urma jafului banditesc practicat de Germani, în cârdășie cu burghezia și moșierimea română,

se ridică la o cifră uriașă, care face cât bugetul din trecut al țării pe mai bine de 12 ani.

In timpul războiului, economia țării noastre a mai avut de suferit de pe urma distrugerilor provocate de război. Bombardamentele anglo-americane, distrugerile din regiunile unde au avut loc lupte și distrugerile săvârșite de armatele germane în retragere au slăbit și mai mult puțina industrie din țara noastră, desorganizând și făcând să scadă producția. Căile de comunicație, îndeosebi transporturile pe C.F.R., și industria petroliferă au avut cel mai mult de suferit. Au fost distruse linii ferate, gări, poduri, macazuri etc. In Noembrie 1944 din totalul locomotivelor rămăseseră numai 50%, iar din vagoane 68%. La 23 August 1944 capacitatea de transport a căilor ferate ajunsese la numai 30% față de 1943.

In industria petroliferă au fost distruse rafinăriile, instalațiile de distilare și craking, depozitele de produse petrolifere. Pagubele s'au ridicat la peste 70 de miliarde lei. Capacitatea de producție a rafinăriilor a scăzut cu 80—85%.

Și nu numai transporturile și industria petroliferă au avut de suferit de pe urma războiului. Au fost distruse întreprinderi de tot felul. Au fost distruse posturi de telegraf și telefon, numeroase case de locuit etc.

O economie înapoiată, vlăguită și în parte distrusă de războiul de jaf al capitaliștilor și moșierilor români și străini, aceasta era starea economiei moștenite de forțele democratice, în frunte cu clasa muncitoare, după 23 August 1944.

Partidul clasei muncitoare, inițiatorul și organizatorul luptei pentru industrializarea socialistă a țării. Dela întemeierea lui, Partidul Comunist din România a fost singura forță care a luptat hotărît împotriva înapoierii țării noastre, împotriva înrobirii ei de către capitaliștii străini. Comuniștii au arătat întotdeauna că progresul țării e strâns legat de industrializare, de transformarea țării dintr'o țară agrară înapoiată într'o țară industrială, cu agricultură mecanizată. Comuniștii au demascat fără cruțare

pe purtătorii de cuvânt ai reacțiunii care spuneau că n[e] avem nevoie de o industrie puternică și că trebue să ne mulțumim cu agricultura noastră, fiindcă suntem — spuneau ei — „o țară eminamente agricolă". Cei care vorbeau așa erau slugile imperialiștilor. Ei ar fi vrut să rămânem mereu la cheremul statelor capitaliste din Apus, al marilor trusturi capitaliste.

„Impotriva acestor teoreticieni reacționari — a spus tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — ...ne-am ridicat dintotdeauna noi, marxiștii, comuniștii, susținând că progresul țării noastre este în directă și nemijlocită legătură cu progresul industrializării țării și că de țaria industrială a țării depinde în mare măsură însăși independența statului nostru"[1].

După eliberarea țării noastre de către Armata Sovietică, oamenii muncii au început, la chemarea și sub conducerea partidului, opera de refacere a țării.

In Octombrie 1945 s'a ținut Conferința națională a Partidului Comunist Român. Cu acest prilej s'au arătat sarcinile principale ale partidului și clasei muncitoare în lumina situației interne și internaționale, și anume: democratizarea țării și refacerea economiei naționale în domeniul comunicațiilor, industriei și agriculturii.

Inspirându-se din experiența Uniunii Sovietice, din învățătura tovarășului Stalin despre industrializarea socialistă, tovarășul Gheorghiu-Dej a înfățișat partidului, în raportul Comitetului Central, un plan măreț de reconstrucție și de folosire a marilor bogății naturale ale țării. In acest plan este arătată calea pe care trebue să se desvolte în viitor țara noastră. Este vorba despre un plan minunat de transformare a țării noastre dintr'o țară agrară înapoiată într'una înaintată, industrial-agrară.

La baza acestui plan stă învățătura leninist-stalinistă despre desvoltarea cu precădere a industriei grele și a

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole și cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 54.

ramurii ei celei mai importante, industria constructoare de mașini.

La conferință s'a arătat că numai desvoltarea industriei grele poate să asigure creșterea producției de oțel și laminate, de mașini și motoare pentru toate ramurile industriei. Numai desvoltarea industriei grele poate să înlăture dependența înrobitoare a țării noastre față de industria țărilor capitaliste în ceeace privește utilajul industrial și mașinile-unelte. Numai desvoltarea industriei grele poate să asigure industriei extractive utilajul necesar desvoltării și mecanizării ei, iar industriei energetice mașinile și instalațiile care să facă posibilă electrificarea țării. Numai desvoltarea industriei grele poate face posibilă înzestrarea agriculturii cu tractoare și alte mașini agricole. Numai o industrie grea puternică poate asigura o creștere însemnată a producției și a productivității muncii.

Conferința a arătat că transformarea țării noastre într'o țară industrială înaintată nu se face pe cale pașnică, ci pe calea unei îndârjite lupte de clasă. Capitaliștii și moșierii, care vedeau că le fuge pământul de sub picioare, încercau să împiedice opera de refacere a economiei naționale, pentru a lovi guvernul în care clasa muncitoare avea poziții importante. Ei sabotau aplicarea armistițiului și măsurile guvernului democratic prin desorganizarea producției, prin împiedicarea aprovizionării industriei cu mașini și unelte, prin împiedicarea aprovizionării muncitorilor, prin provocarea inflației, care ducea la devalorizarea monetei.

Procesul Popp, Bujoiu, Aușnit și altele au arătat cât de mârșave sunt intențiile dușmanului de clasă, cu câtă ură a încercat și încearcă acesta să oprească mersul poporului nostru muncitor spre o viață mai bună.

Partidul a mai avut de luptat cu social-democrații de dreapta și cu tătărăscienii, care voiau să folosească locurile ce le ocupau în guvern pentru a împiedica refacerea țării și a lovi în interesele poporului muncitor. Astfel, partidul a respins încercările de desființare a unor în-

treprinderi industriale cu prilejul trecerii dela producția de războiu la producția de pace. El a arătat că trecerea dela producția de războiu la cea de pace nu trebue făcută prin concedierea muncitorilor și închiderea întreprinderilor, ci trebue realizată prin trecerea întreprinderilor respective la producția de pace, la producția materialelor trebuitoare pentru refacerea transporturilor și pentru satisfacerea nevoilor oamenilor muncii.

Pe această cale a mers partidul. In timp ce în țările capitaliste trecerea la producția de pace se făcea pe calea șomajului, a închiderii întreprinderilor, în țara noastră fostele întreprinderi producătoare de armament au început să producă bunurile necesare economiei noastre de pace. Este destul să ne amintim de cazul uzinelor I.A.R. Uzinele I.A.R. au fost transformate pentru a putea produce tractoare. Astăzi ne putem mândri cu mii de tractoare de tipuri moderne, construite de uzinele „Sovromtractor“ din Orașul Stalin, cu ajutorul U.R.S.S.

In ciuda condițiilor foarte grele și a lipsurilor mari de hrană și îmbrăcăminte, muncitorii au lichidat treptat, treptat, sub conducerea partidului, rănile războiului, dând dovadă de un înalt patriotism, de un adevărat eroism în muncă.

Izgonirea ultimilor reprezentanți ai claselor exploatatoare — tătărăscienii — din guvern, răsturnarea monarhiei și instaurarea Republicii Populare Române au dat toată puterea de stat în mâinile clasei muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare.

In Februarie 1948 s'a ținut Congresul Partidului Muncitoresc Român. Cu acest prilej, tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat din nou însemnătatea industrializării socialiste a țării, și în primul rând a construirii unei puternice industrii grele.

„Avem tot ce ne trebue — a arătat tovarășul Gheorghiu-Dej — pentru îndeplinirea misiunii istorice pe care și-a luat-o regimul nostru democratic, forțele noastre democratice: lichidarea înapoierii

noastre economice, transformarea României într'o țară industrial-agrară înaintată și asigurarea unui nivel de trai ridicat masselor muncitoare“ [1].

Pentru înfăptuirea politicii partidului de industrializare a țării, era însă necesară îndeplinirea unei importante condiții. Principalele întreprinderi industriale trebuiau să treacă în stăpânirea poporului muncitor, în mâna statului celor ce muncesc. La 11 Iunie 1948, din inițiativa și sub conducerea partidului, s'a înfăptuit actul revoluționar al naționalizării principalelor mijloace de producție industrială, a minelor, transporturilor, băncilor și societăților de asigurare. Exploatarea omului de către om a fost astfel desființată în cea mai mare parte a industriei.

Naționalizarea întreprinderilor industriale a dat naștere unui puternic avânt celor ce muncesc. Oamenii muncii au înțeles că nu mai muncesc pentru capitaliști, că de acum încolo muncesc pentru ei înșiși, pentru construirea vieții lor fericite, îmbelșugate, lipsite de mizerie. Deaceea s'a schimbat și atitudinea clasei muncitoare față de muncă. Muncitorii nu mai privesc munca așa cum o priveau sub capitalism, ca pe o povară, ca pe un jug. Ei au început să o privească ca pe o chestiune de cinste, de eroism.

Naționalizarea întreprinderilor industriale a dat o temelie solidă construcției socialiste. A luat naștere un important sector socialist, care se întărește și se lărgește în luptă cu sectorul capitalist din economie.

Naționalizarea a dat putință să se treacă la planificarea desvoltării industriei pe calea socialismului. Spre deosebire de industrializarea capitalistă, care se face prin exploatarea nemiloasă a oamenilor muncii, prin războaie de cotropire, prin jefuirea sângeroasă a coloniilor și țărilor dependente, prin împrumuturi externe împovărătoare, industrializarea socialistă se întemeiază pe faptul că cea mai mare parte a fabricilor, precum și minele,

---

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, **Articole și cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 130.**

transporturile, băncile, comerțul exterior și o mare parte a celui interior se află în mâinile poporului muncitor. Industrializarea socialistă se sprijină pe proprietatea obștească asupra principalelor mijloace de producție, pe desvoltarea în primul rând a industriei grele și energetice, pe acumularea și economisirea bogățiilor create prin munca clasei muncitoare. Industrializarea socialistă a țării noastre, ca și industrializarea socialistă a tuturor țărilor de democrație populară, se face cu sprijinul puternic primit din partea Uniunii Sovietice.

In cadrul planificării, partidul a pus industriei sarcina însemnată de a produce pentru prima dată în țara noastră unele bunuri care în trecut se importau.

Stăpân pe principalele mijloace de producție, statul clasei muncitoare aliate cu țărănimea muncitoare a pus chestiunea introducerii tehnicii înaintate sovietice în industria noastră, în vederea ridicării productivității muncii și a scăderii prețului de cost.

Partidul a arătat însemnătatea creșterii planificate a productivității muncii în industria socialistă, întemeindu-se pe învățătura leninist-stalinistă.

> „Productivitatea muncii — spune *Lenin* — este, în ultimă analiză, factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noului regim social. Capitalismul a creat o productivitate a muncii pe care iobăgia n'a cunoscut-o. Capitalismul poate fi și va fi învins definitiv prin aceea că socialismul creează o productivitate nouă a muncii, mult superioară“ [1].

Din inițiativa partidului au luat naștere primele planuri de stat de câte un an — cel pe 1949 și cel pe 1950. Anul 1949 a fost astfel primul an al economiei planificate. După înfăptuirea cu succes a Planului de Stat pe 1949 s'a trecut la planul pe 1950. Amândouă aceste planuri de

[1] *V. I. Lenin*: „Marea inițiativă“. „Cum trebue organizată întrecerea?“, ed. P.M.R. 1948, pag. 27.

un an aveau ca scop să pregătească economia țării pentru trecerea la primul nostru plan cincinal.

Atât în planul pe 1949 cât și în cel pe 1950 se oglindește limpede politica partidului de întărire și desvoltare a industriei grele și îndeosebi a industriei producătoare de mașini.

Incă din anul 1949 producția industrială a depășit nivelul anului 1938.

In cadrul primelor două planuri anuale de stat, oamenii muncii, sub conducerea partidului, gospodărind ei înșiși întreprinderile, fără capitaliști, au dublat producția industrială. Niciodată n'au fost în stare capitaliștii să realizeze o creștere atât de rapidă a producției. S'au desvoltat în primul rând industria grea, cea minieră și a construcțiilor de mașini, pentru a face cu putință și desvoltarea celorlalte ramuri ale economiei naționale.

Odată cu creșterea producției, productivitatea muncii a crescut numai în 1949 cu 18,6% față de 1948.

Datorită ajutorului cu adevărat frățesc primit din partea Uniunii Sovietice și datorită muncii neprecupețite a muncitorilor și tehnicienilor, fabricăm astăzi pentru prima oară utilaj petrolifer, mașini-unelte complicate, motoare Diesel, tractoare, combine, utilaj pentru fabricarea cimentului, turbo-generatoare, rulmenți și alte produse pe care înainte vreme eram siliți să le cumpărăm din țările imperialiste la prețuri ridicate.

Numeroase fabrici noi au fost construite. Au fost puse în funcțiune furnale înalte la Hunedoara și Vlahița, cuptoare Siemens-Martin la „Oțelul Roșu“, Hunedoara, Câmpia Turzii, s'a construit la Craiova o fabrică de transformatori electrici, de aparataj și mașini electrice, o mare uzină chimică, fabrici textile la Botoșani și Iași, linii ferate noi și multe altele.

In acelaș timp au fost desvoltate transporturile de toate felurile.

Desvoltarea comerțului de stat și cooperatist, creșterea vânzărilor prin sectorul socialist al comerțului și creșterea schimbului de produse dintre sat și oraș au fost

realizări însemnate în cadrul celor două planuri anuale de stat.

In anii 1949 şi 1950 s'au investit din fondurile statului, pentru desvoltarea economiei naţionale şi pentru ridicarea nivelului material şi cultural al oamenilor muncii, peste 260 de miliarde lei.

Odată cu creşterea producţiei şi productivităţii muncii a crescut nivelul de trai al oamenilor muncii. Au crescut treptat veniturile oamenilor muncii, atât la oraşe cât şi la sate.

In ţara noastră poporul muncitor nu cunoaşte plaga ţărilor imperialiste — şomajul. Dimpotrivă, numărul muncitorilor şi tehnicienilor creşte din an în an.

Statul nostru de democraţie populară cheltueşte fonduri imense pentru nevoile social-culturale ale oamenilor muncii. 23% din totalul cheltuelilor bugetare — 87,6 miliarde lei — s'au cheltuit în 1950 pentru acţiuni social-culturale, adică pentru concediile oamenilor muncii, creşe, sanatorii, spitale, cămine de zi, colonii de vară, cantine, burse pentru elevi şi studenţi, pensii, instituţii de învăţământ, ştiinţă, teatru, cinematograf, biblioteci, cămine culturale, sport etc. Toate aceste cheltueli s'au adăugat sub forma de salariu social salariului în bani primit de fiecare muncitor, tehnician sau funcţionar.

S'au cheltuit aproape 4,5 miliarde lei pentru construirea de locuinţe muncitoreşti la Bucureşti, Oraşul Stalin, Cugir, Hunedoara, Valea Jiului şi multe alte centre. S'au mai executat însemnate lucrări de construcţii gospodăreşti, de înfrumuseţare a oraşelor, de mai bună rostuire a satelor, de construire şi reparare a şoselelor, de îmbunătăţire a transportului etc.

Grija necontenită a partidului şi a guvernului pentru condiţiile de trai ale oamenilor muncii s'a oglindit şi în asemenea măsuri ca hotărîrile privitoare la salarizarea muncitorilor mineri, sporirea cheltuelilor pentru bursele şcolare, eforturile care se fac pentru aprovizionarea populaţiei muncitoare cu lemne, cu alimente trebuitoare pentru iarnă etc.

In doi ani de desvoltare planificată a economiei sub regimul de democraţie populară, producţia industrială a ţării a crescut mai mult decât într'un sfert de veac sub capitalism.

Succesele obţinute de ţara noastră în domeniul desvoltării planificate a industriei arată că clasa muncitoare poate gospodări fără burghezie, mai bine decât burghezia şi împotriva acesteia.

La adunarea festivă dela 22 August 1949, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a spus:

„Ca o constatare generală putem spune că planificarea a creat o tendinţă de creştere neîntreruptă în economia naţională. Prin înlăturarea anarhiei capitaliste din producţie şi prin conducerea întregii economii după un plan unic raţional, statul nostru democratic popular dobândeşte o forţă cum n'a avut şi nu putea avea ţara noastră sub capitalism“ [1].

Inceperea, din iniţiativa partidului, a lucrărilor Canalului Dunăre—Marea Neagră e tocmai o dovadă a acestei forţe noi pe care planificarea socialistă o dă economiei. Şi tot o dovadă a acestei forţe este şi măreţul plan de electrificare, aprobat de C.C. al P.M.R. în şedinţa sa plenară din 26 Octombrie 1950, plan cuprins în primele două planuri cincinale ale ţării. Planul de electrificare este un mijloc de bază pentru mecanizarea şi automatizarea producţiei industriale, pentru creşterea productivităţii muncii în industrie şi agricultură.

Industrializarea socialistă, condiţie de bază a transformării socialiste a agriculturii. In ţara noastră, sectorul socialist din agricultură — care cuprinde S.M.T.-urile, gospodăriile agricole de stat, gospodăriile agricole colective şi cooperativele — se află în plină desvoltare. Totuşi, el nu reprezintă decât 8,5% din întreaga agricultură. Aşa cum a arătat tovarăşul Miron Constantinescu în raportul său asupra planului cincinal de desvoltare a eco-

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 311

nomiei naţionale a R.P.R. pe anii 1951—1955, ţinut în şedinţa plenară a C.C. al P.M.R. din 12—13 Decembrie 1950, există deci o nepotrivire între industria socialistă şi agricultura noastră, întemeiată încă în cea mai mare parte pe micile gospodării ţărăneşti individuale.

In vremea când în Uniunea Sovietică se colectiviza agricultura, tovarăşul Stalin a arătat în felul următor legătura dintre industrializarea socialistă şi transformarea socialistă a agriculturii:

„Noi reînzestrăm şi în parte am şi reînzestrat industria noastră, dându-i o nouă bază tehnică, aprovizionând-o cu noi maşini perfecţionate, cu noi cadre mai bune. Clădim fabrici şi uzine noi, reconstruim şi lărgim pe cele vechi, desvoltăm metalurgia, chimia, industria de maşini. Pe această bază cresc oraşe, se înmulţeşte numărul centrelor industriale noi, se desvoltă vechile centre. Pe această bază creşte cererea de produse alimentare, cererea de materii prime pentru industrie... Iar trăsătura caracteristică a micilor gospodării fărâmiţate constă în faptul că ele nu sunt în stare să folosească în măsură cuvenită tehnica, maşinile, tractoarele, realizările ştiinţei agronomice, că ele sunt gospodării care produc puţine mărfuri pentru piaţă. De aci, cantitatea mică a produselor agricole destinate pieţei. De aci, primejdia rupturii dintre oraş şi sat, dintre industrie şi agricultură. De aci, necesitatea de a îmboldi, de a mâna înainte agricultura, aşa ca să meargă în pas cu ritmul de desvoltare al industriei noastre. Şi pentru ca să dispară această primejdie de ruptură, trebue să începem a reînzestra serios agricultura pe baza noii tehnici. Dar, pentru a o reînzestra, trebue unite treptat gospodăriile ţărăneşti fărâmiţate, în gospodării mari, în colective; agricultura trebue clădită pe baza muncii colective..., trebue desvoltat sistemul staţiunilor de maşini şi tractoare, care ajută ţărănimea să-şi însuşească noua tehnică şi

să colectivizeze munca. Intr'un cuvânt, micile gospodării ţărăneşti trebue aşezate treptat pe temelia marii producţii colective, căci numai marea producţie de tip social e în stare să folosească pe deplin rezultatele ştiinţei şi ale tehnicii noi şi să mâne înainte cu paşi uriaşi desvoltarea agriculturii noastre"[1].

Şi în ţara noastră, nepotrivirea dintre industria socialistă şi agricultura bazată în cea mai mare parte pe micile gospodării ţărăneşti individuale este o stavilă în calea întăririi regimului nostru de democraţie populară şi a înfăptuirii măreţelor planuri economice, prin care oamenii muncii dela oraşe şi sate îşi construesc un trai mai bun. Această nepotrivire poate fi înlăturată numai prin transformarea socialistă a agriculturii.

Condiţia de bază a transformării socialiste a agriculturii este industrializarea socialistă.

Numai industrializarea socialistă poate să asigure acea creştere a producţiei de tractoare, maşini agricole, unelte agricole şi îngrăşăminte chimice care face posibilă trecerea la agricultura mare, socialistă. Numai o puternică industrie socialistă poate da agriculturii noastre maşinile cele mai perfecţionate, necesare pentru a se putea cultiva pământul după cele mai înaintate metode ale agrotehnicii sovietice, pentru a se obţine recolte îmbelşugate. Tractoarele, combinele, secerătoarele-treierătoare, batozele şi alte maşini agricole perfecţionate pe care statul le pune la dispoziţia agriculturii prin S.M.T. sunt un mijloc însemnat de convingere a ţăranului sărac şi mijlocaş asupra foloaselor gospodăriei colective, în cadrul căreia pământul dă roade bogate fiindcă e lucrat cu mijloace mecanizate.

Deaceea partidul nostru socoteşte că mecanizarea agriculturii e o sarcină de bază pe drumul înlăturării înapoierii economice a satelor noastre, al întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi al construirii socialismului.

---

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 389, 390—391

2 — Teme oraşe vol. II — 7839

Insemnătatea ajutorului dat de muncitori țăranil muncitori prin mecanizarea agriculturii este arătată ast de tovarășul Stalin:

„...Puterea Sovietică a apreciat în mod ju nevoia crescândă a țărănimii de inventar nou, d tehnică nouă, ea a ținut seamă în mod just de imp sul în care se află țărănimea în condițiile vechil forme de cultivare a pământului și a organizat timp ajutorarea țărănimii sub forma centrelor d închiriat mașini agricole..., a stațiunilor de mași și tractoare, sub forma organizării cultivării cole tive a pământului, sub forma înființării de colho zuri, în sfârșit sub forma ajutorării în tot felul gospodăriei țărănești de către sovhozuri. Pent întâia oară în istoria omenirii a apărut o putere d stat, Puterea Sovietelor, care a dovedit în fapt c este hotărîtă și este în stare să dea masselor munc toare ale țărănimii un ajutor sistematic și îndelun gat **în domeniul producției.** Nu este, oare, limped că massele muncitoare ale țărănimii, care din vre muri străvechi au suferit de lipsă de inventar, n puteau să nu se agațe de acest ajutor și să nu por nească pe calea mișcării colhoznice?“ [1].

Indrumați de partid, muncitorii din țara noastră lupt cu dârzenie pentru desvoltarea industriei socialiste, pentr a da cât mai multe produse industriale cooperativelo sătești, pentru a trimite țărănimii cât mai multe mașin agricole.

La rândul lor, țăranii muncitori trimit la orașe to mai multe cereale și materii prime, ca: bumbac, cânepă, in rapiță, sfeclă de zahăr, floarea soarelui etc.

In felul acesta se întărește schimbul dintre sat și oraș temelia economică a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

De mare însemnătate pentru transformarea socialist

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului“, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 437—438.

a agriculturii este electrificarea satelor și, în primul rând, a S.M.T.-urilor, gospodăriilor agricole de stat și gospodăriilor agricole colective. Electrificarea nu aduce satelor numai lumina electrică. Ea este deasemenea un sprijin însemnat al mecanizării agriculturii.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej spune:

„Folosirea electricității în gospodăriile agricole colective va convinge și mai mult pe țăranii săraci și mijlocași asupra marilor avantaje ale unirii de bunăvoie a micilor gospodării individuale în mari gospodării colective — chezășia belșugului și a unei vieți fericite pentru țărănime“ [1].

In doi ani de economie planificată, agricultura noastră a dobândit succese însemnate. Din propria ei voință, țărănimea muncitoare a pornit, sub îndrumarea partidului și cu ajutorul statului, pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Până azi au fost înființate peste 1.000 de gospodării agricole colective, care au mai mult de 220.000 ha. de teren arabil.

Prevederile planurilor anuale de stat în ce privește aprovizionarea agriculturii cu tractoare și mașini agricole au fost depășite. Intr'un singur an, în 1950, agricultura noastră a primit aproape 3.000 de tractoare, precum și mii de alte mașini agricole — ca: pluguri de tractor, batoze, cultivatoare, discuitoare etc. —, numărul S.M.T.-urilor ajungând la sfârșitul anului 1950 la cifra de 138.

Cu toată seceta din unele regiuni, recoltele au crescut simțitor în cei doi ani de economie planificată.

Cele mai însemnate succese le-au obținut gospodăriile agricole din sectorul socialist. Datorită în mare măsură celor 9.900 de tractoare și peste 10.000 de alte mașini agricole ale statului, gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective au cules recolte bogate.

In gospodăriile de stat recolta de grâu a fost în 1950 cu peste 50% mai mare decât în 1949.

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej,* Articole și cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 430.

Gospodăriile colective au depăşit cu 33% recolta gospodăriilor ţărăneşti individuale. Impărţirea veniturilor la aceste gospodării a fost o pildă vie a belşugului pe care gospodăria colectivă îl aduce ţărănimii muncitoare.

In circulaţia mărfurilor, sectorul socialist — adică comerţul de stat şi cooperatist — a reuşit să desvolte schimbul dintre oraş şi sat, obţinând succese însemnate în aprovizionarea oamenilor muncii dela oraşe şi sate.

Ajutorul Uniunii Sovietice, condiţie de bază a industrializării socialiste a ţării noastre. Uniunea Sovietică a eliberat poporul nostru muncitor, dându-i posibilitatea să-şi ia soarta în propriile sale mâini. Astăzi Uniunea Sovietică ne ajută să construim socialismul în ţara noastră.

Imperialiştii americani au încercat şi încearcă pe toate căile să împiedice munca noastră constructivă.

Ei doresc să răstoarne regimul nostru de democraţie populară şi să readucă la putere pe moşieri, fabricanţi şi chiaburi. Imperialiştii nu pot face însă acest lucru, pentrucă există Uniunea Sovietică, puternica Ţară a Socialismului, care este o stavilă de netrecut în calea planurilor lor de cotropire. Uniunea Sovietică apără dreptul popoarelor din ţările de democraţie populară de a-şi construi viaţa pe care ele o doresc.

Uniunea Sovietică ajută direct poporul nostru în opera de construire a socialismului, de industrializare a ţării. Formele acestui ajutor sunt nenumărate.

Prin acordurile economice încheiate între Uniunea Sovietică şi ţara noastră, marea Ţară a Socialismului dă un ajutor hotărîtor poporului român în vederea industrializării ţării.

Relaţiile economice dintre ţara noastră şi Uniunea Sovietică sunt relaţii de colaborare de tip socialist. Ele izvorăsc din însuşi sistemul social sovietic. In Uniunea Sovietică nu mai există clase exploatatoare, care să caute să înrobească alte popoare. Deaceea politica externă a Uniunii Sovietice este o politică frăţească de ajutorare a popoarelor, de egalitate între ţările mari şi mici.

Consiliul de asistenţă economică mutuală, din care

fac parte Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară din Europa, a fost alcătuit tocmai pentru desvoltarea acestei colaborări frăţeşti, de tip nou, între marea Ţară a Socialismului şi ţările care construesc socialismul. Crearea Consiliului de asistenţă economică mutuală a însemnat un nou şi puternic mijloc pentru ajutorarea de către Uniunea Sovietică a ţărilor de democraţie populară pe calea construirii socialismului.

Economia sovietică este o economie care nu cunoaşte nici crize, nici şomaj.

Deaceea relaţiile economice ale Uniunii Sovietice cu ţările de democraţie populară sunt o chezăşie a progresului acestora.

Fără sprijinul Uniunii Sovietice, aceste ţări nu s'ar putea desvolta, nu şi-ar putea menţine independenţa lor economică şi politică. Ele ar cădea în mâna imperialiştilor anglo-americani.

Este bine cunoscut ce fac imperialiştii în ţările subjugate de ei.

Ajutorul pe care imperialiştii americani pretind că-l dau ţărilor capitaliste din Apusul Europei nu este decât un paravan după care ei încearcă să ascundă jaful pe care-l fac în aceste ţări.

Ţările marshallizate sunt „ajutate" de către Americani să-şi adâncească criza economică, să-şi sporească numărul întreprinderilor închise şi al şomerilor, să sporească sărăcia şi mizeria masselor muncitoare. Acesta este efectul „ajutorului" american.

Câtă deosebire între aceste relaţii de înrobire şi legăturile economice frăţeşti dintre Uniunea Sovietică şi Republica Populară Română!

Uniunea Sovietică a trimis şi continuă să trimită ţării noastre importante cantităţi de materii prime şi utilaj, fără de care industria noastră nu s'ar fi putut pune pe picioare şi nu s'ar fi putut desvolta. Astfel, noi am primit din Uniunea Sovietică mii şi mii de tone de cox, minereu de fier, fontă, oţeluri speciale pentru industria noastră metalurgică, bumbac pentru industria textilă şi altele.

De o importanță deosebită este ajutorul tehnic pe care ni-l dă Uniunea Sovietică. Datorită mașinilor și utilajului perfecționat primit din Uniunea Sovietică, industria noastră s'a desvoltat și a dobândit un nivel tehnic mai înalt. Dar Uniunea Sovietică dă țării noastre nu numai cele mai moderne mașini, unelte sau alte produse ale industriei grele sovietice; ea ne dă înseși planurile și procedeele de fabricație a acestor produse. Astfel, oțelul pentru fabricarea rulmenților a fost obținut în țara noastră pe baza metodei sovietice de fabricație. La „Sovromtractor" se lucrează la construirea unui nou tip de tractor după modelul tractorului sovietic K.D. 35. La uzinele „Republica" și „Dinamo" din București se fabrică, pentru prima dată în țara noastră, troleibuze românești, pe baza proiectelor sovietice. Se construesc fabrici întregi după proiectele celor mai buni constructori și specialiști din lume — constructorii și specialiștii sovietici. Astfel se construește uzina de coxare pe cale chimică, se construesc hidrocentralele electrice. Când s'a mai pomenit ca o țară să dea alteia modelele după care se fabrică anumite produse?

Un rol de seamă în opera de industrializare a țării îl joacă Sovromurile, întreprinderi mixte sovieto-române, realizate pe baza principiului egalității de drepturi. Sovromurile reprezintă o formă tipică de relații economice socialiste de colaborare. Rolul lor este să ajute poporului nostru la construirea socialismului. Ele sunt un model viu pentru celelalte întreprinderi, contribuind la răspândirea metodelor sovietice de organizare și conducere a întreprinderilor, la opera de înfăptuire a planurilor de stat.

De foarte mare însemnătate pentru îmbunătățirea industriei țării este însușirea experienței tehnice a stahanoviștilor sovietici.

Sunt cunoscute succesele mari realizate în producție de muncitorii noștri prin însușirea și aplicarea în producție a metodelor moderne, științifice, de muncă ale stahanoviștilor sovietici, cum ar fi metoda tăierii rapide a metalelor a stahanovistului Bortchevici, metoda „marșrut" la textile, metodele rapide de construire a caselor, metoda mecanicului de locomotivă Blajenov și altele.

Unele metode stahanoviste de muncă au fost așa dar înrădăcinate în industria noastră. Iată ce a spus în această privință tovarășa Ana Pauker:

„Ideile leninist-staliniste asupra atitudinii socialiste față de muncă, asupra întrecerii socialiste, asupra mișcării stahanoviste însuflețesc pe oamenii muncii la fapte de eroism în muncă. Muncitorii fruntași care au introdus la noi metoda sovietică a tăierii rapide a metalelor, sau a șarjelor rapide, muncitorii turnători dela uzina de tractoare, care, după modelul Lidiei Corabelnicova, au lucrat 6 zile cu materii prime economisite, și mulți alții sunt stahanoviștii noștri, deschizătorii de drum ai minunatei mișcări stahanoviste în țara noastră"[1].

Metodele stahanoviste de muncă în industria noastră constitue o pârghie importantă a creșterii productivității muncii, a industrializării țării.

In momentul de față se impune sarcina extinderii metodelor stahanoviste în așa fel încât stahanovismul să devină o mișcare de massă, metoda realizării primului nostru plan cincinal.

Mașini, produse de tot felul, tehnicieni și înainte de toate bogata experiență sovietică — iată ce ne dă marea Uniune Sovietică pentru a ne ajuta să construim baza economică a socialismului în țara noastră.

Pe drept cuvânt a spus tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej că fără Uniunea Sovietică mersul nostru spre socialism ar fi de neînchipuit.

Intr'adevăr, sprijinul Uniunii Sovietice este o condiție de bază pentru construirea socialismului în democrațiile populare, el este chezășia victoriei socialismului în aceste țări.

---

[1] *Ana Pauker:* „Leninismul — soarele libertății", în „Scânteia" nr. 1.948 din 25 Ianuarie 1951.

Aceasta reiese deosebit de limpede și din situația n
norocită în care a fost târîtă Iugoslavia de către cli
de asasini și spioni a lui Tito.

Prin trădarea mârșavă a guvernului de fasciști
vânzători de țară a lui Tito, Iugoslavia a fost ruptă d
lagărul socialismului și deci lipsită de ajutorul Uniun
Sovietice. Astăzi Iugoslavia este înrobită imperialiștilo
anglo-americani.

Bogățiile Iugoslaviei au fost vândute de titoiști St
telor Unite și Angliei. Bogatele mine de plumb și zi
dela Caminca au fost vândute unui trust american. Aer
porturile au fost deasemenea vândute. Pădurile sunt mas
și sălbatic tăiate, iar lemnul este prelucrat în țările ca
pitaliste.

La Belgrad, ca și în întreaga Iugoslavie, mișună a
genții marilor trusturi imperialiste. Ei caută cu înfrig
rare ceeace se mai poate acapara în Iugoslavia.

Iugoslavia, în care Tito a instaurat un regim poliție
nesc fascist, a devenit o semicolonie a imperialiștilor,
țară a închisorilor, a mizeriei și a foametei, în care di
tează marile trusturi prin mijlocirea slugii lor, Iuda-Tit

Ea a căzut în lagărul imperialiștilor, unde nu exist
relații de colaborare, de ajutorare între state, ci relații d
subjugare, de dominare a statelor mai slabe din punct d
vedere economic de către imperialismul american și englez

Fiecare zi aduce noi dovezi despre ticăloșia târgulu
încheiat între imperialiștii americani și titoiști. După ce
au fost vândute, în schimbul dolarilor americani, inde-
pendența și avuțiile poporului iugoslav, a venit rândul
să fie vândute și sângele și viața soldaților iugoslavi.

Imperialiștii americani și agenții lor titoiști nu se
sfiesc să dea astăzi pe față intenția lor de a folosi armata
iugoslavă în războiul criminal pe care-l pregătesc cu în-
frigurare împotriva Uniunii Sovietice și statelor de demo-
crație populară, împotriva mișcării muncitorești și demo-
cratice din întreaga lume.

Dar poporul muncitor iugoslav, condus de cei mai
buni fii ai săi, comuniștii, nu va îngădui realizarea acestor

planuri josnice și va mătura dela conducerea țării uneltele imperialiștilor, readucând astfel Iugoslavia în lagărul păcii, democrației și socialismului.

2. PLANUL CINCINAL DE DESVOLTARE A ECONOMIEI NAȚIONALE

Obiectivele planului cincinal. Realizările oamenilor muncii în cadrul planurilor anuale din 1949 și 1950 au făcut cu putință trecerea la primul plan cincinal, plan de construire a bazelor socialismului în Republica Populară Română.

Infăptuirea primului plan cincinal va transforma țara noastră într'o țară cu o industrie socialistă desvoltată, cu o agricultură socialistă mecanizată în cea mai mare parte.

> „Veriga centrală a planului cincinal — spune tovarășa Ana Pauker — este industrializarea țării, menită să facă cu putință reconstrucția întregii economii naționale pe o bază tehnică nouă, înaintată. Este vorba de **industrializarea socialistă,** menită să asigure precumpănirea tot mai mare a elementelor socialiste ale economiei asupra elementelor capitaliste, a formelor socialiste ale economiei asupra formelor capitaliste; este vorba de o asemenea industrializare care să asigure succesul **ofensivei socialismului** împotriva elementelor capitaliste“ [1].

Sarcinile prevăzute în legea pentru planul cincinal vin să întărească cuvintele tovarășei Ana Pauker.

Pentru desvoltarea economiei noastre naționale, pentru lărgirea și întărirea continuă a sectorului socialist se va cheltui în decursul cincinalului suma uriașă de 1.330 de miliarde lei.

Planul cincinal prevede creșterea producției indus-

[1] *Ana Pauker:* „Șase ani dela eliberarea României“, ed. P.M.R. 1950, pag. 8—9.

triale a ţării noastre în aşa măsură încât în 1955 producţia totală industrială va atinge un nivel de 244% faţă de producţia industrială din 1950, fiind de peste cinci ori mai mare decât aceea din 1948.

Industrializarea socialistă a ţării va constitui baza materială pentru consolidarea formelor socialiste de economie, pentru reconstrucţia tehnică a întregii economii, pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru îngrădirea şi apoi înlăturarea tuturor elementelor capitaliste din economia noastră naţională.

Infăptuirea prevederilor planului cincinal va duce la o puternică desvoltare a industriei ţării noastre, şi în primul rând a industriei grele şi a celei producătoare de maşini.

In industria construcţiilor de maşini — temelia desvoltării economiei naţionale — valoarea producţiei totale va creşte în 1955 la 216% faţă de 1950. Această ramură a economiei noastre naţionale are sarcina să asigure în primul rând maşinile şi utilajul necesar industriei extractive (petrol, cărbuni, minereuri), industriei construcţiilor, transporturilor etc. Ea trebue deasemenea să asigure tractoarele şi maşinile agricole necesare transformării socialiste a agriculturii.

Industria construcţiilor de maşini va fabrica în anii cincinalului, pentru prima oară în ţara noastră, o serie de produse ca: turbine de aburi şi de apă, strunguri rapide şi strunguri speciale, locomotive Diesel electrice, tractoare pe şenile, combine autopropulsate etc.

Se va construi o fabrică de utilaj greu, una de rulmenţi, o fabrică de scule, una de echipamente de frâne pentru vagoane, alta de utilaj minier, o fabrică de instrumente şi aparate de măsură, şi se va începe construirea unei fabrici de utilaj forestier.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice, în ţara noastră se va desvolta în anii primului cincinal şi o puternică industrie electrotehnică, în stare să producă utilajul necesar întreprinderilor producătoare de energie electrică, în stare să acopere cerinţele planului de electrificare a ţării.

Producţia globală a industriei electrotehnice, care a

fost creată de către statul de democraţie populară în perioada 1948—1950, va creşte până în 1955 aproape de 4 ori faţă de 1950. In 1955 se vor produce de 5 ori mai multe motoare electrice şi de aproape 4 ori mai mulţi transformatori decât în 1950.

In industria electrotehnică se vor investi în total 16,4 miliarde lei. Se va termina construirea fabricii „Electroputere"—Craiova şi se vor desvolta fabricile existente. In afară de aceasta se vor construi o fabrică de cabluri, una de materiale electroizolante şi alta de produse electroceramice.

Pentru satisfacerea nevoilor ridicate de desvoltarea producţiei industriale şi de electrificarea ţării, industria cărbunelui îşi va mări producţia până în 1955 la 8.500.000 de tone (ceeace reprezintă de peste 3 ori mai mult decât producţia dinainte de război). In acelaş timp, în vederea realizării acestor mari sarcini de producţie şi în vederea uşurării muncii minerilor, se va ridica gradul de mecanizare al muncilor grele din industria carboniferă. In 1955, atât la tăierea şi transportul în abataj, cât şi la transportul în subteran, mecanizarea şi automatizarea proceselor de muncă vor atinge un procent de aproximativ 80%, lucru care va atrage şi creşterea productivităţii muncii la un nivel de 160% faţă de 1950.

Pentru ca în 1955 să putem produce 8.500.000 de tone cărbuni, se vor pune în exploatare şi zăcăminte noi. Astfel în regiunea Caransebeşului se va deschide o mare exploatare carboniferă.

In anii cincinalului va fi deasemenea valorificat într'o mare măsură unul dintre importantele izvoare de energie din ţara noastră, petrolul. La sfârşitul anului 1955 se vor extrage 10.000.000 de tone de ţiţei, ceeace înseamnă 115% faţă de cel mai ridicat nivel dinainte de război. Această cifră dovedeşte cât de mincinoase sunt teoriile burgheziei care susţin că resursele de petrol din ţara noastră sunt secătuite. Pentru asigurarea producţiei de ţiţei, planul cincinal prevede creşterea volumului de foraj cu aproape odată faţă de 1950 şi cu aproape de 4

ori față de 1938. Tot în vederea creșterii masive a producției petrolifere se va intensifica exploatarea în noua regiune petroliferă din Moldova.

Ridicarea calității produselor petrolifere și obținerea unor randamente de extracție mult îmbunătățite se vor realiza prin reutilarea tehnică a rafinăriilor existente și prin crearea de noi rafinării moderne. Pentru aceasta în industria petroliferă vor fi investite în anii cincinalului 129 de miliarde lei.

Odată cu industria petroliferă se va desvolta și un alt izvor de energie, gazul metan. Planul cincinal prevede creșterea numărului sondelor de gaz și lărgirea rețelei conductelor de transport, a căror capacitate va fi în 1955 de două ori mai mare decât în 1950 și de cinci ori decât în 1938. Astfel consumul de gaze va crește atingând un nivel de 2,2 ori mai mare decât cel din 1950, sau de 13 ori mai mare decât cel din 1938.

In domeniul industriei siderurgice se va crea la combinatul Hunedoara o mare uzină de cox care va folosi cărbunii din țară și se vor deschide noi zăcăminte de minereu de fier, asigurându-se astfel o bază lărgită de materii prime pentru producția de fontă și oțel. Producția de cox metalurgic va fi în 1955 de 700.000 de tone, adică de peste 8 ori mai mare decât în 1938, putând acoperi toate nevoile siderurgiei noastre. Producția de minereu de fier va crește până la 740.000 tone în 1955, adică va fi de 5,3 ori mai mare ca înainte de război.

Tot în domeniul siderurgiei, se vor construi 5 furnale înalte și reconstrui alte două, se vor construi cel puțin 5 cuptoare Siemens-Martin și se vor reconstrui 9, se vor instala 6 laminoare noi. Numai la noul centru siderurgic care se va crea, se va instala un laminor de țevi de oțel cu o capacitate de 250.000 de tone pe an.

Datorită lărgirii industriei siderurgice, datorită unei mai bune folosiri a agregatelor existente și creșterii productivității muncii prin aplicarea metodelor sovietice de muncă, producția de fontă va atinge în 1955 800.000 de tone, față de 172.000 de tone cât era cel mai ridicat nivel

sub capitalism. Producția de laminate va crește la 828.000 de tone, depășindu-se de 2,6 ori producția din 1938, iar producția de oțel va ajunge la 1.252.000 tone, depășindu-se astfel producția de oțel din 1938 de 4 ori și jumătate. Producția de țevi va crește până în 1955 la 190.000 de tone.

Alături de metalurgia fierului, un mare avânt va lua și metalurgia metalelor neferoase: cupru, zinc, aluminiu, plumb. Se vor construi: o uzină pentru hidrometalurgia zincului și un combinat de extracție a aluminiului din zăcămintele de bauxită dela noi din țară.

In decursul cincinalului și alte ramuri ale industriei vor lua o mare desvoltare. Industria chimică se va desvolta și va fabrica — pe lângă produsele necesare industriei — și mari cantități de îngrășăminte necesare unei agriculturi științifice. Creșterea producției globale a industriei chimice, care va atinge în 1955 un nivel de 264% față de 1950, se va realiza prin desvoltarea întreprinderilor existente și prin construcții de fabrici noi de sodă, acid sulfuric, îngrășăminte, medicamente etc.

In ceeace privește transporturile și comunicațiile, între alte mari realizări planul cincinal prevede darea în exploatare a Canalului Dunăre—Marea Neagră, care va contribui la îmbunătățirea legăturilor economice cu celelalte țări și la ridicarea economică și culturală a Dobrogei.

In cei cinci ani ai planului se va făuri nu numai o industrie socialistă, chezășie a desvoltării întregii țări, dar și o agricultură înaintată.

Socialismul nu se poate construi numai la orașe. El trebue construit și la sate. Fără țărănime nu putem construi socialismul, tot așa cum fără proletariat țărănimea nu poate scăpa de sărăcie, ne învață tovarășul Stalin.

Planul nostru cincinal prevede deaceea importante realizări în domeniul agriculturii. Se va asigura desvoltarea agriculturii, astfel încât să se realizeze în cursul cincinalului o importantă mărire a producției de cereale și de plante industriale, precum și o mare desvoltare a

creşterii vitelor. Pentru aceasta se vor investi în agricu-tură, în perioada 1951—1955, aproape 140 de mi-liarde lei.

In cursul planului cincinal agricultura noastră v face paşi uriaşi pe drumul socialismului, astfel că la sfâr-şitul cincinalului sectorul socialist va fi precumpănito în agricultură.

Planul nostru cincinal prevede o creştere însemnat a producţiei de maşini şi unelte agricole. Se vor cons-trui în ţara noastră maşini agricole perfecţionate, cu sunt secerătoarele-legătoare, combinele şi altele.

In cursul planului cincinal vom produce 21.000 d tractoare, astfel încât la sfârşitul anului 1955 28.000 d tractoare vor brăzda ogoarele Patriei noastre.

Se vor desvolta şi întări gospodăriile agricole d stat şi staţiunile de maşini şi tractoare.

Numărul staţiunilor de maşini şi tractoare v creşte în 1955 dela 138, câte erau în 1950, la 428. S.M.T. urile vor primi tot mai multe tractoare şi maşini agricol astfel încât la sfârşitul cincinalului vom avea un pa de 23.600 tractoare cu plugurile necesare, 1.000 de com bine, 6.000 de batoze, 9.000 de semănătoare, 7.000 d secerătoare, 7.000 de cultivatoare etc.

Aceste tractoare şi maşini vor asigura un înalt ni-vel de mecanizare a muncii câmpului, lucru care va duc la uşurarea muncii ţărănimii muncitoare şi la obţinere unor recolte îmbelşugate.

Mecanizarea agriculturii va crea în acelaş tim condiţii prielnice pentru întovărăşirea în gospodării co-lective, pe baza propriei lor voinţe, a unui mare număr de ţărani muncitori.

Ţărănimea muncitoare va primi din partea statulu un puternic sprijin pentru a întemeia tot mai multe gos-podării agricole colective. Pentru desvoltarea şi întări-rea lor, gospodăriile agricole colective vor primi dela sta credite în valoare de 30 de miliarde lei.

In cursul cincinalului suprafaţa ocupată de culturile

de câmp va creşte cu peste 600.000 ha., ajungând la mai mult de 10.000.000 ha.

Dar, aşa cum se arată în raportul asupra planului cincinal făcut de tovarăşul Miron Constantinescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R. şi preşedinte al Comisiei de Stat a Planificării, izvorul principal al creşterii producţiei agricole nu-l constitue mărirea suprafeţei agricole, ci sporirea producţiei la hectar, care se va obţine folosind din ce în ce mai mult metodele sovietice de cultivare a pământului.

Tot în vederea sporirii producţiei la hectar, planul cincinal va lărgi folosirea îngrăşămintelor naturale şi chimice în agricultură. In 1955 agricultura noastră va primi de 12 ori mai multe îngrăşăminte chimice decât în 1950.

Planul cincinal acordă o deosebită atenţie culturilor de plante industriale (bumbac, sfeclă, in, rapiţă etc.). Desvoltarea culturilor de plante industriale are o mare însemnătate pentru industria bunurilor de consum. Cu deosebire cultura bumbacului va lua un mare avânt. Vom cultiva bumbac pe o suprafaţă de 300.000 ha., deci de trei ori mai mare decât în 1950. Totodată va creşte şi producţia la hectar, astfel că producţia de bumbac va atinge în 1955 un nivel de aproape 700% faţă de 1950, care va acoperi în întregime nevoile interne.

Va creşte în mare măsură şi producţia de soia, floarea soarelui, sfeclă de zahăr, orez, plante medicinale şi aşa mai departe.

In acelaş timp vom începe să cultivăm pentru prima dată ceai, lămâi, precum şi plante noi, necunoscute până acum în ţara noastră, ca, de pildă, sorguri[1], cocsagâz[2] etc.

Planul nostru cincinal pune şi sarcina desvoltării sectorului zootehnic (creşterea animalelor).

Datorită creşterii lor după metodele înaintate sovietice, numărul vitelor cornute mari va ajunge la aproape

[1] *Sorguri* — plante alimentare din care se scoate zahăr.
[2] *Cocsagâz* — plantă din care se extrage cauciuc.

5.000.000, cel al oilor la peste 12.000.000, iar cel al porcilor la 4.500.000.

Pe lângă creşterea numerică a şeptelului[1], planul cincinal pune ca sarcină şi îmbunătăţirea soiurilor de animale. Soiurile superioare vor trebui să înlocuiască treptat pe cele inferioare. Astfel, de pildă, până la sfârşitul anului 1955 numărul oilor cu lână fină va creşte de două ori faţă de 1950.

In urma îmbunătăţirii soiurilor de animale şi creşterii numărului lor, vor spori simţitor cantităţile de produse de origină animală. In anii viitori vom avea mai multă carne, lapte, brânză, ouă, mai multă lână pentru îmbrăcăminte, mai multă piele pentru încălţăminte.

Mărirea producţiei agricole va contribui la întărirea schimbului de mărfuri între oraş şi sat, temelia economică a alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare.

Ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor şi îndestularea lui cu bunuri de consum constitue în cadrul planului cincinal o grijă de căpetenie a partidului şi a guvernului. Producţia industriei textile şi a industriei alimentare, de care este strâns legată ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, va cunoaşte o mare desvoltare în cadrul planului cincinal.

Astfel, în 1955, în urma punerii în funcţiune a unor fabrici noi şi în urma reutilării şi desvoltării celor existente, se vor produce 266.500.000 de metri pătraţi de ţesături de bumbac, 40.300.000 de metri pătraţi de ţesături de in şi cânepă, 39.400.000 de metri pătraţi de ţesături de lână, 20.700.000 de perechi de încălţăminte. Industria alimentară va produce în 1955 1.240.000 de tone de pâine, 2.500.000 de hectolitri de lapte, 278.000 de tone de zahăr, de peste patru ori mai mult peşte ca în 1950 şi de peste cinci ori mai mult unt.

In cursul cincinalului, prin creşterea tot mai mare a producţiei de mărfuri, se va ridica neîncetat nivelul de trai al masselor muncitoare. Astfel în ultimul an al planului cincinal se vor distribui populaţiei, prin comerţul de stat şi cooperatist, mărfuri în valoare de 500 de miliarde lei. In acelaş timp construcţia de locuinţe şi clădiri publice va cunoaşte un puternic avânt. Se vor construi 2.800.000 de metri pătraţi de locuinţe, în valoare de 43 de miliarde lei.

[1] *Şeptel* — numărul total de vite.

Pe baza tuturor acestor realizări, în 1955 nivelul de trai al oamenilor muncii va fi cu 80% mai ridicat decât în 1950.

* * *

Lupta oamenilor muncii pentru îndeplinirea şi depăşirea planului cincinal. Sub conducerea şi îndrumarea Partidului Muncitoresc Român, cu sprijinul şi ajutorul frăţesc al marii Uniuni Sovietice, am trecut la realizarea planului de cinci ani, lăsând în urmă mizeria şi întunericul în care ne-au ţinut capitaliştii şi moşierii.

Păşind la realizarea planului cincinal, clasa muncitoare, ţărănimea muncitoare, intelectualii cu dragoste de popor trebue să-şi încordeze forţele pentru atingerea măreţelor obiective ale cincinalului. Planul cincinal trebue să devină opera vie, creatoare a milioanelor de oameni ai muncii, opera întregului popor muncitor.

Succesele pe care poporul muncitor, sub conducerea partidului, le-a dobândit până acum dovedesc capacitatea şi forţa sa creatoare, dându-ne în acelaş timp convingerea că vom îndeplini şi depăşi sarcinile mărete ale cincinalului.

Veriga principală, metoda de bază pentru realizarea acestor sarcini este întrecerea socialistă. Bogata experienţă a Uniunii Sovietice ne învaţă că întrecerea socialistă şi planul cincinal sunt strâns legate între ele.

Intrecerea socialistă trebue să fie şi în ţara noastră forţa care să ne ajute să biruim toate greutăţile şi să asigure îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor planului.

Plenara C.C. al P.M.R. din 12—13 Decembrie 1950 ne arată că îndeplinirea planului cincinal este posibilă

numai pe baza celei mai active participări a masselor d
oameni ai muncii la construcţia socialistă, prin ridicare
şi desvoltarea întrecerii socialiste pe baza exemplelor mă
cării stahanoviste din U.R.S.S.

Eforturi deosebite în cadrul întrecerii socialiste tr
bue să facă muncitorii din industriile petroliferă, carbo
niferă, siderurgică şi metalurgică prelucrătoare, de c
ment, de construcţie, forestieră etc., cărora le revin sa
cini de seamă, de a căror realizare depinde în cea m
mare măsură însăşi realizarea planului cincinal.

In focul întrecerii socialiste s'au ridicat de pe acu
muncitori fruntaşi, care au doborît vechile norme şi a
stabilit o productivitate înaltă a muncii. Victoriile min
rului Kopetin Geza, care a realizat două norme anua
în 1950, victoriile lui State Ionescu, care lucrează la tr
maşini deodată, victoriile vestitelor ţesătoare Mar
Cincă, Paraschiva Matei, Maria Andrei şi Ana Boghin
care deservesc fiecare câte 50 de războaie automate, sa
ale lui Emeric Caracioni, care a tăiat la strung 1.600 d
metri de şpan pe minut, arată ce rezultate deosebite s
pot obţine atunci când este folosită din plin bogata e
perienţă sovietică. Aceşti muncitori de frunte, împreun
cu turnătorii dela „Sovromtractor" care au lucrat 6 zi
cu materiale economisite, împreună cu mecanicii cincis
tişti Teodorescu, Gabor, Popa, cu oţelarul Gheorghe S
meria şi cu mulţi alţii, sunt deschizătorii de drum a
mişcării stahanoviste în ţara noastră.

Pentru a realiza măreţele sarcini ale planului cinc
nal este necesar ca metodele stahanoviste să fie însu
şite de masse tot mai largi, este nevoie ca tot mai mul
muncitori să se ridice la nivelul fruntaşilor. Deacee
răspândirea pe scară largă a experienţei stahanovist
trebue să constitue un obiectiv principal în întrecerea so
cialistă.

In lupta pentru îndeplinirea planului cincinal, orga
nizaţiile de partid trebue să educe pe oamenii munc
dela oraşe şi sate în spiritul vigilenţei revoluţionare şi a
urii neimpăcate împotriva duşmanului de clasă. Fiecar

comunist, fiecare muncitor, fiecare om al muncii dela oraşe şi sate trebue să-şi întărească neîncetat vigilenţa revoluţionară, pentru a descoperi şi lichida la timp încercările duşmanului de a împiedica opera de construire a socialismului în ţara noastră. Uneltele ticăloase şi trădătoare ale provocatorilor la război se silesc să creeze greutăţi şi nemulţumiri în rândurile celor ce muncesc, să distrugă bunul obştesc şi adeseori să provoace pierderi de vieţi omeneşti. Numai acolo unde vigilenţa masselor este necontenit trează, duşmanul este împiedicat să acţioneze.

Printr'o largă muncă de educaţie politică, prin organizarea agitaţiei politice de massă în jurul problemelor concrete de producţie, organizaţiile de partid trebue să desvolte vigilenţa de massă, ca o manifestare puternică a dragostei de Patrie.

La sate, organizarea pe scară largă a întrecerilor socialiste în gospodăriile agricole colective, în gospodăriile agricole de stat şi în S.M.T.-uri a dat încă de pe acum rezultate frumoase. Experienţa celor două planuri anuale de stat ne arată că întrecerile dintre diferite gospodării agricole de stat şi dintre diferite gospodării agricole colective au dus la ridicarea productivităţii muncii şi la depăşirea angajamentelor luate. Intrecerile dintre S.M.T.-uri au avut ca principal rezultat îmbunătăţirea calităţii muncii cu tractoarele.

Astăzi, în lupta pentru îndeplinirea planului cincinal în agricultură, întrecerea socialistă trebue să devină o mişcare de massă în S.M.T.-uri, în gospodăriile agricole de stat şi în gospodăriile agricole colective.

3. PLANUL DE ELECTRIFICARE A ŢARII NOASTRE

La 26 Octombrie 1950, în cadrul unei şedinţe plenare de însemnătate istorică, Comitetul Central al P.M.R. a aprobat raportul tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej asupra planului de electrificare a ţării. In cadrul

aceleiaşi şedinţe plenare, Comitetul Central al partidu[lui]
nostru a hotărît mobilizarea organizaţiilor de partid,
instituţiilor de stat, a organizaţiilor de massă, a oame[ni]lor de ştiinţă, a inginerilor şi tehnicienilor şi a într[e]gului popor muncitor în vederea înfăptuirii măreţe[lor]
sarcini ale planului de electrificare a ţării.

Planul de electrificare a fost alcătuit din iniţiativa [şi] sub directa conducere a tovarăşului Gh. Gheorghiu-De[j]. La desăvârşirea planului au contribuit numeroşi oame[ni] de ştiinţă, ingineri şi tehnicieni.

Uriaşa importanţă a planului de electrificare reie[se] limpede din cuvintele tovarăşului Gh. Gheorghiu-De[j] rostite la Plenara din 26 Octombrie 1950:

„Electrificarea ţării noastre se impune ca o sa[r]cină de cea mai mare urgenţă şi însemnătate. Lic[hi]darea înapoierii economice şi culturale a ţării, pe ba[za] trecerii la marea producţie socialistă în industrie [şi] agricultură, este de neconceput fără electrificare"[1].

Asigurarea şi folosirea energiei electrice în lup[ta] pentru desvoltarea economică a ţării, pentru socialism, [a] fost demult una dintre sarcinile de seamă ale partidulu[i]. Încă din 1945, cu prilejul Conferinţei naţionale a Par[ti]dului Comunist Român, electrificarea a fost înscris[ă] printre cele mai însemnate sarcini ale partidului. In r[ap]portul său la Conferinţa naţională din 1945 a Partidulu[i] Comunist Român, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a spu[s]:

„Prin crearea în ţară a unei reţele de centra[le] hidroelectrice, se va putea purcede la electrificare[a] căilor ferate şi întrebuinţarea masivă a energiei ele[c]trice în desvoltarea tuturor industriilor noastre. De a[se]menea, prin extinderea reţelei de curent electric s[e] va putea introduce lumina şi forţa electrică până ş[i] în cel mai depărtat cătun al ţării, ridicându-se astfe[l] nivelul de viaţă şi de cultură al plugărimii noastre"[2].

---

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 42[...]
[2] Ibid., pag. 61.

Planul de electrificare a ţării izvorăşte din încrederea nestrămutată pe care o are partidul în puterea creatoare, în patriotismul oamenilor muncii, în voinţa lor de a deschide Patriei căile noi şi luminoase ale socialismului. In acelaş timp el dovedeşte tăria regimului de democraţie populară.

Planul de electrificare este rod al luptei neînduplecate duse de clasa muncitoare şi de partidul ei împotriva exploatatorilor, rod al luptelor şi victoriilor cucerite până astăzi de poporul nostru muncitor pe drumul construirii socialismului.

Planul de electrificare vesteşte un nou şi uriaş salt înainte al economiei noastre naţionale pe drumul înfăptuirii unei vieţi mai bune pentru marea familie a oamenilor muncii din ţara noastră.

Intreaga istorie a desvoltării economiei sovietice stă mărturie de netăgăduit despre marea însemnătate a electrificării.

Rolul energiei electrice în opera de construire a socialismului şi comunismului în U.R.S.S. Trecuseră abia câţiva ani de când proletariatul rus, condus de partidul lui Lenin şi Stalin, răsturnase pe o şesime a globului pământesc domnia haină a moşierilor şi capitaliştilor, instaurând puterea muncitorilor, înfrăţiţi cu ţăranii asupriţi de veacuri. Impotriva tânărului Stat Socialist se năpustiseră imperialiştii din toate ţările, în cap cu cei americani, pentru a face să învingă contrarevoluţia dinăuntrul Rusiei. Erau vremuri foarte grele pentru tânăra Republică Sovietică. Ţara era secătuită. Pretutindeni lipseau cele mai necesare lucruri. Dar Lenin şi Stalin, bolşevicii, ştiau să privească înainte. Ei ştiau că un popor care a zdrobit cătuşele exploatării va învinge orice greutăţi îi vor sta în cale, va sfărâma contrarevoluţia internă şi va arunca dincolo de hotarele Patriei Socialiste hoardele invadatoare ale celor 14 state imperialiste. Lenin şi Stalin aveau încredere nemărginită în forţele creatoare ale poporului. Ei ştiau că nu va trece mult timp, şi tânăra Republică Sovietică va deveni o

ţară cu o economie înfloritoare, că viaţa poporului luminoasă şi îmbelşugată.

Ei ştiau că pentru aceasta este nevoie ca Ţara vietică să devină o ţară industrială şi că industrializa nu se poate face fără electrificare.

In 1920, pe când războiul împotriva intervenţio tilor şi gărzilor albe nu luase încă sfârşit, a fost alcă din iniţiativa lui Lenin şi sub conducerea lui, pla G.O.E.L.R.O. [1], de electrificare a Rusiei.

Scurt timp după aceea, la 14 Noembrie 1920, în tul Caşino din plasa Iaropolsc, jud. Volocolamsc, bernia Moscova, a sosit Vladimir Ilici Lenin, invitat ţăranii din Caşino la inaugurarea uzinei electrice a tului. Acolo el a luat cuvântul şi le-a vorbit ţărani despre uriaşa însemnătate pe care o are electrifica pentru Ţara Sovietică. Când Vladimir Ilici, în ura pline de însufleţire ale tuturor, şi-a încheiat cuvântare deasupra capului său, pe un stâlp înalt, s'a aprins o p ternică lampă electrică. In acelaş timp s'au aprins lu nile şi în casele sătenilor. Mulţimea încremeni turbura Şi în tăcerea deplină care domnea, unul dintre ţăra spuse încântat: „S'a aprins lampa lui Ilici!“.

Dar lampa electrică din Caşino n'a rămas singur De atunci, pe tot cuprinsul Patriei Sovietice s'a aprins sute de mii şi milioane de case lampa lui Ilici. Milioa de kilowaţi au început să gonească cu iuţeala fulgerul spre colţurile cele mai îndepărtate ale ţării, ajutând propăşirea industriei şi agriculturii pe drumul sociali mului.

Oamenii sovietici au început să pună stăpânire p milioanele de cai-putere care înainte se scurgeau zada nic odată cu apele râurilor, pe milioanele de cai-pute care se ascundeau în uriaşe zăcăminte de turbă şi ligni Au început să înalţe mărețe hidrocentrale şi termocen trale. Pe tot cuprinsul Uniunii Sovietice se desfăşur eroica luptă pentru îndeplinirea măreţelor planuri cinc

[1] Planul de stat pentru electrificarea Rusiei.

nale staliniste, care aveau să transforme Ţara Sovietelor într'o ţară industrială înaintată, cu cea mai mecanizată agricultură din lume.

In această luptă poporul sovietic n'a avut de înfruntat numai greutăţile legate în mod firesc de o asemenea muncă uriaşă, ci şi apriga împotrivire a duşmanului dinăuntrul şi dinafara ţării, a rămăşiţelor claselor exploatatoare şi a imperialismului americano-englez.

Dar oamenii sovietici nu cunosc greutăţi de neînfrânt. Incercărilor duşmanilor de a-i împiedica să păşească înainte, ei le-au răspuns printr'o luptă şi mai dârză, care avea să facă din ţara lor cea mai înaintată ţară din lume, atât din punct de vedere tehnic, industrial, cât şi cultural.

Munca lor creatoare schimba din temelii harta Uniunii Sovietice; natura se supunea voinţei neînduplecate a constructorilor socialismului.

Apăreau oraşe noi, moderne, acolo unde erau înainte doar ţinuturi pustii. Se ridicau falnice combinate şi uzine în locuri unde odinioară abia călcase picior de om. Bogăţii neasemuite, tăinuite de mii şi mii de ani în adâncurile pământului, erau scoase la lumina zilei, sporind puterea economică a Ţării Socialismului şi bunăstarea oamenilor sovietici.

Tractoarele, fabricate în Uniunea Sovietică, răsturnau brazde adânci pe ogoarele întinse ale colhoznicilor. Apele erau zăgăzuite aşa cum cereau nevoile oamenilor. Furtunosul Nipru fu domesticit: în cursul primului cincinal stalinist a fost clădită aici uriaşa staţiune hidroelectrică „Dneproghes“, una dintre cele mai mari uzine electrice din lume. De aici se împrăştiau în toate direcţiile milioane şi milioane de kilowaţi. Pretutindeni pătrundea ca o sevă dătătoare de viaţă, de putere, energia electrică. Ea punea în mişcare maşinile, dădea viaţă clocotitoare fabricilor şi uzinelor.

Insufleţit de un înflăcărat patriotism, de patriotismul caracteristic poporului care s'a eliberat de exploatare şi a devenit stăpân în ţara sa, poporul sovietic înfăptuia

lozinca stalinistă a industrializării socialiste, şi î
această bătălie energia electrică era un preţios tovară
de luptă. Ea mergea cu un pas înainte, luminând şi în
lesnind drumul făuritorilor de viaţă nouă.

Incă înainte de Marele Război pentru Apărarea Pa
triei, Uniunea Sovietică ocupa primul loc în lume în c
priveşte producţia de energie electrică. După război ele
trificarea ţării a luat o şi mai puternică desvoltare. C
ajutorul electricităţii, economia socialistă nu numai c
s'a refăcut într'un timp surprinzător de scurt, în ciud
imenselor distrugeri, dar a depăşit cu mult nivelul dina
inte de război.

Marea Ţară a socialismului victorios merge cu paş
uriaşi spre înfăptuirea comunismului, despre care Leni
a spus că este „Puterea Sovietică plus electrificarea în
tregii ţări"[1]. Oamenii sovietici duc mai departe lupt
pentru desvoltarea puternică a electrificării ţării, folosin
pentru aceasta căderile de apă şi combustibilul ieftin, bo
găţii ale minunatei lor Patrii.

Din iniţiativa marelui conducător de popoare, a to
varăşului Stalin, Statul Sovietic a pornit să făurească
măreţele construcţii ale comunismului — staţiunile hi
droelectrice dela Cuibâşev, Stalingrad, Cahovca, Princi
palul canal turcmen, canalele din Sudul Ucrainei şi Nor
dul Crimeei, precum şi canalul navigabil Volga-Don.
Aceste uriaşe construcţii întruchipează măreţia epocii sta
liniste, în care oamenii sovietici pun stăpânire pe forţele
naturii. Stepe şi deşerturi, lacuri şi cursuri de apă se su
pun voinţei omului sovietic, crescut şi educat de Parti
dul Bolşevic al lui Lenin şi Stalin. Trei mari fluvii — Ni
pru, Volga şi Amu-Daria — vor dărui Patriei Sovietice
toată puterea lor, toată forţa lor dătătoare de viaţă. Apele
Niprului vor iriga stepele din Sudul Ucrainei şi pe cele
din Nordul Crimeei. Ţinuturile din jurul Volgii nu vor
mai cunoaşte seceta. Nisipurile care se adună în nesfâr-

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. XXVI, ed. a 3-a rusă, pag. 46—47.

şite dune vor fi transformate de Principalul canal turcmen într'o imensă grădină roditoare.

Datorită acestor gigantice lucrări, peste 25.500.000 de hectare de pământ vor fi irigate sau alimentate cu apă. Aceasta reprezintă o suprafaţă mai mare decât Anglia, Scoţia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord laolaltă. Numai puterea centralelor electrice dela Cuibâşev şi Stalingrad se va ridica la vreo 4.000.000 kw. Aceasta reprezintă puterea de muncă a mai mult de 100.000.000 de oameni, jumătate din întreaga populaţie a Uniunii Sovietice. Iată uriaşa forţă mecanică care va lucra pentru progresul nemaiîntâlnit al industriei şi agriculturii sovietice, aproape gratuit, zi şi noapte!

Aceste centrale vor produce într'un an cam 20 de miliarde kilowaţi-ore de energie electrică. Aceasta înseamnă peste jumătate din cantitatea de energie electrică pe care o produceau toate centralele electrice din Uniunea Sovietică în 1938, şi mai mult decât totalul producţiei anuale de energie electrică a Italiei, Suediei şi Elveţiei luate împreună. Puterea fiecăreia dintre centralele electrice de pe Volga va depăşi de zeci de ori puterea primei centrale hidroelectrice de mari proporţii din Uniunea Sovietică — uzina hidroelectrică dela Volhov — şi de câteva ori puterea Dneproghes-ului.

Grandioasele construcţii staliniste deschid larg zările luminoase ale comunismului, zările unei lumi noi, pline de belşug, în care oamenii vor găsi putinţa neîngrădită de a-şi îndeplini năzuinţele de viaţă mai bună.

Cât de izbitor se deosebeşte politica marelui Stat Sovietic, care nu precupeţeşte nimic pentru îmbunătăţirea şi înfrumuseţarea continuă a traiului oamenilor muncii, de politica guvernului Statelor Unite, care cheltueşte miliarde şi miliarde de dolari pentru producerea de armament în vederea deslănţuirii unui nou măcel mondial.

De 40 de ani se tot face în Statele Unite reclamă pentru centrala hidroelectrică Boulder-Dam, pe fluviul Colorado, dar de fapt nici până astăzi această staţiune nu funcţionează cu întreaga sa capacitate. Nici nu le

trece prin minte capitaliştilor americani să se preocu
de folosirea pe scară largă a electricităţii, pentru uşur
rea muncii oamenilor. Muncitorii îi costă pe capitali
foarte puţin şi pot fi oricând înlocuiţi cu milioanele
şomeri care cutreieră străzile marilor oraşe americane.

In schimb, electricitatea este folosită în vederea pr
gătirii unui nou război. Astfel, producţia uneia din ce
mai mari societăţi de electricitate, „General Electric
este aproape în întregime trecută pe picior de războ
Datorită comenzilor militare de milioane de dolari p
mite din partea statului, veniturile acestei societăţi, ca
în 1950 ajunseseră la uriaşa cifră de 119.000.000 de d
lari, vor creşte în 1951 cu mai mult de 70%.

Aceste fapte arată încă odată cât de dârză treb
să fie lupta popoarelor împotriva imperialiştilor, ca
prin deslănţuirea unui nou război mondial, speră să su
juge întreaga omenire, şi în primul rând statele car
în frunte cu Uniunea Sovietică şi cu ajutorul ei, au porn
să-şi clădească o viaţă nouă, fericită.

**Partidul clasei muncitoare din ţara noastră, iniţi
torul şi organizatorul luptei pentru electrificare.** Ţara noa
tră este o ţară bogată. Aur, argint, fier, cărbune, ţiţei, p
mânt roditor — iată bogăţii care ar fi putut asigura un tr
îndestulat tuturor oamenilor muncii.

Dar cine erau odinioară stăpânii minunatei noastr
ţări? Nu erau nici cei care scormoneau în fundurile p
mântului, nici cei care dădeau viaţă întinselor ogoar
nici cei care făureau cu munca şi priceperea lor neas
muite bogăţii în fabrici şi uzine. Peste ţară domneau mo
şierii şi capitaliştii. Ei se înhăitaseră cu moşierii şi ca
pitaliştii de peste hotare pentru a jefui mai bine avuţii
ţării. Din zori şi până noaptea târziu oamenii asupriţi
obidiţi roboteau din greu, şi din chinurile lor se um
pleau buzunarele fără fund ale jecmănitorilor.

Ţara noastră atât de bogată era scoasă la mezat d
către moşieri şi capitalişti, împărţită ca o pradă ieftin
şi uşoară între trusturile imperialiste hrăpăreţe, iar vred
nicul ei popor, vândut ca rob. Imperialiştii se năpusti

seră ca fiarele sălbatice asupra ţării noastre, puseseră stăpânire pe economia naţională, pe care o conduceau după bunul lor plac, şi storceau fără milă toate avuţiile noastre. Ei erau cei atotputernici, cei care pentru câţiva arginţi cumpărau apele şi câmpiile, fabricile şi uzinele, munţii şi pădurile, petrolul şi cărbunele nostru.

Economia românească se afla în cea mai mare parte sub controlul capitaliştilor englezi şi americani. Petrolul nostru era exploatat de societăţile engleze „Astra Română", „Steaua Română", „Unirea" etc., de marile trusturi americane „Standard Oil Company of New-Jersey", „Vacum Oil Company", precum şi alte societăţi petrolifere cu capital american, ca „Revoil", „Globul" etc.

„Ford-Română", mare întreprindere de montaj de automobile, „Industria română mecanică şi chimică", „Compania electrocontabilă Watson", fabrica de paraşute „Irvin" erau toate întreprinderi cu capital american, prin mijlocirea cărora imperialiştii Statelor Unite storceau beneficii uriaşe.

Aceeaşi situaţie era şi în industria noastră electrică, care deasemenea se afla aproape cu totul în mâinile capitaliştilor străini.

Industria noastră electrică ajunsese să depindă mai ales de marile trusturi americano-franco-belgiene „Electrobel" şi „Hydrofina", care controlau uzinele electrice din principalele oraşe ale ţării.

Capitaliştii băştinaşi şi străini n'au întreprins niciodată ceva în vederea desvoltării industriei electrice din ţara noastră. Dimpotrivă, ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a opri orice desvoltare a electrificării, oricât de neînsemnată să fi fost ea, deoarece electrificarea ţării ar fi micşorat uriaşele profituri pe care capitaliştii le storceau de pe urma muncii poporului nostru.

Capitaliştii au desvoltat în schimb industria de război, căci de pe urma ei realizau venituri uriaşe.

Dar nu numai atât. Desvoltarea industriei de război

era necesară planurilor lor mârşave de atacare a Uniunii Sovietice.

In vederea atingerii acestui scop, imperialiştii nu s'au dat înlături dela nicio mârşăvie.

Imperialiştii americani şi englezi au împins Germania şi statele satelite ei, între care şi ţara noastră, împotriva Uniunii Sovietice, crezând că o vor putea înfrânge. Dar planurile mârşave ale imperialiştilor nu s'au îndeplinit. Popoarele sovietice le-au dat o lecţie bine meritată. Hoardele cotropitoare fasciste au fost alungate din Uniunea Sovietică, urmărite şi înfrânte în propriul lor bârlog, iar popoarele eliberate de sub jugul fascist de către neînvinsa Armată Sovietică au pornit, conduse de partidele lor comuniste şi muncitoreşti, să-şi clădească o viaţă nouă, liberă, fericită.

*
* *

Ca să ne dăm seama de crunta înapoiere economică la care regimul burghezo-moşieresc osândise ţara, este destul să aruncăm o privire pe harta ţării noastre aşa cum se prezenta ea pe vremea capitaliştilor. Ici şi colo în vreo două, trei puncte răzleţe, câteva centre industriale, cu fabrici învechite. In restul ţării, regiuni întregi ca Maramureşul şi Dobrogea, Oltenia şi Moldova, Ardealul de Sud-Est şi altele, lâncezeau aproape cu totul fiind adevărate împărăţii ale înapoierii economice, ale celei mai crâncene mizerii.

Poporul nostru trăia sărac într'o ţară bogată. El zidea palate şi dormea în bordeie, ţesea haine călduroase şi tremura în zdrenţe, creştea cu trudă grâul şi se hrănea cu mălai încins, înălţa fabrici şi uzine şi era robul maşinilor, zidea şcoli şi universităţi pentru odraslele exploatatorilor şi se zbătea în întunericul greu al neştiinţei de carte, construia spitale şi era prada bolilor de tot soiul.

Zi de zi se aduna amarul în inimile oamenilor mun-

cii din ţara noastră. Creştea răzvrătirea în inimile lor, şi nici lanţurile robiei, nici temniţele grele, nici gloanţele ucigaşe ale burgheziei şi moşierimii nu puteau înnăbuşi lupta dârză dusă împotriva asupritorilor de către oamenii muncii, conduşi de comunişti.

După eliberarea ţării noastre de sub jugul fascist de către Armata Sovietică, sub conducerea partidului, poporul nostru muncitor izgoni pe moşieri din conace, răsturnă pentru totdeauna puterea regelui, cel mai mare moşier şi capitalist, alungă pe capitalişti din cele mai multe şi mai însemnate fabrici şi uzine.

Stăpân în ţara sa, poporul nostru muncitor, condus de partid şi însufleţit de un înflăcărat patriotism, începu să-şi gospodărească în chip planificat economia naţională. După ce înfrânse greutăţile pricinuite de pustiirile războiului, de sabotajul duşmanului de clasă, el dovedi că poate gospodări ţara fără burghezie, împotriva burgheziei şi mai bine decât burghezia. In numai doi ani el a făcut ordine în întreprinderi şi a mărit producţia industrială cu 200%, adică mai mult decât crescuse ea într'un sfert de veac sub capitalişti.

Dar aceasta a fost numai începutul. Sub steagul de luptă al partidului, poporul nostru muncitor va înălţa Patria tot mai sus pe culmile orânduirii fericite, în care nu mai există exploatatori şi exploataţi, asupritori şi asupriţi, pe culmile socialismului.

Construcţia noastră socialistă cere însă fără răgaz ca ţara să fie electrificată.

> „De pe acum industria noastră suferă gâtuiri din cauza lipsei de energie electrică. Fiecare pas înainte în desvoltarea industriei noastre socialiste şi în mecanizarea agriculturii este frânat de lipsa de energie electrică“[1]

— a spus tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej în raportul său asupra planului de electrificare. Avem nevoie de multă

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 421

energie electrică, de această uriaşă putere care să izbu- nească în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, care s fie seva unei adevărate ridicări a nivelului industrial ş cultural al Patriei. Avem nevoie de milioane de kilowa care să pună în mişcare motoarele din fabrici, de mi oane şi milioane de cai-putere care să mâne locomot vele, să uşureze munca oamenilor, să aducă lumină î casele lor. Datorită electrificării, vom putea înmulţi ş desvolta întreprinderile noastre. Din fundurile pământu lui vom scoate în fiecare an milioane de tone de ţiţei, mi lioane de tone de cărbuni, sute de mii de tone de fontă de oţel, de aramă, de fier, de plumb şi de zinc. Vom fac să crească mândre fabrici şi combinate noi, moderne vom făuri mii şi mii de tractoare, combine, strungur motoare electrice.

Cu ajutorul electrificării şi al irigaţiilor vom red agriculturii sute de mii de hectare, vom pune în mişcar tractoare, batoze şi alte maşini agricole, sporind astfe rodnicia plaiurilor noastre. Cu ajutorul scânteii electric vom înlesni şi mai mult desvoltarea culturii socia liste.

Ce prevede planul de electrificare a ţării. Măreţu nostru plan de electrificare prevede instalarea unor no centrale electrice, având o putere de peste 2.000.000 k lowaţi. In numai 10 ani vom instala aproape de trei or mai multă putere electrică decât a instalat burghezia î cei peste 60 de ani ai sângeroasei ei stăpâniri. Energia electrică va deveni în scurt timp tovarăşul nostru de luptă pentru construirea socialismului, pentru făurirea unei vieţi îmbelşugate.

Câte nu se pot face cu ajutorul electrificării? Cu un singur kilowat-oră, folosindu-se diferite maşini electrice, se pot treiera 100 kg. de grâne sau se pot selecţiona 1.000 kg. de grâne, se pot toca 500 kg. de paie, 100 kg. de nutreţ, se pot mulge 40 de vaci, se pot bate 35 kg. de cânepă, se poate alimenta 10 ore un aparat de radio, se pot cloci electric 10 ouă, se pot ara electric 200 m.p. sau se poate rula timp de o oră un film cinematografic. De-

asemenea se poate fie pompa 360 de litri de apă la 5 m. înălţime, fie lumina o locuinţă cu 3 camere timp de 3 zile, fie ţesăla 22 de cai, fie tunde 500 de oi, fie ţese 10 metri de pânză de bumbac sau extrage 42 kg. de zahăr! Pentru fiecare din aceste munci, maşina electrică respectivă consumă numai un singur kilowat-oră. Dar să ne gândim câte nu se vor putea face cu o putere totală instalată de 2.600.000 de kw., putere care va produce anual 7 miliarde kw-oră, putere pe care o vom avea după ce vom fi îndeplinit planul de electrificare!

Dar pentru ca să producem energia electrică în cantităţi mari, este necesar să construim o serie întreagă de uzine electrice, denumite centrale electrice. Unele centrale electrice pot fi mânate cu ajutorul „cărbunelui alb", adică folosind energia apelor. Acestea sunt hidrocentralele. Planul de electrificare prevede în primele două planuri cincinale construirea a 24 de hidrocentrale mari, cu o putere instalată de 760.000 kw. In 1960 puterea centralelor hidroelectrice va reprezenta 33,4% din totalul puterii electrice instalate în ţară. Scopul nostru este să avem cât mai multe hidrocentrale, pentrucă ele folosesc apa, pe care o avem în cantităţi mari şi care nu costă nimic.

Alte centrale electrice folosesc energia termică (căldura). Acestea sunt termocentralele. In cadrul planului de electrificare vom construi 13 centrale termoelectrice noi, cu o putere instalată de 1.000.000 kw.

Construcţii de asemenea proporţii nu a cunoscut şi nu a putut cunoaşte niciodată istoria ţării noastre. Pe drept cuvânt şantierele hidrocentralelor şi termocentralelor se pot numi şantiere ale socialismului. Cu ajutorul lor pornim să clădim o viaţă nouă, în care ridicarea permanentă a nivelului de trai, material şi cultural, al celor ce muncesc este preocuparea de căpetenie.

Planul de electrificare acordă o deosebită atenţie electrificării satelor. Jumătate din numărul satelor care vor fi electrificate în viitorii cinci ani vor folosi energia electrică furnizată de microcentrale. Acestea sunt uzine elec-

trice mici, care funcționează fie cu ajutorul apei, fie ajutorul combustibililor. Micile cursuri de apă se pot găzui prin construcții ușoare, făcute cu materiale ca se găsesc la fața locului, de obicei lemn, sau în m cazuri chiar prin stăvilarele existente la morile cu ap De multe ori și turbina se poate construi din lemn, ținind astfel instalația. S'a socotit că din toate râur mici ale țării noastre se poate obține prin microcentrale putere totală instalată de circa 500.000 kw.

Principala lucrare a planului de electrificare o con titue hidrocentrala „V. I. Lenin", dela Stejar, pe Bistri Această hidrocentrală, mândria țării noastre, va produ 430.000.000 kilowați-oră pe an; ea va ridica industria agricultura Moldovei, lăsată în paragină de către re murile burghezo-moșierești, aducând belșug și bunăst oamenilor muncii.

In apropiere de Focșani, la Filipeștii de Pădure Doicești se vor înălța semețe termocentrale electrice, căror energie electrică se va revărsa către sondele și i stalațiile de prelucrare a petrolului din Valea Prahovei din regiunea Argeș și va asigura totodată și curentul ele tric trebuitor Capitalei.

Apele vijelioase ale Ialomiței vor alimenta trei hidr centrale: cea dela Bolboci, Dobrești și Moroieni.

Lângă Petroșani, pe Valea Jiului, constructorii soci lismului vor înălța o nouă termocentrală. Această term centrală, împreună cu termocentrala dela Vălișoara și h drocentralele de pe Râul-Mare, va ridica la o viață din c în ce mai îmbelșugată regiunea minieră din Valea Jiulu va alimenta uzinele Hunedoara, Reșița și Oțelul Roșu Datorită electricității produse, pe ogoarele colectiviștilo din Banat și Sud-Vestul Transilvaniei vor apare combin și mașini electrice, satele lor se vor bucura de toate roa dele electricității.

Ridicate din grija partidului, prin munca neobosită a oamenilor muncii, aceste minunate construcții ale socia- lismului vor vorbi despre puterea creatoare a regimului de democrație populară.

Roadele întrebuințării energiei electrice în industrie. Energia electrică este mai bună decât oricare alta, pentrucă ea se poate ușor transforma în alte forme de energie și poate fi lesne transportată la distanțe mari. Deasemeni energia electrică este forța cea mai economică și ea se poate folosi atât în industrie cât și în agricultură.

Un exemplu grăitor ne arată câtă economie de muncă și de bani aduce energia electrică. Uzina hidroelectrică de pe râul Volhov alimenta Leningradul cu 240.000.000 kw-oră. Să presupunem o clipă că energia necesară fabricilor și uzinelor din Leningrad nu s'ar fi produs cu ajutorul electricității, ci cu ajutorul mașinilor cu aburi. Atunci la Leningrad ar fi trebuit aduse în fiecare an 240.000 de tone de cărbune. Numai pentru transportul lor ar fi fost nevoie de 15.000 de vagoane și 300 de locomotive. Dar, firește, cărbunii n'ar fi căzut din cer. Pentru extragerea lor ar fi trebuit folosiți mii și mii de muncitori, ar fi trebuit cheltuite milioane de ruble. Energia electrică înlocuește însă cu succes aburul, și este mult mai ieftină.

In industrie, electricitatea aduce mari prefaceri. Ea permite mecanizarea proceselor de producție, înlocuirea muncii manuale prin mașini.

In uzinele de automobile „Stalin", un grup de 16 mașini-unelte sunt așezate pe o distanță de 16 metri și sunt conduse de un singur om. La uzina „Azovstal" există cel mai mare laminor din Uniunea Sovietică. Numeroase motoare electrice pun în mișcare mașinăriile acestui uriaș și complicat organism de oțel. Un singur muncitor, mereu atent la semnalele electrice, supraveghează și potrivește activitatea automată a acestei uriașe mașini.

La turnătoria fabricii de automobile din Minsc, electricitatea a ajutat la mecanizarea celor mai complicate procese, dela încărcarea cuptoarelor până la turnarea formelor.

Un exemplu strălucit și care ilustrează în mod grăitor marile avantaje ale folosirii electricității în industrie îl constitue construirea în Uniunea Sovietică a unei întreprinderi complect electrificate. De curând ziarul

„Pravda“ a anunţat că uzinele de construcţii de maşini ş unelte din Moscova au terminat construcţia unei uzin automate şi au predat-o Ministerului Industriei de auto mobile şi tractoare. In această uzină, prima de acest fe din lume, toate procesele de producţie — dela încărcarea materiei prime şi până la împachetarea produselor fabri cate — sunt automatizate cu ajutorul maşinilor electrice

Cum arată această uzină automată? Pe dinafară zidu rile înalte ale uzinei au o culoare plăcută; oricât le-ai cer ceta nu le-ai vedea înnegrite de fum. Inăuntru uzina sea mănă cu un laborator; atelierele sunt spaţioase, luminoase şi curate. Nu auzi niciun zgomot, care să tulbure liniştea Pe lângă maşini sunt doar câţiva oameni, îmbrăcaţi în salopete curate: sunt mecanicii care le supraveghiază mer sul. Maşinile îndeplinesc singure toate operaţiunile; ş atunci când piesele au fost confecţionate, ele sunt luate în primire... tot de o maşină. Şi aşa piesa merge din opera ţiune în operaţiune, în mod automat, fără să intervin mâna omului. La sfârşit, după ce procesul de fabricare s'a terminat, înaintea maşinii de împachetat, piesa este luat în primire de cel mai „deştept“ aparat dintre toate cele câte există în această uzină minunată. E un „judecător foarte sever. El controlează cu atenţie greşelile posibile şi aşează după mărime pistoanele de automobil care se fabrică aci. Această uzină automată este una din minu nile electricităţii. Din aceste câteva exemple ne putem uşor da seama cât de mare este puterea electricităţii şi ce fo loase uriaşe aduce ea omului muncitor din industrie.

Energia electrică face posibilă electrificarea căilor fe rate, care va aduce foloase neînchipuit de mari, îmbunătăţind simţitor condiţiile de muncă ale ceferiştilor.

Cum va arăta munca lor viitoare, aceasta o putem vedea şi astăzi pe linia Bucureşti-Ploieşti.

In majoritatea staţiilor, semnalizările şi instalaţiile de îndrumare a trenurilor au fost electrificate de curând. Nu mai vezi oameni mergând pe linie înaintea trenurilor şi agitând lampa cu petrol, care răspândeşte o lumină palidă, abia vizibilă. Locul lămpilor cu petrol, lo-

cul luminii plăpânde l-au luat strălucitoare faruri, care-şi poartă lumina lor puternică, orbitoare, până hăt departe. Să ne oprim acum o clipă şi în cabina de comandă. Aici se află un singur om, aşezat în faţa unui ecran luminos; el dirijează întreaga circulaţie în staţie. Acum face o mişcare, întoarce un singur buton; afară un ac se schimbă automat, făcând drumul liber.

Pe măsura electrificării ţării noastre, multe din minunile electricităţii se vor înfăptui şi la noi.

Să ne închipuim o hală a unei uzine moderne, aşa cum vom construi multe de-a-lungul primului cincinal şi al celor viitoare. In jurul unui cuptor nu prea mare se află câţiva muncitori, îmbrăcaţi în halate albe. Ei se află în faţa unui cuptor electric de înaltă frecvenţă. In acest cuptor poţi căli într'o singură secundă orice piesă, fără să te murdăreşti şi fără să depui vreun efort fizic. Cuptorul încălzeşte şi răceşte automat piesa. Sistemul acesta modern, întrebuinţat pe scară largă în Uniunea Sovietică, va fi aplicat şi la noi, uşurând munca oţelarilor, a fierarilor, a muncitorilor din industria cauciucului, a lemnului, a materialelor plastice etc.

Grea e munca minerilor! Capitaliştii nu s'au îngrijit de mecanizarea minelor; ei condamnau pe miner la o muncă de rob, care-l vlăguia şi îi storcea toate puterile. Abia în anii regimului de democraţie populară, datorită ajutorului frăţesc al Uniunii Sovietice, a început mecanizarea minelor. Mai sunt însă locuri unde n'a pătruns încă mecanizarea. In unele părţi minerul sapă cărbunele cu piconul; încărcarea în vagonet se face cu mâna sau cu lopata. Transportul cărbunelui în mină se face în condiţii foarte grele. Pe distanţe de kilometri întregi, minerii împing vagonetele cu mâna.

Electrificarea va preface şi minele noastre. Cum vor arăta ele atunci, cum va fi munca minerului?

Nu vom întâlni mulţi oameni în minele noastre mecanizate. Nu vom mai întâlni vagonetari opintindu-se cu umărul în pereţii de fier ai vagonetului, nici lampagii luminând cu slabe licăriri galeriile întunecate, şi nici în-

cărcători repetând mereu, de ani şi ani de zile, aceeaş mişcare istovitoare. Nici mina nu va mai fi de recunoscut. Galeriile vor fi curate, luminate ca ziua. Nici nu-ţi va veni să crezi că te afli la zeci de metri sub pământ. Craţerele, gemând sub încărcătura grea de cărbune strălucitor, vor fugi ca nişte pâraie de metal de-a-lungul galeriilor; trenuri electrice vor ieşi din galerii, scoţând la suprafaţă milioane de tone de cărbune, de „pâine" pentru industrie. Pe miner nu-l vom mai recunoaşte; el se va schimba cel mai mult. Nu va mai avea nici sapă, nici târnăcop; mulţi, foarte mulţi nu vor mai avea nici pickhammere. Ei vor mânui maşini automate, vor supraveghia nenumărate indicatoare şi manivele, vor face sondaje şi calcule. In mină vor funcţiona şi combine electrice, cu ajutorul cărora un miner va putea da în fiecare lună 15.000 de tone, în loc de 50—60, câte dădea înainte. Traiul lui va deveni mai bun.

Dar uzinele metalurgice, cum vor arăta ele atunci când electricitatea va îndestula nevoile industriei ?

Să poposim o clipă într'una din ele. In hala de maşini automate vom zări un uriaş tablou de comandă. Intr'un colţ al sălii apare la fiecare trei minute câte un bloc de motor în stare brută, sosit dela turnătorie. E împins de o mână nevăzută pe o bandă rulantă şi dispare în gura unei maşini uriaşe. Aceasta este linia de maşini automate, care lucrează fără a avea nevoie de ajutorul direct al omului şi este una din nenumăratele roade ale aplicării electricităţii în industrie. Astfel, de-a-lungul unui drum de aproape 20 de metri, 224 de instrumente diferite iau parte unul după altul la prelucrarea blocului de motor. Un singur om, aflat la tabloul de comandă, conduce întregul organism.

Multe schimbări aduce electricitatea şi în munca constructorilor. Energia electrică dă posibilitatea să se construiască clădiri uriaşe într'un timp neobişnuit de scurt. Există maşini de construit puse în mişcare de 6 motoare şi mânuite de două persoane: zidarul şi mecanicul combiner. Cu ajutorul acestei combine, un zidar poate zidi

într'un schimb 15.000 de cărămizi, în loc de 1.000 — norma obişnuită de muncă.

Roadele întrebuinţării energiei electrice în agricultură. Şi în agricultură electrificarea deschide drum larg muncii mecanizate, ceeace va duce la o uriaşă creştere a producţiei, creştere fără de care nu poate fi închipuită o viaţă înfloritoare, o viaţă îmbelşugată în satele noastre.

Transformarea socialistă a agriculturii, sarcină strâns legată de lupta pentru industrializarea socialistă a ţării, va fi mult uşurată cu ajutorul electrificării. Sarcina dată anul trecut de partid şi de guvern în vederea electrificării ariilor în campania de treieriş, şi înfăptuită de muncitori cu ajutorul ţărănimii muncitoare, este doar un început, o mică dovadă a foloaselor pe care electrificarea le poate aduce agriculturii.

Agricultura sovietică constitue o dovadă strălucită a foloaselor pe care le aduce întrebuinţarea electricităţii în agricultură pe scară largă. In colhozurile Uniunii Sovietice electricitatea a devenit o tovarăşă bună şi de nedespărţit a ţăranului colhoznic. Colhoznicii sovietici folosesc puterea electricităţii produse în centralele lor electrice nu numai la luminatul străzilor şi caselor, nu numai la punerea în mişcare a maşinilor din atelierele lor, dar şi la cele mai diferite munci agricole, eliberând pe om de sub povara muncilor celor mai grele, făcând munca lui mai spornică. Folosirea electricităţii a dus la o însemnată creştere a producţiei agricole. Statul Sovietic capătă în plus cantităţi uriaşe de produse agricole, ca: grâne, legume, fructe, plante textile, animale, ceeace face să crească necontenit bunăstarea poporului sovietic.

Aceste roade ale folosirii electricităţii în agricultură explică hotărîrile luate de Guvernul Sovietic în vederea unei cât mai rapide electrificări a muncilor agricole. Potrivit acestor hotărîri, până la sfârşitul anului 1950 au fost electrificate toate S.M.T.-urile, sovhozurile şi staţiunile experimentale, iar numărul colhozurilor care se bucură de binefacerile curentului electric s'a ridicat la 70.000.

Una din formele cele mai răspândite de folosire electricității pe întinsele culturi de cereale ale colhoz-rilor și sovhozurilor sovietice este aratul și treieratul electric. Tractorul electric trage cu ușurință un plug cu mai multe brăzdare, care ară deodată o fâșie lată de doi metri. Arătura făcută cu tractorul electric este de două ori mai ieftină decât cea făcută cu tractorul obișnuit.

Pentru fiecare hectar arat cu ajutorul tractorului electric se realizează o economie de 20 kg. de combustibil și se cruță o mare cantitate de ulei. Deasemeni se reduce numărul oamenilor întrebuințați pentru aratul cu ajutorul tractorului de tip obișnuit.

Foloasele dobândite prin întrebuințarea electricității în munca de treier sunt, deasemenea, foarte mari. In afară de faptul că se muncește mai repede, pierderea de grăunțe la treieratul electric este de 3—4 ori mai mică decât la treieratul cu caii și de 2 ori mai mică decât treieratul cu ajutorul motorului de tractor sau alte mijloace mecanizate.

Folosirea tractorului electric ușurează mult condițiile de muncă. Deasemenea numărul brațelor de muncă care alcătuesc brigada de treier se reduce la jumătate. Se obține, deasemenea, o reducere simțitoare a cheltuielilor prin economisirea combustibilului și uleiului, prin înlocuirea lor de către curentul electric, care este mult mai ieftin.

Electricitatea este, deasemenea, întrebuințată în muncile de triorat, de selecționare a cerealelor, la vânturători, la mașinile de curățire a cerealelor, la instalațiile pentru uscarea grânelor. Peste tot practica a dovedit că în urma utilizării electricității productivitatea muncii a crescut de două și de trei ori.

Rezultate frumoase obțin colhozurile și sovhozurile prin folosirea electricității pentru irigarea ogoarelor, precum și în instalațiile pentru producerea ploii artificiale.

Succese deosebit de importante sunt obținute în Uniunea Sovietică prin folosirea electricității în vederea ridi-

cării productivității muncii în domeniul creșterii vitelor și păsărilor.

Colhoznicii nu se mulțumesc numai cu faptul că fermele și staulele de vite sunt luminate electric. In nenumărate colhozuri există instalații electrice pentru pregătirea furajelor, tăierea paielor, tăierea și spălarea rădăcinoaselor, adăpătoare automate, mulgătoare electrice, tunsul electric al oilor etc.

Mințile neobosite ale specialiștilor și tehnicienilor sovietici găsesc mereu noi și noi forme de folosire a electricității în munca agricolă. Aplicarea acestor metode face să se desvolte necontenit satul colhoznic, face ca deosebirea dintre sat și oraș să fie din ce în ce mai mică.

Pe acest drum, croit de țărănimea celui mai înaintat popor al lumii, merge țărănimea muncitoare din țara noastră, călăuzită de clasa muncitoare în frunte cu partidul ei.

Rolul energiei electrice în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Uriașele succese dobândite prin întrebuințarea energiei electrice în industrie și în agricultură fac să apară limpede rolul important pe care îl are electricitatea în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Folosirea energiei electrice duce — după cum am văzut — la o însemnată ridicare a productivității muncii. Aceasta înseamnă că înfăptuirea planului de electrificare a țării va face ca industria noastră socialistă să poată da tot mai multe produse industriale, ca țărănimea muncitoare să poată smulge pământului roade tot mai bogate. Belșugul de produse industriale și agricole va duce la creșterea schimbului de mărfuri dintre sat și oraș, la necontenita ridicare a nivelului de trai al muncitorilor din fabrici și al țăranilor muncitori de pe ogoare, la o și mai puternică înfrățire a lor.

Imbunătățirea condițiilor lor de trai în urma electrificării o vor simți puternic, în viața lor de toate zilele, atât muncitorul cât și țăranul muncitor.

Electrificarea va însemna în primul rând lumină în

căminele în care până mai deunăzi domnea bezna, va însemna lumină pe toate străzile orașelor, lumină la sate.

Astăzi, din cele 13.000 de sate ale Republicii Populare Române, sunt electrificate numai vreo 450! Până în 1955 vor fi electrificate 2.000 de sate!

Tot în cursul primului plan cincinal vor fi alimentate cu energie electrică S.M.T.-urile, gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective.

Electrificarea va juca un rol de seamă în ridicarea nivelului cultural al masselor muncitoare.

Căminele culturale, bibliotecile, cluburile, iluminate electric, vor îmbia și mai mult pe oamenii muncii spre aceste centre de cultură.

Datorită electrificării, va crește numărul aparatelor de radio, va spori numărul cinematografelor, care vor pătrunde până în satele cele mai îndepărtate. Aceste puternice mijloace de cultură vor fi astfel puse tot mai mult la îndemâna oamenilor muncii, vor ajuta tot mai mult la transformarea culturii într'un bun al întregului popor.

Electrificarea va contribui, deasemenea, la ocrotirea sănătății celor ce muncesc. Toate dispensarele și casele de sănătate vor fi înzestrate cu electricitate.

In casele oamenilor electricitatea va ușura simțitor munca gospodinelor. Prin introducerea pe scară largă a aparatelor electrice, ca, de pildă, a mașinilor electrice de gătit, de călcat, a radiatoarelor, a frigoriferelor, a aspiratoarelor de praf electrice și a multor altora, munca casnică va fi mai puțin obositoare, mai rapidă și mai curată. Electricitatea va pune la îndemâna oamenilor muncii foloasele tehnicii moderne, făcându-le viața mai ușoară, mai plăcută.

Infăptuirea planului de electrificare va aduce, deci, oamenilor muncii dela orașe și sate bunăstarea, lumina, cultura, le va aduce o viață nouă.

Planul de folosire a apelor. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că unul din obiectivele electrificării țării îl constitue folosirea cursurilor de apă pentru irigarea regiunilor secetoase, pentru prevenirea inundațiilor, pentru apărarea de inundații a terenurilor astăzi inundabile.

Economia noastră națională suferă pagube mari datorită faptului că o parte însemnată din suprafața agricolă a țării este bântuită ani de-a-rândul de secetă. In anii secetoși țăranii muncitori din aceste regiuni culeg o recoltă de 5 ori mai mică la grâu și de 7 ori mai mică la porumb decât în anii agricoli buni.

Un mijloc însemnat de luptă împotriva secetei îl constitue irigarea pământurilor, umezirea artificială a terenurilor. Sporul de recoltă care se obține prin irigare este foarte însemnat; țăranii muncitori care au irigat în 1950 culturile de bumbac au obținut un spor de peste 250%.

Până în prezent, în țara noastră s'au irigat 50.000 ha., ceeace reprezintă foarte puțin, ținând seama de faptul că suprafața totală a terenurilor agricole bântuite de secetă cuprinde cam 2.700.000 ha.

Regimul de democrație populară nu se poate mulțumi cu cele 50.000 ha. irigate până acum. Urmând exemplul măreț al Uniunii Sovietice, țara noastră merge spre mari realizări. Infăptuirea planului de electrificare a țării va pune capăt în mare măsură și secetei, care a bântuit ani de-a-rândul țara noastră.

Rezervele mari de apă care se vor aduna în spatele uriașelor baraje ale hidrocentralelor vor asigura irigarea unei suprafețe de 1.200.000 ha., ceeace reprezintă aproape jumătate din suprafața bântuită de secetă.

Baraje și lacuri de acumulare vor fi create în primul rând pe cursurile principale de ape, ca: barajul dela Izvorul Muntelui, pe Bistrița; Tunel, pe Argeș; Bolboci, pe Ialomița; Vidra, pe Lotru; Prisaca Dornei, pe Moldova, și altele pe Olt, Dâmbovița, Buzău, Putna, Someș, Mureș etc. Numai barajul dela Izvorul Muntelui și lacul de acumulare legat de hidrocentrala „V. I. Lenin" de pe Bistrița va îngădui irigarea unei suprafețe de circa 300.000 ha. de pământ din Sudul Moldovei și Nordul Bărăganului.

In alte regiuni, cum e, de pildă, regiunea din apropierea Dunării, apa necesară pentru irigare va fi pompată din Dunăre cu ajutorul electricității. In acest mod se vor iriga aproape 500.000 ha.

Precum a arătat tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, p
ducţia agricolă pe care o vom obţine în plus prin iriga
celor 1.200.000 ha. va fi de aproximativ 240.000 de vagoa
cereale anual, ceeace reprezintă o importantă bogăţie n
ţională.

Revărsările apelor, cauzate de ploile prea mari în a
miţi ani şi în anumite anotimpuri, produc mari inunda
distrugând recoltele şi producând mari pagube ţărăni
muncitoare.

Astfel, în Muntenia şi Moldova, în anumite perioa
ale anului, 890.000 ha. sunt de obicei inundate. Socoti
şi pământurile inundate de apele Dunării, suprafaţa in
dabilă din ţara noastră se ridică la 1.900.000 ha. Inlătu
rea inundaţiilor este cu putinţă prin construirea de bar
care să oprească apele umflate ale râurilor în aşa numit
lacuri de acumulare.

Apa adunată în aceste bazine uriaşe este folosită pe
tru producerea energiei electrice şi pentru irigarea pămâ
turilor în timpul când ploile sunt slabe şi rare.

In acest fel vor fi redate agriculturii sute de mii
hectare care până acum nu au fost folosite din cauza inu
daţiilor şi în acelaş timp se va asigura apa necesară i
gărilor în timp de secetă.

Dela Calafat şi până la vărsarea în mare, Dunăr
prezintă o regiune inundabilă, care împreună cu Delta c
prinde o suprafaţă de 970.000 ha. Pe această întinde
imensă, care până acum nu a fost folosită din cauza inu
daţiilor, electrificarea va crea un uriaş izvor de bogăţi
Apărate de inundaţii prin indiguiri, ogoarele din lunc
Dunării vor rodi în anii de după electrificare, revărsân
belşug de grâne în toată ţara.

Prin irigarea acestei regiuni cu ajutorul electricităţi
se vor cultiva pe suprafeţe întinse plante necesare desvol
tării economiei noastre, ca: bumbacul, sfecla de zahăr
orezul, legume, pomi fructiferi etc.

Datorită lucrărilor de electrificare, 540.000 ha. di
lunca Dunării vor fi puse deasemenea în valoare, obţinân
du-se recolte excepţionale.

Iată dece problema folosirii apelor, care face parte din planul de electrificare a ţării, are o importanţă covârşitoare pentru ridicarea economică a ţării. Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat acest lucru în raportul făcut la şedinţa plenară a C.C. al P.M.R.:

„Datorită rolului important al apei în agricultură, în determinarea climei şi în producerea energiei necesare electrificării, stăpânirea şi folosirea apelor noastre constitue una din problemele de bază ale construcţiei socialiste“ [1].

Lupta pentru înfăptuirea planului de electrificare, luptă pentru pace şi socialism. Chemarea partidului la lupta pentru electrificarea ţării a găsit un puternic răsunet în inima fiecărui om al muncii, îndemnându-l să-şi dovedească prin fapte dragostea lui de Patrie.

De pe acum oamenii muncii de pe şantierele electrificării au obţinut însemnate succese.

Pe şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin“, Bicaz, s'au construit drumuri, s'au organizat mijloace de transport, s'au pus la punct magaziile de materiale şi barăcile pentru cazarea muncitorilor şi funcţionarilor. S'a construit un pod nou peste Bistriţa, necesar lucrărilor de pe şantierele centralei, şi altele. Au început deasemenea lucrările pentru spargerea tunelului, lung de 5 km., care va străbate munţele dela lacul de acumulare la uzină.

Entuziasmul cu care oamenii muncii construesc marile construcţii ale planului de electrificare se manifestă peste tot, pe toate şantierele. Astfel lucrările barajului şi hidrocentralei dela Văliug sunt terminate în cea mai mare parte. S'a înălţat clădirea hidrocentralei şi s'a terminat majoritatea construcţiilor. Apele Bârzavei, silite să treacă prin trei conducte, dau zeci de mii de kilowaţi uzinelor „Sovrommetal“-Reşiţa şi împrejurimilor.

Muncitorii şi tehnicienii uzinelor „Sovromchim“-Ucea, Făgăraş, au terminat instalarea cazanului de forţă necesar

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, **Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 430—431.**

uzinei termoelectrice pe care o construesc. A fost pusă funcţiune o nouă uzină electrică, cu un generator de kw., în comuna Iacobeni, raionul Vatra Dornei, uzină ca creează mari posibilităţi în electrificarea comunei şi min Iacobeni.

Acestea sunt doar o mică parte din realizările de pâ acum. Pe lângă ele se pot da numeroase alte exemple, cu ar fi uzina termoelectrică Ovidiu, intrată în funcţiune în în anul 1950.

Succese însemnate au obţinut şi fabricile noastre ca produc materiale, aparate şi maşini de care este nevo pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute în planul de ele trificare.

In ceeace priveşte agricultura au fost electrificate pe acum numeroase comune, staţiuni de maşini şi tra toare, gospodării agricole de stat şi gospodării agrico colective. Tot mai multe realizări transpun astfel în via măreţul plan de electrificare a ţării noastre.

*

* *

Călăuzindu-se după minunatele realizări ale popor lui sovietic, planul de electrificare dovedeşte că partid nostru şi-a însuşit şi aplică în mod creator învăţătura len nist-stalinistă despre rolul hotărîtor al electricităţii construirea socialismului.

Planul de electrificare reprezintă o armă puternic pusă de partid în mâna oamenilor muncii în lupta lor pen tru lichidarea înapoierii moştenite dela capitalişti, pentru construirea unei vieţi noi, tot mai fericite, a poporului muncitor, pentru înflorirea din ce în ce mai mare a Pa triei noastre.

Planul de electrificare este o dovadă vie a voinţei de pace a poporului nostru muncitor şi oglindeşte totodată forţa statului de democraţie populară.

Planul de electrificare şi de folosire a apelor face parte din programul partidului nostru şi deaceea el este

cauza sfântă a fiecărui comunist. Membrii de partid trebue să fie purtătorii steagului luptei pentru electrificarea Patriei noastre. Ei trebue să popularizeze scopurile urmărite de planul de electrificare şi să aprindă în sufletele tuturor oamenilor muncii voinţa patriotică de a-l duce la bun sfârşit.

*

* *

Lupta pentru industrializarea socialistă a ţării noastre, pentru îndeplinirea planului cincinal şi a planului de electrificare, va cere din partea tuturor oamenilor muncii din ţara noastră o muncă încordată. Această luptă de mare însemnătate pentru poporul nostru are şi o mare însemnătate internaţională, contribuind la întărirea lagărului păcii, arătând încă odată că lupta pentru socialism este strâns legată de lupta pentru pace.

Duşmanii poporului din ţară — capitaliştii, moşierii expropriaţi, chiaburii — şi cei de peste hotare — imperialiştii, în frunte cu cei americani — vor încerca fără îndoială să pună piedici în drumul realizării planului cincinal şi planului de electrificare, în drumul industrializării ţării şi colectivizării agriculturii. Dar ei nu vor reuşi să stăvilească mişcarea victorioasă spre socialism a poporului muncitor.

Sub conducerea partidului, prin îndeplinirea planului cincinal şi a planului de electrificare, oamenii muncii din ţara noastră vor da o nouă şi puternică lovitură celor care vor să semene moartea, vor contribui la întărirea lagărului păcii, al vieţii, al viitorului.

INTĂRIREA ALIANȚEI CLASEI MUNCITOARE CU ȚĂRĂNIMEA MUNCITOARE. LUPTA PENTRU CONSTRUIREA SOCIALISMULUI LA SATE. REZOLUȚIA C.C. AL P.M.R. DIN 3—5 MARTIE 1949

I. LINIA TRASATĂ DE PLENARA C.C. AL P.M.R. DIN 3—5 MARTIE 1949

Insemnătatea ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949. Istorica ședință plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din 3—5 Martie 1949 a înarmat clasa muncitoare și țărănimea muncitoare din țara noastră cu hotărîri de cea mai mare importanță în lupta pentru construirea socialismului.

Raportul făcut de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în fața ședinței plenare a Comitetului Central și rezoluția acestei ședințe plenare au trasat sarcinile partidului nostru în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Aceste documente ale partidului nostru își păstrează neștirbită marea lor însemnătate, luminând calea eliberării țărănimii muncitoare de sub jugul exploatării chiaburești, calea construirii socialismului în satele țării noastre.

Raportul tovarășului Gheorghiu-Dej și Rezoluția ședinței plenare din 3—5 Martie 1949 subliniază puternic necesitatea transformării socialiste a agriculturii, arătând că socialismul nu poate fi construit numai la oraș, că opera de construire a socialismului în țara noastră — ca și ori-

unde — nu se poate rezema pe două temelii atât de diferite cum sunt industria socialistă, care desvoltă socialismul, și mica producție agricolă, care, după cum a arătat Lenin, dă naștere necontenit capitalismului.

Insăși desvoltarea continuă a industriei socialiste este împiedicată de fărâmițarea agriculturii individuale, căci industria nu poate crește fără a primi cantități sporite de hrană pentru numărul mereu mai mare de muncitori, fără a primi cantități sporite de materii prime pentru noile fabrici și uzine, fără existența și desvoltarea unei piețe interne pentru plasarea produselor industriale. Or, agricultura pe mici petece de pământ, cu mijloace înapoiate, cu o slabă productivitate, nu poate ține pasul acestor cerințe. De aci necesitatea arzătoare de a se trece la marea gospodărie agricolă, în stare să folosească tractoarele și alte mașini agricole, metodele agrotehnice înaintate etc., în stare astfel să dea recolte tot mai îmbelșugate, să asigure o producție tot mai mare de produse agricole.

Analizând în mod științific starea agriculturii noastre, tovarășul Gheorghiu-Dej arată că, oricât s'ar îmbunătăți situația țăranului sărac și mijlocaș datorită ajutorului primit din partea statului, totuși țăranul sărac și mijlocaș nu se vor putea izbăvi de sărăcie și de nevoi, nu vor putea dobândi un trai mai bun atâta vreme cât vor rămâne în micile lor gospodării individuale.

Cultivarea pământului cu unelte primitive, fărâmițarea lui în zeci de parcele, răspândite pe distanțe mari, în locuri diferite; menținerea haturilor (răzoarelor), datorită cărora o parte din pământ rămâne necultivat; însămânțarea pământului ani de-a-rândul cu aceleași plante, care astfel îl secătuesc; existența chiaburului, care găsește prilej de îmbogățire din orice nevoie și suferință a țăranului nevoiaș — toate acestea sunt fapte care ne arată că prin menținerea micii gospodării țărănești nu este cu putință să se construiască o viață mai bună și fericită pentru țărănimea muncitoare.

Dealtminteri, cercetarea agriculturii în țările capitaliste ne arată că soarta țărănimii muncitoare sub ca-

pitalism este mizeria, robia şi neştiinţa. In Statele Uni
spre exemplu, în fiecare an o parte din fermieri rămâ
fără pământ. Acum o sută de ani, în Statele Unite fieca
fermier îşi avea petecul său de pământ. In 1940, 42
din aceşti fermieri îşi pierduseră pământurile. Neputând
face faţă concurenţei fermelor capitaliste mari, micii fe
mieri sărăcesc şi se ruinează. Din 1935 până în 1945,
Statele Unite au fost ruinaţi şi au rămas fără pământ m
bine de 1.000.000 de fermieri. In epoca de după războ
ruinarea şi sărăcirea fermierilor mici şi mijlocii se adâ
cesc tot mai mult.

Lenin ne-a învăţat că mica gospodărie ţărănească n
este în stare să asigure ridicarea agriculturii şi nici s
pună capăt stării de înapoiere şi sărăciei. Cu mica go
podărie — spunea Lenin — nu vom putea scăpa de m
zerie. Lenin a arătat nevoia de a se trece la marea ag
cultură, la agricultura colectivizată. Tovarăşul Stal
a desvoltat această învăţătură a lui Lenin. Arătând c
lea transformării socialiste a agriculturii, tovarăşul Stal
a spus:

„Soluţia este asocierea gospodăriilor ţărăneş
mici şi foarte mici în mod treptat, dar continuu, n
prin presiune, ci prin exemplu şi convingere, în ma
gospodării bazate pe cultivarea în comun, în tovărăşi
colectivă a pământului, şi care să folosească maşi
agricole şi tractoare şi să aplice metode ştiinţifice d
intensificare a agriculturii"[1].

Datorită acestei politici staliniste, în satele Uniun
Sovietice s'a înfăptuit o transformare revoluţionară dintr
cele mai adânci, care, prin urmările sale, a fost egală c
Revoluţia din Octombrie 1917. Această transformare re
voluţionară a fost săvârşită din iniţiativa Statului Sovietic
cu sprijinul direct al milioanelor de ţărani care luptau îm
potriva robiei chiabureşti, pentru o viaţă colhoznică li
beră şi îmbelşugată. Orânduirea colhoznică a devenit o

[1] *I. Stalin:* „Raportul politic al Comitetului Central la Congresul al XV-lea al P.C. (b) al U.R.S.S.", ed. P.M.R. 1951, pag. 30.

orânduire puternică, de neînvins, iar agricultura sovietică a devenit cea mai înaintată agricultură din lume.

Acesta este drumul pe care partidul călăuzeşte ţărănimea noastră muncitoare.

Prin trecerea la marea gospodărie colectivă, viaţa ţăranilor eliberaţi de exploatare devine îmbelşugată, bolile şi neştiinţa de carte sunt rând pe rând alungate din sate, locul lor fiind luat de dispensare, creşe, spitale, şcoli, cluburi, biblioteci, cinematografe etc.

Prin trecerea la marea gospodărie colectivă se curmă pentru totdeauna starea de înapoiere a satelor, înapoiere care constitue o piedică serioasă în calea desvoltării socialiste a ţării noastre.

Clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei, trebue să convingă întreaga noastră ţărănime muncitoare de foloasele mari ale muncii pământului în colectiv. Socialismul în agricultură trebue să fie opera milioanelor de ţărani săraci şi mijlocaşi, care, convinşi de superioritatea muncii în comun a pământului, cu maşini agricole, trec de bunăvoie, cu mijloacele lor de producţie, la gospodăria agricolă colectivă.

Clasa muncitoare şi partidul ei trebue să întărească dragostea ţărănimii muncitoare faţă de sectorul socialist dela oraşe şi sate, faţă de industria şi agricultura socialistă. Trebue să se sădească în inima fiecărui ţăran muncitor încrederea nestrămutată în victoria apropiată a socialismului în ţara noastră. Munca de lămurire trebue dusă astfel, încât să se realizeze atragerea ţărănimii muncitoare pe drumul gospodăriei agricole colective, drum pe care să meargă nesilită de nimeni şi de nimic, adică de bunăvoie.

In această privinţă, şedinţa plenară a Comitetului Central al partidului din 3—5 Martie 1949 a arătat limpede că sarcina transformării socialiste a agriculturii nu priveşte numai ţărănimea muncitoare, ci în primul rând clasa muncitoare, care este conducătoarea operei de construire a socialismului la sate. Clasei muncitoare îi revine sarcina istorică de a ajuta ţărănimea muncitoare să înfrângă exploatarea chiaburimii şi să apuce pe făgaşul socialismului.

Dece numai sub conducerea clasei muncitoare poate scăpa ţărănimea muncitoare de exploatare? Marii dascăli ai oamenilor muncii din lumea întreagă, Marx, Engels, Lenin şi Stalin, au învăţat partidul clasei muncitoare că alianţa dintre proletariat şi ţărănimea muncitoare este o problemă de bază în lupta pentru răsturnarea capitalismului şi făurirea socialismului.

Proletariatul este singura clasă în stare să ducă până la capăt, cu succes, lupta pentru smulgerea puterii din mâinile capitaliştilor şi ale moşierilor, deoarece în orânduirea capitalistă el îndură jugul celei mai crâncene exploatări.

Proletariatul e lipsit sub capitalism de orice mijloace de producţie şi în acelaş timp e legat de cea mai înaintată formă de producţie. Adunat în număr tot mai mare în fabrici şi uzine uriaşe, el se poate organiza mai uşor, poate desfăşura o mai mare putere de luptă decât oricare altă clasă.

In aceste condiţii, proletariatul este clasa cea mai revoluţionară, cea mai hotărîtă să ducă lupta până la capăt pentru a scăpa de exploatare. Prin revoluţie el nu are de pierdut decât lanţurile, în schimb are o lume de câştigat.

Proletariatul nu luptă singur împotriva claselor exploatatoare. El îşi caută *aliaţi care sunt şi ei interesaţi* să zdrobească pe asupritor, să scape de jugul exploatării. Aliatul firesc, cel mai apropiat şi mai interesat în lupta dusă de proletariat împotriva exploatării şi asupririi, este ţărănimea muncitoare. Vreme îndelungată aceasta a fost ţinută în neagră mizerie, crunt exploatată de către moşieri şi chiaburi.

Deaceea, sub conducerea partidului marxist-leninist, clasa muncitoare luptă neîncetat pentru întărirea alianţei sale cu ţărănimea muncitoare.

Ţărănimea muncitoare este deasemenea interesată în această alianţă. Alianţa trainică cu proletariatul, sub conducerea proletariatului, îi deschide singurul drum care duce la libertate şi bunăstare.

Intr'adevăr, ţărănimea, deşi numeroasă, nu poate duce

singură lupta cu deplină izbândă împotriva exploatatorilor. Fiind răzleţită pe întinderi mari, ea nu-şi poate strânge organizat rândurile în lupta împotriva asupritorilor, ea nu se poate organiza.

Un alt motiv pentru care ţărănimea nu poate izbândi singură este acela că ea nu formează o clasă unitară. In orânduirea capitalistă nu toată ţărănimea are aceleaşi interese. Dimpotrivă, ea se descompune neîncetat în mai multe pături: proletariatul agricol, ţărănimea săracă, ţărănimea mijlocaşă şi burghezia satelor — chiaburimea exploatatoare.

Fără îndoială că burghezia satelor — chiaburimea — are tot interesul să lupte pentru menţinerea exploatării capitaliste. Dimpotrivă, proletariatul agricol, ţărănimea săracă, ca şi cea mijlocaşă au tot interesul să scape de jugul capitaliştilor, moşierilor şi chiaburilor.

Intreaga istorie a luptelor ţărănimii muncitoare pentru pământ şi libertate ne arată că singurul drum care duce la eliberarea sa pentru totdeauna din lanţurile exploatării capitalisto-moşiereşti este drumul luptei alături şi sub conducerea proletariatului, clasa cea mai înaintată a societăţii.

Lupta partidului clasei muncitoare pentru apărarea intereselor ţărănimii muncitoare din ţara noastră. Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a deschis o nouă etapă în istoria mişcării revoluţionare a muncitorilor din ţara noastră.

Ca un rezultat al Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, între anii 1918—1920 s'a desfăşurat în ţara noastră un val furtunos de greve şi de demonstraţii muncitoreşti. Acestea au culminat cu greva generală din 1920.

Cucerirea de nepreţuit a poporului nostru muncitor, în urma acestei perioade de luptă şi de nestăvilit avânt revoluţionar, a fost partidul comunist, înfiinţat în 1921, stat-major revoluţionar al clasei muncitoare şi neînfricat luptător împotriva oricărei exploatări şi asupriri.

Partidul Comunist din România s'a născut în focul luptei împotriva burgheziei şi moşierimii şi împotriva con-

ducerii oportuniste social-democrate din sânul mişcării muncitoreşti. El şi-a pus dela început ca sarcină centrală închegarea alianţei de luptă între clasa muncitoare şi ţărănime, pentru apărarea intereselor masselor muncitoare dela oraşe şi sate, împotriva exploatării.

In lupta sa, Partidul Comunist din România a demascat fără răgaz pe moşieri şi chiaburi, care exploatau sângeros milioanele de ţărani muncitori, silindu-i să argăţească pe pământurile lor, adunate prin jaf şi prin teroare. Infruntând cu dârzenie teroarea şi prigoana deslănţuită de regimurile burghezo-moşiereşti, partidul a sprijinit lupta masselor de ţărani muncitori pentru pământ şi o viaţă mai bună. Partidul naţional-ţărănesc şi partidul liberal, ambele conduse de moşieri şi mari capitalişti, folosind minciuna, corupţia, politicianismul, au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a împiedica închegarea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare.

Astfel, sub presiunea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie 1917, fiindu-le teamă de unirea muncitorilor cu ţăranii, care duceau lupta pentru pământ, burghezia şi moşierimea s'au văzut silite să înfăptuiască o reformă agrară. Această reformă nu a desfiinţat însă moşierimea şi nu a satisfăcut *nevoile de viaţă ale ţărănimii muncitoare*. Ca urmare a reformei agrare burghezo-moşiereşti s'a întărit şi mai mult puterea chiaburimii.

Astfel au fost împroprietăriţi cu câte 10—20 de hectare de pământ plutonieri activi şi în rezervă, jandarmi, cârciumari, agenţi electorali, preoţi şi învăţători reacţionari. Puţinii ţărani săraci împroprietăriţi au primit loturi mici de pământ, împrăştiate în locuri diferite şi îndepărtate.

Având obligaţia de a plăti pământul primit, având nevoie de vite şi de unelte de muncă, ţărănimea a trebuit să ia împrumuturi cu dobânzi mari dela băncile zise populare, stăpânite de lipitorile satelor. Astfel ţăranii muncitori se încărcau cu datorii, de care nu puteau scăpa niciodată.

Datorită impozitelor grele care o gâtuiau, ţărănimea muncitoare era silită să-şi vândă şi bruma de pământ pe care-l căpătase. La aceasta a ajutat legea „ţărănistului"

Mihalache, care îngăduia vânzarea pământului provenit din împroprietărire.

In 1930 se găseau în ţara noastră 700.000 de ţărani complect lipsiţi de pământ. Fără vite şi unelte, cu datorii grele la chiaburi, cămătari şi speculanţi şi la diferite bănci ale capitaliştilor, ţăranii muncitori trăiau o viaţă plină de lipsuri şi sărăcie, hrănindu-se prost şi căzând pradă bolilor. Sărăcirea lor era adâncită şi de aşezarea impunerilor. Ei erau apăsaţi de povara dărilor, în timp ce chiaburii şi moşierii plăteau impozite foarte mici. Această situaţie a dus la nenumărate revolte ţărăneşti locale, ciocniri cu jandarmii, alungarea perceptorilor, ocuparea pământurilor de păşune, tăierea fără învoire a pădurilor. Deseori ţăranii refuzau să plătească datoriile către bancheri şi cămătari şi se împotriveau sechestrării bunurilor ţăranilor îndatoraţi.

Singurul partid politic care a luat apărarea ţărănimii muncitoare, împotriva moşierilor şi capitaliştilor hrăpăreţi, a fost partidul clasei muncitoare, Partidul Comunist din România. Demascând fără cruţare politica tâlhărească a partidelor burghezo-moşiereşti, partidul nostru a arătat că singura cale de izbăvire a ţărănimii muncitoare de exploatare este lupta alături şi sub conducerea clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei.

Astfel la Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România, ţinut în 1932, în cea mai neagră ilegalitate, au fost luate hotărîri istorice în ceeace priveşte alianţa proletariatului cu ţărănimea muncitoare. Urmând învăţătura lui Lenin şi Stalin, congresul a arătat că massele muncitoare dela sate sunt principalul aliat al clasei muncitoare în lupta împotriva exploatării dela oraşe şi sate.

Congresul a arătat necesitatea lichidării rămăşiţelor feudale, punând ca sarcină de luptă împărţirea pământurilor moşiereşti ţăranilor fără pământ şi cu pământ puţin.

Congresul a subliniat rolul de conducător al partidului clasei muncitoare în lupta pentru pământ. El a fixat modul în care clasa muncitoare trebue să ajute ţărănimea muncitoare în această luptă.

In 1933, sub povara crizei şi a şomajului, a foametei

şi a mizeriei, impuse de politica burgheziei şi moşierimii, clasa muncitoare, condusă de Partidul Comunist din România, s'a ridicat la luptă împotriva regimului exploatator burghezo-moşieresc. Cu acest prilej, ea a luptat nu numai pentru propriile ei revendicări, ci şi pentru interesele maselor muncitoare ale ţărănimii, crunt exploatate.

Lupta clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei, pentru crearea bazelor economice şi politice ale alianţei cu ţărănimea muncitoare. Eliberarea ţării noastre de către glorioasa Armată Sovietică a creat proletariatului, aliat cu ţărănimea muncitoare, noi condiţii, deosebit de prielnice pentru a sfărâma puterea exploatatorilor şi pentru a instaura propria sa putere, dictatura proletariatului.

In 1945 a fost înfăptuită, în ciuda împotrivirii şi a sabotajului burghezo-moşieresc, reforma agrară. Reforma agrară din 1945 a smuls din mâna moşierilor peste 28.000 de moşii, cu o suprafaţă de peste 1.400.000 ha., împroprietărindu-se cu pământul moşieresc peste 918.000 de gospodării ţărăneşti.

Infăptuirea reformei agrare a strâns şi închegat în mod hotărîtor alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, alianţă care s'a călit apoi tot mai mult în focul luptei pentru smulgerea puterii politice şi a principalelor poziţii economice din mâinile burgheziei şi moşierimii.

Mobilizând şi îndrumând massele muncitoare dela oraşe şi sate, partidul clasei muncitoare a pus bazele politicii de adâncă prietenie cu popoarele sovietice şi de strânsă colaborare cu ţările de democraţie populară, a pregătit şi a înfăptuit Republica Populară Română.

Deplina cucerire a puterii politice de către clasa muncitoare, aliată cu ţărănimea muncitoare, la 30 Decembrie 1947, a însemnat o biruinţă hotărîtoare pe drumul socialismului, ţel pentru care an de an au sângerat comuniştii, cei mai vrednici şi cei mai curajoşi fii ai poporului muncitor.

In urma puternicelor lovituri pe care clasa muncitoare, în alianţă cu ţărănimea muncitoare, le-a dat moşierilor

şi capitaliştilor, a luat fiinţă în economia ţării noastre sectorul socialist dela oraşe şi sate, în care nu există exploatarea omului de către om.

La oraşe, sectorul socialist cuprinde industria socialistă, alcătuită din fabrici, uzine, mine, terenuri şi instalaţii petrolifere. Sectorul socialist mai cuprinde la oraşe mijloacele de transport, băncile şi societăţile de asigurare, precum şi comerţul de stat şi cooperatist.

La sate sectorul socialist este alcătuit din gospodăriile agricole de stat, din staţiunile de maşini şi tractoare, din gospodăriile agricole colective şi din cooperativele săteşti.

Exploatarea omului de către om nu a fost însă cu totul înlăturată nici la oraşe şi nici la sate. La oraşe, înafara sectorului socialist, mai există micile întreprinderi industriale nenaţionalizate şi comerţul particular, unde dăinue exploatarea şi specula. La sate mai există gospodăriile chiabureşti, care jefuesc şi exploatează mâna de lucru străină.

Mica industrie şi comerţul particular dela oraşe alcătuesc, împreună cu gospodăriile chiabureşti dela sate, sectorul capitalist.

In afară de sectorul socialist şi de cel capitalist mai există sectorul micii producţii de mărfuri, din care fac parte atelierele micilor meseriaşi şi gospodăriile ţărănimii muncitoare.

Sectorul socialist, sectorul capitalist şi cel al micii producţii sunt cele trei sectoare economice principale din ţara noastră în perioada de trecere dela capitalism la socialism.

După cum ne învaţă tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, existenţa acestor trei sectoare este de fapt cauza ascuţirii luptei de clasă în această perioadă.

Sectorul socialist nu se poate desvolta decât în lupta pe viaţă şi pe moarte cu cel capitalist. Creşterea industriei şi a comerţului de stat, creşterea numărului de G.A.S. şi de S.M.T., desvoltarea cooperativelor la oraşe şi sate şi înmulţirea gospodăriilor agricole colective — cu alte cuvinte întărirea sectorului socialist — nu se pot face decât ingră-

dind tot mai mult sectorul capitalist, pe drumul lichidării acestui sector.

In lupta împotriva sectorului capitalist, clasa muncitoare, sub conducerea partidului ei, are ca aliat ţărănimea muncitoare.

Interesele ţăranului muncitor, supus exploatării capitalisto-chiabureşti, sunt legate de acelea ale clasei muncitoare, care luptă pentru desrobirea tuturor oamenilor muncii de sub jugul exploatării.

Ţărănimea muncitoare este aliatul cel mai credincios şi cel mai puternic al clasei muncitoare în lupta pentru socialism.

In această privinţă şedinţa plenară a C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949 a arătat limpede linia politică leninist-stalinistă a partidului nostru la sate:

„Ne sprijinim pe ţărănimea săracă, strângem alianţa cu ţărănimea mijlocaşă şi ducem o luptă neîntreruptă împotriva chiaburimii“ ¹.

In politica sa la sate partidul se sprijină pe ţărănimea săracă, nu numai pentrucă ţăranii săraci formează pătura cea mai numeroasă la sate, ci şi pentru faptul că ţăranii săraci, fiind aproape cu totul lipsiţi de proprietate (pământ, vite), sunt cei mai interesaţi în transformarea socialistă a agriculturii şi, deci, cei mai apropiaţi de interesele clasei muncitoare.

Documentele plenarei pun deasemenea în lumină covârşitoarea însemnătate pe care o are alianţa frăţească cu ţărănimea mijlocaşă. Deşi mai puţin numeroasă decât ţărănimea săracă, ţărănimea mijlocaşă alcătueşte o pătură importantă. Ea dispune de un număr mai mare de mijloace de producţie — pământ, unelte, vite. In producţia agricolă, ţărănimea mijlocaşă joacă astăzi un rol de primă însemnătate.

¹ „Rezoluţii şi hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. 1948—1950“, ed. P.M.R. 1951, pag. 95.

După cum a arătat plenara din 3—5 Martie, în politica de alianţă cu mijlocaşul trebue să ţinem seama de firea sa şovăelnică, de faptul că el şovăe între clasa muncitoare şi chiaburime. Interesele lui fundamentale sunt apărate însă numai de clasa muncitoare, căci petecul de pământ al mijlocaşului, de cele mai multe ori fărâmiţat în mici loturi, nu-i răsplăteşte niciodată străduinţele, nu-i asigură o recoltă în stare să-l scoată din sărăcie.

Deaceea faţă de mijlocaş trebue să ducem o politică prietenoasă, de continuă ajutorare, de îndrumare, pentru a-l atrage şi a-l convinge să intre în gospodăria agricolă colectivă. In raportul tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej şi în Rezoluţia şedinţei plenare a C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949 se combate cu tărie atitudinea unora dintre activiştii partidului şi a unor organe de stat care nu se străduesc să pătrundă şi să-şi însuşească politica partidului, care nu ştiu să deosebească pe mijlocaş de chiabur şi duc faţă de mijlocaş o politică de silnicie.

In această privinţă rezoluţia arată:

„Din cauza lipsei de claritate politică, unii tovarăşi nu au înţeles însemnătatea considerabilă a alianţei cu ţărănimea mijlocaşă, săvârşind multe greşeli de natură a primejdui această alianţă şi a arunca ţăranul mijlocaş şi chiar pe cel sărac în braţele chiaburilor. Unii tovarăşi au pus în aceeaşi oală pe ţăranii mijlocaşi şi pe chiaburi. Această confuzie este foarte periculoasă“ ¹.

„Alianţa cu ţăranul mijlocaş — spune tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej — este strâns legată de lupta împotriva chiaburimii. Cu cât vom duce mai hotărît lupta împotriva chiaburimii, cu atât mai sigur îl vom convinge că este în interesul său de a fi alături de clasa muncitoare în construirea socialismului“ ².

¹ Ibid., pag. 96.
² *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 262.

Intărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare constitue o problemă de o însemnătate excepţională nu numai pentru transformarea socialistă a agriculturii. A întări această alianţă înseamnă a întări regimul de democraţie populară, a întări statul. Intărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare este o sarcină de căpetenie în lupta pentru pace, pentru apărarea independenţei ţării noastre împotriva imperialiştilor americano-englezi.

* * *

Transformarea socialistă a agriculturii, unirea gospodăriilor sărace şi mijlocaşe în gospodării agricole colective — această sarcină de temelie care stă în faţa partidului şi a clasei muncitoare — nu poate fi înfăptuită dela o zi la alta. Infăptuirea socialismului la sate cere o îndelungată muncă pregătitoare. Pentru a se putea trece la colectivizarea totală a agriculturii trebue pregătite maşini, tractoare, unelte mecanizate, adică trebue pregătite mijloacele tehnice necesare înzestrării agriculturii. Fără tractoare şi maşini agricole nu se poate sfârşi cu starea de înapoiere a agriculturii noastre, nu se pot folosi cele mai bune metode de muncă — metodele sovietice — pentru dobândirea recoltelor mari, nu se pot lucra pământurile întinse ale gospodăriilor agricole colective. Pentru aceasta este deci nevoie de creşterea într'o măsură tot mai mare a industriei producătoare de maşini.

O agricultură socialistă are nevoie de oameni pregătiţi, luminaţi. Este nevoie de cât mai mulţi agronomi şi specialişti, oameni pricepuţi în munca pământului, în creşterea vitelor şi în gospodărirea bunurilor, oameni care să poată ajuta din plin la întărirea şi propăşirea gospodăriilor colective. Este nevoie de cadre calificate pentru mânuirea şi repararea a tot felul de maşini agricole. Pentru aceasta se vor înfiinţa tot mai multe şcoli tehnice şi profesionale, prin care vor fi trecuţi cât mai mulţi fii de muncitori şi de ţărani muncitori. Pe lângă ridicarea de cadre tehnice, de specia-

lişti, cu ajutorul şcolilor profesionale, regimul de democraţie populară a luat şi ia o serie de măsuri pentru ridicarea nivelului cultural-politic al oamenilor muncii dela sate. Transformarea socialistă a agriculturii nu se poate face decât prin munca şi lupta milioanelor de oameni ai muncii, care înţeleg uriaşa ei însemnătate. Ea nu poate fi înfăptuită acolo unde domneşte neştiinţa de carte şi superstiţia.

Pentru lichidarea neştiinţei de carte şi pentru ridicarea nivelului cultural-politic al oamenilor muncii dela sate, regimul de democraţie populară pune la îndemâna poporului muncitor numeroase cursuri de alfabetizare, tot felul de şcoli, biblioteci, cămine culturale, scoţându-l astfel din starea de înapoiere în care a fost ţinut în trecut.

Transformarea socialistă a agriculturii cere deasemenea o neobosită muncă de lămurire a ţărănimii sărace şi mijlocaşe pentru a o încredinţa că numai gospodăria colectivă îi va putea asigura bunăstarea, o va putea scăpa de jecmănirea chiaburilor.

Clasa muncitoare, condusă de partid, se strădueşte zi de zi să înfăptuiască marile sarcini prevăzute în Rezoluţia din 3—5 Martie 1949 a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. Datorită muncii stăruitoare de lămurire duse de comunişti, datorită muncitorilor din fabrici şi uzine, care produc cu ajutorul necontenit al Uniunii Sovietice tot mai multe tractoare şi maşini agricole, datorită îndeobşte politicii partidului de ajutorare a ţărănimii muncitoare, zeci de mii de ţărani muncitori înţeleg că drumul gospodăriei colective este drumul bunei lor stări, al viitorului lor fericit.

Iată dece până acum peste 60.000 de gospodării de ţărani săraci şi mijlocaşi s'au unit de bunăvoie în peste 1.000 de gospodării agricole colective. Roadele muncii în colectiv s'au şi arătat în toamna anului trecut. Ţăranii colectivişti s'au încredinţat că niciodată n'ar fi putut dobândi în gospodăriile individuale belşugul de produse cu care au fost răsplătiţi muncind laolaltă în colectiv.

Veniturile dobândite de colectivişti după un an de muncă rodnică i-au încredinţat nu numai pe aceştia, dar

și pe țăranii muncitori rămași înafara colectivului că drumul adevăratei vieți îmbelșugate este numai și numai drumul gospodăriei agricole colective. Un număr mare de țărani muncitori din comunele în care au luat ființă gospodării colective au cerut să fie primiți și ei în colectiv. Astfel toți țăranii săraci și mijlocași din comuna Berveni, raionul Carei, regiunea Baia-Mare, au intrat acum în gospodăria colectivă. In comunele unde nu există gospodării colective, crește pe zi ce trece numărul țăranilor muncitori care vor s'o rupă cu trecutul, care vor să înființeze gospodării colective, să pășească pe drumul luminos al socialismului.

Toate acestea ne arată că, în lămurirea și atragerea țărănimii muncitoare pe drumul socialismului, cel mai puternic imbold sunt **faptele**, roadele și victoriile dobândite de agricultura făcută cu mașini, după metodele agrotehnicii sovietice, pe marile suprafețe ale gospodăriilor colective. Aceasta ne arată că țărănimea muncitoare se încredințează tot mai mult de foloasele agriculturii socialiste pe temeiul de nezdruncinat al faptelor, care grăiesc dela sine.

Lupta pe care o duce partidul nostru pentru îndrumarea țărănimii muncitoare pe calea socialismului se împletește strâns cu lupta pentru îngrădirea chiaburimii.

Chiaburii și-au adunat averile storcând vlaga țăranului sărac și a celui mijlocaș prin exploatarea cea mai sălbatică, prin furt, jaf și înșelăciune. Deși numărul lor este restrâns față de țăranii săraci și mijlocași, chiaburii formează cea mai numeroasă massă de exploatatori din țara noastră. Din rândurile lor se recrutează agenți ai imperialiștilor americani și englezi, ei sunt dușmanii înverșunați ai păcii, legându-și de deslănțuirea unui nou război „visul" de a reîntoarce vremurile trecute, când puteau jefui și exploata în voie.

Raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej și Rezoluția ședinței plenare a Comitetului Central al P.M.R. din 3—5 Martie ne-au arătat că față de chiaburi, ale căror gospodării joacă încă un rol însemnat în producția agricolă, trebue să ducem în etapa actuală o politică de îngrădire. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, în raportul său, atrage atenția că „numai trecerea în massă la gospodăria agricolă colectivă va putea duce... la lichidarea clasei chiaburilor..."[1]. Astăzi împotriva chiaburilor trebue dusă o luptă continuă pentru limitarea puterii lor de jaf și exploatare, pentru izolarea lor politică și pentru spulberarea influenței lor în sat.

Măsurile de îngrădire a exploatării chiaburești și de ajutorare a țărănimii muncitoare, precum și întărirea sectorului socialist dela sate, stârnesc furia turbată a chiaburilor, care sunt în stare de orice nelegiuiri. Gândul că trebue să renunțe la traiul dulce, dus pe spinarea celor mulți și trudiți, îi face pe chiaburi să-și înzecească loviturile în lupta pe care o duc împotriva regimului nostru de democrație populară.

Ei caută să sperie pe țăranii săraci și mijlocași, pentru a-i abate dela drumul arătat de partidul clasei muncitoare. Ei răspândesc tot soiul de minciuni, de zvonuri veninoase cu privire la politica partidului. Dar, mai ales, ei caută să lovească cu toată puterea lor în tinerele gospodării colective, deoarece colectivizarea agriculturii înseamnă sfârșitul lor ca exploatatori.

Chiaburii, ca și ceilalți dușmani ai poporului nostru muncitor, își pun nădejdea în dușmanii țării noastre de peste hotare, își pun nădejdea în imperialiștii americani și englezi, închipuindu-și că aceștia ar putea întoarce roata istoriei prin deslănțuirea unui al treilea război mondial.

Chiaburimea și ceilalți dușmani ai poporului muncitor din țara noastră își pun mare nădejde în călăul Tito, aflat în slujba imperialiștilor americani și englezi. Dușmanii dinăuntrul țării noastre știu că, în Iugoslavia, Tito și clica lui se sprijină la sate pe chiaburime, care se lăfăește în belșug și bunăstare.

Toate uneltirile imperialiștilor și ale cozilor lor de topor din țara noastră, puse la cale pentru a împiedica făurirea socialismului, se izbesc și se sfărâmă însă de creșterea nestăvilită a sectorului socialist dela orașe și

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, **Articole și cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 259.**

sate, de lupta tot mai dârză a poporului muncitor pentru pace și socialism.

2. COOPERAȚIA ȘI ROLUL EI IN ATRAGEREA ȚĂRĂNIMII MUNCITOARE PE FĂGAȘUL SOCIALISMULUI

Cooperația sătească este școala care pregătește țărănimea muncitoare pentru construirea socialismului. Cooperația sătească educă țărănimea muncitoare în spiritul muncii în colectiv și al ajutorului reciproc.

Nu este vorba, firește, de vechea cooperație din timpurile regimurilor burghezo-moșierești.

In acea vreme, ne arată tovarășul Gheorghiu-Dej,

„cooperativele nu erau și nu puteau fi decât întreprinderi de tip capitalist. Fiind acaparate de capitaliști, chiaburi și speculanți, ele constituiau un mijloc de exploatare și jefuire a țărănimii muncitoare și nu de promovare a intereselor ei economice. Cooperativele nu se bucurau de încrederea masselor și deci nu puteau avea un caracter de massă“ [1].

Astăzi, când puterea se află în mâinile clasei muncitoare, care sprijină pe țăranii muncitori în lupta pentru o viață mai bună, cooperativele au ca scop creșterea bunei lor stări materiale, și nu îmbogățirea chiaburilor și speculanților.

In creșterea schimbului dintre oraș și sat, schimb care duce la îmbunătățirea vieții oamenilor muncii, cooperativa sătească de consum ocupă un loc de seamă.

„Cooperativele sătești de consum — spune tovarășul Vasile Luca — trebue să joace rolul cel mai important în asigurarea schimbului între sat și oraș. Ele

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole și cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 266.

nu trebue să fie numai organizații de aprovizionare a satelor cu mărfuri industriale, ci trebue să furnizeze mărfurile strânse dela gospodăriile individuale țărănești și să le valorifice pe piața orașului, să aprovizioneze orașele cu produse agricole“ [1].

Inlesnind schimbul de mărfuri dintre sat și oraș și îndepărtând din acest schimb negustorii speculanți, cooperativele de consum îmbunătățesc traiul oamenilor muncii și întăresc alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Dar cooperativele mai îndeplinesc încă un rol important pentru strângerea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Așa cum ne învață tovarășul Stalin, cooperativele

„ușurează legătura avangărzii proletariatului cu massele țărănimii și creează posibilitatea de atragere a acestora din urmă în albia construirii socialismului“ [2]

Cuprinzând sute de mii, chiar milioane de țărani muncitori, cooperativele, ca și celelalte organizații de massă (sindicate, Sfaturi Populare etc.), înlesnesc partidului munca de lămurire, de pregătire, de atragere a masselor muncitoare în vederea construirii socialismului. Pentru țărănimea muncitoare, cooperația reprezintă cea mai simplă, cea mai ușoară, cea mai nimerită cale de trecere spre noua orânduire, spre socialism.

Lenin, marele dascăl al proletariatului, arată că înainte de toate cooperativa este o mare școală. La ea, spunea Lenin, oamenii muncii învață cum să-și unească forțele, cum să lucreze împreună și cum împreună să birue exploatarea.

Intr'adevăr, luând parte la munca de conducere și control a cooperativelor de consum, țăranii săraci și mij-

[1] *Vasile Luca*: „Să îmbunătățim schimbul de mărfuri între oraș și sat“, ed. P.M.R. 1950, pag. 9.

[2] *I. Stalin*: „Problemele leninismului“, ed. PM.R. 1948, ediția a II-a, pag. 199.

locaşi învaţă cum să gospodărească în comun. Apoi, în cadrul secţiilor de valorificare, ţărănimea muncitoare se deprinde să muncească în colectiv.

Dar, în afară de cooperativele de consum, mai există pentru ţărănimea muncitoare şi alte forme de asociere în muncă, mai desăvârşite. Astfel sunt cooperativele de producţie meşteşugărească şi întovărăşirile în vederea lucrării pământului în comun cu tractoarele statului.

Toate aceste forme de asociere dau ţăranilor muncitori putinţa să înţeleagă prin propria lor experienţă că munca în colectiv este mai bogată în roade decât cea făcută de unul singur.

Convingându-se cu ajutorul cooperaţiei de foloasele muncii în colectiv, ţăranii muncitori păşesc mai departe cu încredere spre forma superioară de cooperaţie — gospodăria agricolă colectivă.

„Colhozurile — ne învaţă tovarăşul Stalin — sunt o formă a cooperaţiei, sunt forma cea mai pronunţată a cooperaţiei de producţie“[1].

In Uniunea Sovietică colhozurile au apărut ca o urmare a creşterii şi întăririi cooperaţiei de consum.

Urmând învăţăturile lui Lenin şi Stalin şi folosind experienţa Partidului Bolşevic, partidul nostru a trasat sarcina desvoltării cooperaţiei ca o condiţie necesară pentru transformarea socialistă a agriculturii noastre.

Astfel, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej arăta, în raportul său făcut la plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949, că transformarea socialistă a agriculturii noastre depinde nu numai de munca de lămurire şi de înzestrarea agriculturii cu maşini şi unelte agricole, ci şi de desvoltarea unei întinse reţele de cooperative.

A merge pe calea desvoltării cooperaţiei, ne învaţă tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej,

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului“, ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 310.

„înseamnă a duce ţărănimea muncitoare spre gospodăria colectivă, pe drumul care poate fi înţeles şi acceptat de către aceasta, căci îmbină interesele ei individuale cu cele generale ale economiei naţionale“[1].

Deasemenea, în Rezoluţia plenarei C.C. al P.M.R. din 3—5 Martie 1949 se arată că

„pentru a putea educa massele ţărănimii muncitoare în spiritul muncii în comun, noi dispunem de un puternic instrument. Acest instrument este **cooperaţia**“[2].

Indeplinind sarcina trasată de partid, cooperaţia din ţara noastră a devenit astăzi o puternică organizaţie de massă. Milioane de ţărani muncitori învaţă, cu ajutorul cooperaţiei, cum să gospodărească şi să muncească în colectiv.

Milioane de ţărani muncitori se conving de foloasele muncii şi gospodăririi în comun.

Şi, pe zi ce trece, creşte numărul ţăranilor muncitori care păşesc de bunăvoie, cu încredere în gospodăria agricolă colectivă.

Nu acelaş lucru se petrece în Iugoslavia, unde, prin mijlocirea bandei de trădători a lui Tito, capitaliştii şi chiaburii exploatează şi asupresc în voie pe oamenii muncii. In Iugoslavia, aşa zisele cooperative, înjghebate cu forţa la sate, se află în mâinile chiaburilor şi ale uneltelor lor. Acolo cooperativele, în loc să vină în ajutorul ţărănimii muncitoare, sunt un mijloc de jecmăneală a oamenilor muncii, un mijloc de înavuţire a chiaburilor.

3. ROLUL STAŢIUNILOR DE MAŞINI ŞI TRACTOARE ŞI AL GOSPODARIILOR AGRICOLE DE STAT IN DESVOLTAREA AGRICULTURII PE CALEA SOCIALISMULUI

Sarcinile staţiunilor de maşini şi tractoare în lupta pentru întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej,* Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 267.
[2] „Rezoluţii şi hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. 1948—1950“, ed. P.M.R. 1951, pag. 97.

muncitoare şi pentru transformarea socialistă a agriculturii. Călăuzindu-se de bogata experienţă a luptei Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice pentru transformarea socialistă a agriculturii, partidul nostru şi-a pus ca sarcină desvoltarea industriei producătoare de maşini agricole, înzestrarea agriculturii noastre cu tractoare şi maşini agricole, scoaterea agriculturii noastre din starea de înapoiere în care o ţinuse atâta amar de vreme regimul burghezo-moşieresc.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice şi sub îndrumarea partidului, clasa muncitoare a izbutit să fabrice pentru prima oară în ţara noastră tractoare. Cele peste 6.000 de tractoare fabricate până acum de harnicii muncitori şi tehnicieni dela „Sovromtractor" sunt tot atâtea lovituri date duşmanilor noştri de peste hotare, ca şi slugilor lor chiabureşti din lumea satelor noastre.

In ţara noastră au început deasemenea să se fabrice pluguri de tractor, cultivatoare, semănători şi alte maşini şi unelte agricole. Toate acestea au făcut cu putinţă înfiinţarea în 1948 a primelor 76 de staţiuni de maşini şi tractoare, sau, cum li se spune pe scurt, S.M.T. Odată cu S.M.T.-urile a pătruns tot mai mult în satele noastre un fel nou de a se lucra pământul.

Astăzi numărul S.M.T.-urilor se ridică la 148. Ele pot asigura lucrarea mecanizată a unui sfert din suprafaţa de 6.400.000 ha., care poate fi lucrată cu tractorul şi maşinile.

Buna funcţionare şi întreţinere a tractoarelor şi maşinilor agricole este asigurată de cele 19 centre mecanice înfiinţate cu ajutorul utilajului industrial primit din Uniunea Sovietică. In timp de un an aceste centre mecanice pot face peste 1.500 de reparaţii generale de motoare.

S.M.T.-urile au sarcina de a ridica nivelul tehnic al agriculturii, de a da putinţă ţărănimii muncitoare să-şi îmbunătăţească felul de muncă şi de trai, să scape de exploatarea chiaburilor, înlesnindu-i trecerea dela mica gospodărie individuală la marea gospodărie agricolă colectivă.

Folosirea tractoarelor şi maşinilor dela S.M.T. face ca pământul să fie lucrat mai bine, uşurează munca ţăranilor muncitori, le aduce recolte mai mari cu cheltueli mult mai mici, ridicându-le astfel nivelul de trai. Pe deasupra, ţăranii muncitori nu mai au nevoie să împrumute uneltele sau vitele chiaburilor, ceeace înseamnă că putinţa de jaf şi de înrâurire a chiaburimii asupra ţărănimii sărace şi mijlocaşe scade simţitor.

Ţăranii muncitori întovărăşiţi, ca şi ţăranii colectivişti, care îşi lucrează ogoarele cu maşinile şi tractoarele statului, se bucură de mari înlesniri de plată. Plata se face în natură, şi aceasta la sfârşitul recoltei. Această plată se statorniceşte după regiune, potrivit cu rodnicia pământului şi cu adâncimea arăturii. Preţul este foarte scăzut: de pildă, în regiunea în care se obţin recoltele cele mai bogate, pentru un hectar de arătură adâncă de 18—20 de centimetri, de pe care s'a obţinut o recoltă între 900—1.000 kg. de grâu, S.M.T. primeşte drept plată abia 120 kg. de grâu la hectar. Din acest preţ, ţăranilor întovărăşiţi li se scade 10%, adică plătesc numai 108 kg. de grâu la hectar, iar gospodăriilor colective li se scade 20%, adică plătesc 96 kg. la hectar.

Roadele culese de pe pământurile lucrate cu maşinile şi tractoarele sunt neasemuit mai bogate.

Iată, ţăranul muncitor Ion Ariciuc, din comuna Vlăsineşti, raionul Săveni, regiunea Botoşani, care a intrat într'o întovărăşire şi căruia S.M.T.-Săveni i-a lucrat pământul, a strâns 1.750 kg. de grâu la hectar. Nicicând n'a dat pământul său asemenea roade. In acelaş timp, vecinul său Ion Macovei, care, ascultând aşa zisele poveţe ale chiaburului Ion Faliboga, şi-a lucrat pământul cu plugul cu boi, a strâns doar 800 kg. la hectar.

Foloasele muncii cu maşinile şi tractoarele, precum şi înlesnirile însemnate date de stat prin S.M.T., au dat un puternic imbold ţărănimii muncitoare ca să organizeze un număr cât mai mare de întovărăşiri. Pe zi ce trece se întovărăşesc tot mai mulţi ţărani săraci şi mijlocaşi.

Roadele dobândite de ţăranii întovărăşiţi i-au ajutat

pe aceştia să se încredinţeze de foloasele muncii în comun, pe tarlale întinse, cu ajutorul maşinilor şi tractoarelor. Această convingere s'a prefăcut, în urma muncii de lămurire duse de partid, într'un puternic îndemn de a păşi pe drumul gospodăriei agricole colective.

S.M.T. sunt o pârghie însemnată nu numai în lupta pentru înfiinţarea gospodăriilor colective, dar şi în munca şi lupta pentru întărirea celor înfiinţate. Ele pot şi trebue să dea acestora sfaturi agrotehnice şi gospodăreşti; ele pot şi trebue să le ajute din plin pentru a deveni puternice şi îmbelşugate.

Planul de cinci ani al R.P.R. pune noi şi măreţe sarcini în faţa staţiunilor de maşini şi tractoare, pentru înfăptuirea cărora muncitorii şi tehnicienii dela S.M.T., sub conducerea organizaţiilor de partid, vor trebui să lupte cu hotărîre.

Înfăptuirea primului plan cincinal va duce la înflorirea S.M.T.-urilor, al căror număr va creşte foarte mult. S.M.T.-urile vor fi tot mai bine înzestrate de către industria socialistă, în necontenită desvoltare, astfel încât la sfârşitul ultimului an al planului, mii şi mii de tractoare vor tăia brazde adânci pe ogoarele Patriei noastre. Mii de alte maşini agricole perfecţionate vor face să crească puterea de muncă a S.M.T. cu peste 600% faţă de anul 1950, adică de 6 ori mai mult. Pe lanurile întinse şi bogate ale gospodăriilor agricole colective vor lucra peste 1.000 de combine.

Inflorirea S.M.T.-urilor va da putinţă ţăranilor muncitori să intre în massă în gospodării agricole colective. Aceasta va însemna înlăturarea ultimei şi celei mai numeroase clase exploatatoare — chiaburimea.

Hotărîrea C.C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri asupra măsurilor ce trebue luate pentru îmbunătăţirea muncii la S.M.T. a ajutat şi ajută S.M.T.-urile să-şi îndeplinească rolul lor politic şi organizatoric în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Prin această hotărîre, partidul a scos la iveală lipsurile muncii politice şi organizatorice ale staţiunilor de maşini şi tractoare, arătându-se şi cum trebue înlăturate aceste lipsuri. Hotărîrea a arătat rolul de mare însemnătate, rolul de conducător, pe care organizaţia de bază trebue să-l aibă în viaţa S.M.T.-urilor.

Organizaţiile de partid îndrumă activitatea organizaţiilor de massă şi îndeosebi a organizaţiilor de bază U.T.M. din staţiune, pentru mobilizarea tractoriştilor în vederea îndeplinirii sarcinilor prevăzute în plan.

Organizaţia de bază din S.M.T. trebue să mobilizeze pe tractorişti pentru a face o muncă temeinică pe ogoarele gospodăriei colective şi ale ţăranilor muncitori întovărăşiţi. De roadele acestei munci depinde ca gospodăriile colective să ajungă a avea recolte tot mai mari, care să ducă la înflorirea lor şi la atragerea ţărănimii muncitoare pe drumul colectivizării.

Directorii-adjuncţi politici ai S.M.T.-urilor au sarcina de a ajuta organizaţia de partid din staţiune să întărească munca de educaţie politică în brigăzile de tractorişti, pentru ca acestea, la rândul lor, să poată desfăşura o largă muncă politică în rândurile ţărănimii muncitoare în vederea alcătuirii de noi întovărăşiri şi gospodării agricole colective.

Prin sarcinile pe care le au, S.M.T.-urile sunt unităţi înaintate ale sectorului socialist în agricultură, care îşi duc munca lor chiar în mijlocul ţărănimii muncitoare. Tractoriştii, prin felul muncii lor, trăiesc, muncesc şi luptă pentru socialism, având legături nemijlocite chiar cu ţăranii săraci şi mijlocaşi. Ei au putinţa să cunoască zvonurile şi uneltirile chiabureşti, să le demaşte la faţa locului şi să mobilizeze pe ţăranii muncitori la luptă împotriva chiaburimii. Ei au putinţa şi sarcina de a face cunoscute roadele obţinute de pe urma muncii cu tractoarele, de a chema pe ţăranii muncitori să se întovărăşească sau să vadă rezultatele muncii făcute cu maşinile în gospodăriile colective şi pe ogoarele întovărăşiţilor.

Dacă organizaţiile de partid din S.M.T. vor şti să facă pe fiecare comunist, pe fiecare muncitor să simtă că este o datorie de cinste să lupte pentru îndeplinirea acestor însemnate sarcini, atunci S.M.T.-urile vor tăia drum tot mai larg spre victoria socialismului în agricultură.

Sarcinile gospodăriilor agricole de stat în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Gospodăriile agricole de stat au luat ființă pe pământurile statului, și anume pe terenurile vechilor ferme administrative și ale altor instituții de stat. La acestea s'au adăugat terenurile smulse din mâna moșierilor în primăvara anului 1949, precum și acelea ale fostelor moșii regale. Suprafața de pământ pe care o ocupă gospodăriile agricole de stat atinge abia 5% din tot pământul arabil pe care-l are țara noastră. In schimb, rolul pe care-l joacă ele în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii este deosebit de mare.

Partidul a încredințat gospodăriilor de stat sarcina de a ajuta țărănimea muncitoare să-și cultive din ce în ce mai bine pământul și de a o face să înțeleagă prin pilde vii cu cât este mai folositoare agricultura făcută pe întinderi mari, cu mașinile, potrivit învățăturii agrotehnice, față de agricultura făcută pe parcele răzlețite, cu metode apucate din bătrâni.

Pe de altă parte, gospodăriile agricole de stat au sarcina de a pune la îndemâna muncitorilor dela orașe cât mai multe produse alimentare, iar industriei cantități cât mai mari de materii prime.

Pentru a putea duce la îndeplinire sarcinile încredințate de partid, gospodăriile agricole de stat au fost înzestrate cu un număr de 3.560 de tractoare, 2.981 de pluguri de tractor, 1.248 de batoze, 106 combine, 3.412 semănători, 1.700 de secerători-legători și altele. Ele au fost deasemenea înzestrate cu vite de muncă, cu grajduri, remize, locuințe pentru salariații agricoli. Datorită ajutorului statului și strădaniilor muncitorilor din gospodărie, care luptă pentru propășirea ei, această avuție a gospodăriilor agricole de stat crește an cu an.

* * *

Datorită muncii planificate și organizate, datorită utilajului cu care au fost înzestrate, folosirii metodelor a-

grotehnice înaintate, precum și strădaniilor depuse de muncitori și tehnicieni, în frunte cu comuniștii, gospodăriile agricole de stat au dobândit o serie de succese în ceeace privește îndeplinirea și depășirea planului de stat pe 1950.

Planul pusese ca sarcină gospodăriilor de stat să dobândească recolte mijlocii simțitor mai mari decât ale gospodăriilor țărănești individuale.

Așa, de pildă, la grâu, producția medie trebuia să fie cu 27% mai mare decât producția gospodăriilor individuale. Aceasta înseamnă că dacă producția mijlocie de grâu în agricultură ar fi, de pildă, de 1.000 kg. la hectar, gospodăriile de stat trebue să producă 1.270 kg. la hectar. Dar gospodăriile agricole de stat au dobândit recolte mai mari decât cele pe care le prevăzuse planul.

Astfel, la grâu, în loc de 27% depășire, au dobândit o depășire de 29%; la secară, în loc de 20% depășire, au dobândit 49%; la orz, în loc de 23%, au dobândit 28%, iar la floarea soarelui, în loc de 17%, au dobândit 54%.

Folosirea metodelor agrotehnice sovietice are o mare însemnătate în această sporire a producției gospodăriilor de stat.

Călăuzite de minunata pildă sovietică, gospodăriile de stat au început să folosească numeroase metode noi în agricultură, cum ar fi pregătirea temeinică a pământului pentru semănături prin desmiriștire și arătură de toamnă, alegerea și pregătirea semințelor, îngrășarea pământului cu gunoi și îngrășăminte chimice, îngrijirea culturilor și organizarea muncilor la vreme și în chipul cel mai potrivit.

Rezultate deosebit de frumoase s'au dobândit prin folosirea metodei sovietice a semănatului în rânduri încrucișate.

Astfel gospodăria de stat Săcueni, regiunea Bacău, a recoltat de pe o suprafață de 275 ha. o recoltă mijlocie de 1.995 kg. la hectar, față de 1.500 kg. planificate, iar pe o suprafață de 55 ha., însămânțată în rânduri încrucișate, ea a obținut 3.377 kg. la hectar.

Metoda sovietică de semănat în rânduri încrucişate a fost folosită în multe gospodării agricole de stat. Ea a dus pretutindeni la simţitoare sporiri de recolte.

Aceste rezultate au făcut ca în toamna anului 1950 suprafeţele însămânţate în rânduri încrucişate să atingă în gospodăriile agricole de stat 46% din pământul cultivat.

In sectorul zootehnic, adică al creşterii vitelor, gospodăriile agricole de stat au dobândit o seamă de rezultate frumoase. In 1948 gospodăriile agricole de stat aveau un număr mic de animale. Dar acest număr s'a mărit de atunci, pe de o parte, prin naşteri şi cumpărări de animale de rasă, iar pe de altă parte prin hrănire chibzuită, înlăturarea bolilor şi, în general, prin folosirea metodelor sovietice de creştere a vitelor.

Datorită acestor biruinţe şi urmând sarcina trasată de Rezoluţia din 3—5 Martie 1949 a C.C. al P.M.R., gospodăriile agricole de stat au putut să dea ţărănimii muncitoare un ajutor preţios atât prin puterea exemplului lor, cât şi prin faptul că le-au pus la îndemână cantităţi tot mai mari de seminţe selecţionate, vite de rasă şi altele.

Astfel, în 1948 ţăranii muncitori au primit dela gospodăriile agricole de stat 840 de vagoane seminţe de grâu, orz, secară, floarea soarelui etc. In 1949 au primit 3.620 de vagoane, adică cu peste 4 ori mai mult decât în 1948, iar în toamna lui 1950 gospodăriile agricole de stat au pus la îndemâna ţăranilor muncitori şi colectivişti 5.420 de vagoane. Aceasta înseamnă că ţărănimea muncitoare a primit în 1950 de 2,6 ori mai multe seminţe de soi decât în 1949 şi de 11 ori mai mult decât în 1948.

Gospodăriile au reuşit să producă din ce în ce mai multe seminţe de legume, micşorând astfel simţitor importul. Din producţia de material săditor pomicol, gospodăriile agricole de stat au pus la îndemâna gospodăriilor colective şi şantierelor Canalului Dunăre—Marea Neagră 84.629 de bucăţi de pomi buni de plantat.

In ce priveşte animalele de rasă, G. A. S. au pus la dispoziţia gospodăriilor agricole colective şi a ţăranilor muncitoare 1.071 de tauri, 17.000 de berbeci şi 40.000 de cocoşi de rasă.

Prin roadele muncii lor, cele mai multe gospodării agricole de stat au izbutit să devină adevărate pilde pentru ţăranii muncitori de felul cum trebue să muncească spre a dobândi recolte îmbelşugate. Ele dovedesc că roade bogate nu se pot dobândi decât pe tarlale mari, unde pot lucra cu uşurinţă tractoarele şi maşinile.

Odată cu planul cincinal, rolul şi sarcinile gospodăriilor agricole de stat devin şi mai însemnate, şi mai mărețe. Gospodăriile agricole de stat vor trebui să dea un ajutor temeinic pentru a întări şi desvolta nenumăratele gospodării agricole colective care vor lua fiinţă în acest timp. Va creşte tot mai mult puterea gospodăriilor agricole de stat de a sluji nevoile tot mai mari ale industriei socialiste. Pe de altă parte, desvoltarea industriei de maşini, electrificarea ţării vor grăbi mecanizarea, precum şi electrificarea muncilor agricole în gospodăriile agricole de stat.

Pe măsura mecanizării şi electrificării agriculturii, în gospodăriile agricole de stat se vor putea folosi noi metode agrotehnice, care vor face să crească producţia medie la hectar. Se va face un asolament pe regiuni potrivit cu nevoile întregii ţări. Se vor folosi îngrăşăminte chimice şi naturale şi seminţe de soi, cu o mare putere de rodire.

Toate aceste realizări vor întări şi mai mult gospodăriile agricole de stat, ajutându-le să devină cea mai bună dovadă că, pentru a scăpa de mizerie şi exploatare, ţăranii săraci şi mijlocaşi trebue să păşească pe calea gospodăriei mari, a gospodăriei agricole colective.

*
* *

In lupta pentru aşezarea agriculturii noastre pe temelii socialiste, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T. sunt aşa dar adevărate pârghii prin mijlocirea cărora ţăranii

muncitori se ridică pe o treaptă de viaţă şi de muncă mai înaltă, unindu-se în gospodării agricole colective.

Intruchipând ajutorul puternic dat de statul nostru de democraţie populară ţărănimii muncitoare, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T. pun la îndemâna acesteia mijloacele pentru a se încredinţa prin fapte că gospodăria colectivă este singura cale care o poate scăpa de mizerie, înapoiere şi exploatare.

Insăşi munca rodnică şi rezultatele dobândite de gospodăriile agricole de stat şi S.M.T., alături de succesele primelor gospodării agricole colective, sunt cele mai puternice îndemnuri pentru ţărănimea muncitoare de a păşi cu încredere pe calea socialismului.

In următorii cinci ani calea gospodăriei colective va fi bătătorită în ţara noastră de cea mai mare parte a ţărănimii muncitoare. Făurirea socialismului va fi grăbită în acest timp de succesele pe care poporul nostru muncitor le va dobândi în lupta pentru îndeplinirea şi depăşirea primului plan cincinal şi de succesele pe care le vom dobândi în opera de electrificare a ţării.

In satele noastre vor înflori nu peste multă vreme tehnica, bunăstarea şi cultura. Aceasta va întări Patria noastră, va întări puterea ei de luptă în lagărul celor care apără pacea.

ORGANIZAREA SOCIALISTĂ A INTREPRINDERILOR

I. PRINCIPIUL CONDUCERII UNICE A INTREPRINDERILOR SOCIALISTE

După 2 ani de conducere planificată a economiei, în cursul cărora producţia industrială s'a dublat, depăşind cu mult nivelul anului 1938, trecerea la planificarea de durată, la planul cincinal, înseamnă ridicarea economiei noastre pe o treaptă nouă, superioară, în vederea desvoltării victoriei sectorului socialist asupra sectorului capitalist din ţara noastră.

Planul cincinal prevede o creştere masivă a producţiei industriale, care urmează să atingă un nivel de 244% faţă de 1950, devenind de peste cinci ori mai mare ca în 1948.

Prevederea acestei furtunoase creşteri a producţiei industriale este o mărturie a ritmului accelerat al industrializării noastre socialiste, o dovadă a superiorităţii sistemului economic socialist asupra celui capitalist.

In această situaţie, pentru realizarea marilor şi grelelor sarcini ce revin industriei noastre socialiste, problemele legate de organizarea şi de planificarea acestei industrii capătă o importanţă covârşitoare, cunoscut fiind că, odată linia politică trasată, succesul oricărei acţiuni depinde de organizare.

In rezolvarea problemei organizării socialiste a industriei noastre, noi am găsit un model şi un exemplu în experienţa organizatorică a marii industrii socialiste a Uniu-

nii Sovietice, un sprijin hotărîtor în însuşirea creatoare a acestei imense experienţe.

In U.R.S.S. problema organizării industriei în modul cel mai raţional şi mai economic a constituit o preocupare de frunte, deoarece s'a înţeles că industria în general şi marea industrie în special,

> „din punct de vedere al stării forţelor de producţie, adică după principalul criteriu al întregii desvoltări sociale, reprezintă baza organizării economice socialiste, unind muncitorii industriali înaintaţi, unind clasa care realizează dictatura proletariatului“ [1].

Deaceea problema organizării şi conducerii industriei a constituit în practica construirii socialismului o preocupare centrală a Partidului Comunist (bolşevic) şi a Guvernului Sovietic, fapt care s'a oglindit în numeroase documente.

In sistemul de organizare şi de conducere a industriei socialiste, unitatea de bază este **intreprinderea.**

In „Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Comunist (bolşevic) al U.R.S.S. din 5 Decembrie 1929 despre reorganizarea conducerii industriei“ se arată:

> **„Intreprinderea este principala verigă de conducere a industriei.** Deaceea deservirea tehnică a întreprinderii, buna organizare a aprovizionării, organizarea cât mai perfectă a muncii în interiorul întreprinderii, stabilirea deplină a conducerii unice în întreprindere, crearea de condiţii cât mai favorabile pentru ridicarea la maximum a activităţii colectivului muncitoresc şi a personalului tehnic din întreprindere, alegerea de cadre administrative calificate, un oarecare grad de independenţă a întreprinderii constitue baza viitoarei îmbunătăţiri în sistemul de conducere a industriei socialiste“ [2].

Dece este întreprinderea unitatea de bază, principala

---

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. XXVI, ed. rusă, pag. 254.

[2] Citat din lucrarea lui *M. Saveliev* şi *Posnebişev:* „Directivele P.C. (b) al U.R.S.S. în chestiunile economice“, ed. rusă, pag. 641.

verigă în munca de organizare şi de conducere a industriei? Pentrucă planul economiei naţionale este realizat de către întreprinderi, pentrucă planul economiei naţionale nu este altceva decât suma planurilor tuturor întreprinderilor, pentrucă de realizarea planului de producţie al fiecărei întreprinderi în parte depinde însăşi realizarea planului de stat în întregul său.

Cât de adevărat este acest lucru rezultă din următorul exemplu: în trimestrul III al anului 1950 uzinele „23 August“ din Bucureşti, una dintre cele mai mari întreprinderi ale industriei constructoare de maşini, nu şi-au realizat planul, înregistrând o serioasă rămânere în urmă. Aceasta a influenţat realizarea planului întregii industrii constructoare de maşini, care a îndeplinit planul pe acel trimestru numai în proporţie de 96,4%.

In sistemul de organizare şi de conducere a industriei socialiste din U.R.S.S., toate întreprinderile dintr'o ramură sau mai multe ramuri de producţie industrială sunt grupate într'un minister industrial.

Pentru realizarea conducerii operative şi concrete a întreprinderilor în cadrul unui minister industrial, în fiecare minister funcţionează mai multe direcţii generale, care cuprind întreprinderile din aceeaşi ramură. In Uniunea Sovietică, datorită întinderii uriaşe a teritoriului, s'au mai înfiinţat şi direcţii generale pe bază teritorială (Direcţia generală a centralelor electrice din centrul ţării, din Răsăritul ţării etc.).

In sistemul de organizare şi de conducere a industriei noastre, noi aplicăm cu consecvenţă experienţa înaintată a Uniunii Sovietice.

Şi în ţara noastră întreprinderea este veriga de bază în sistemul de organizare şi de conducere a industriei, şi în ţara noastră avem mai multe ministere industriale, care grupează toate întreprinderile din una sau mai multe ramuri industriale înrudite, şi în ţara noastră ministerele cuprind mai multe direcţii generale, care au sarcina conducerii operative a unui grup de întreprinderi cu acelaş specific de producţie.

Astfel avem Ministerul Industriei Metalurgice și Industriei Chimice cu direcțiile generale: siderurgică, construcții de mașini și utilaj greu, metalurgia neferoasă, metalurgia prelucrătoare, chimie etc. etc.

Noi am ajuns la această formă organizatorică, după ce am trecut prin alta, care s'a dovedit defectuoasă.

Indată după naționalizare, între ministere și întreprinderi s'au creat centralele industriale, care grupau toate întreprinderile dintr'o anumită ramură.

Aceste centrale aveau față de ministerul respectiv o independență economică-operativă foarte mare.

Existența acestor centrale a fost cauza unei serii de neajunsuri mari:

— conducerea economică din minister era îndepărtată de producție, prin crearea acestei trepte noi între minister și întreprindere;

— conducerea operativă era îngreunată, deoarece problemele erau trecute prin scara minister—centrală—întreprindere și invers;

— aparatul conducător era scumpit, prin existența unui aparat de conducere atât în minister cât și în centrală.

Prin desființarea centralelor, care s'a făcut la începutul anului 1949, ministerele au preluat conducerea directă a întreprinderilor din ramura respectivă prin mijlocirea direcțiilor generale industriale.

Intre actualele direcții generale și fostele centrale industriale există o mare deosebire: direcțiile generale sunt unități care fac parte în mod organic din ministerul respectiv, ele fiind un instrument al conducerii operative de către minister a întreprinderilor dintr'o anumită ramură industrială.

Și în Uniunea Sovietică au existat până la un moment dat o serie de verigi mijlocitoare între ministere și întreprinderi, dar ele au fost suprimate în urma hotărîrilor Congresului al XVII-lea al P.C. (b) al U.R.S.S., din Februarie 1934.

Organizarea pe baze noi a industriei noastre socia-

liste, după modelul sovietic, a dus la lichidarea neajunsurilor semnalate, noua organizare asigurând atât apropierea conducerii economice de producție și operativitatea acestei conduceri, cât și suprimarea cheltuelilor de conducere inutile și, deci, ieftinirea aparatului conducător.

Intreprinderea socialistă se administrează potrivit principiului gospodăririi chibzuite, numită în Uniunea Sovietică „hozrasciot".

Metoda gospodăririi chibzuite reprezintă forma cea mai potrivită de gospodărire a întreprinderilor economice socialiste, care asigură îmbinarea intereselor obștești, de stat, cu interesele întreprinderii și cu interesele individuale ale fiecărui om al muncii din întreprindere. Această metodă permite o largă desvoltare a inițiativei maselor și a conducătorilor de producție, făcând din fiecare om al muncii un participant conștient și direct interesat la realizarea și depășirea planului de stat.

A gospodări chibzuit înseamnă a conduce întreprinderea astfel încât să producă pe baza planului cât mai mult, cât mai bine, cât mai ieftin, încât să realizeze cât mai mari economii.

Metoda gospodăririi chibzuite asigură cea mai largă participare a muncitorilor la îmbunătățirea procesului de producție, descoperirea și folosirea tuturor rezervelor interne ale întreprinderii, înlesnind în acelaș timp obținerea de beneficii peste plan.

In cursul celor două planuri anuale de stat, întreprinderile noastre au realizat succese importante prin aplicarea principiului gospodăririi chibzuite. Cele mai multe au îndeplinit planul atât cantitativ, cât și calitativ, au vărsat statului beneficiile planificate, obținând chiar beneficii peste plan. Un număr însemnat de întreprinderi, atingând un nivel înalt în gospodărirea lor socialistă, s'au dovedit capabile să elibereze o parte din fondurile lor de rulment [1], punându-le la dispoziția statului.

[1] *Fonduri de rulment* — fondurile cu care statul înzestrează fiecare întreprindere pentru a angaja brațe de muncă, pentru a cumpăra materiile prime necesare producției și pentru a-și asigura o rezervă de materii prime și semifabricate.

Astfel a fost cazul cu uzinele „Banloc", care au eliberat 10.000.000 lei din fondul de rulment; cu întreprinderea „21 Decembrie" — Copşa-Mică, care a eliberat 10.000.000 lei; cu „Vulcan" (35.000.000 lei); cu întreprinderea „Cablul românesc" (peste 6.000.000 lei); cu uzinele „Solex" (15.000.000 lei). Asemenea exemple pot fi date şi din alte întreprinderi, atât din industria grea, cât şi din toate celelalte ramuri industriale.

O mare însemnătate pentru organizarea conducerii întreprinderilor socialiste după metoda gospodăririi chibzuite o are respectarea principiului conducerii unice bolşevice.

In fruntea fiecărei întreprinderi se găseşte un conducător unic — directorul. Directorul este conducătorul cu puteri depline al întreprinderii în vederea realizării sarcinilor de plan. Directorul răspunde de buna gospodărire a întreprinderii, de succesul activităţii ei, de disciplina în muncă, de creşterea continuă a productivităţii muncii, de îndeplinirea planului de producţie şi de calitatea produselor.

In acest scop el conduce întregul aparat tehnic şi administrativ al întreprinderii şi toate procesele tehnico-organizatorice ale producţiei, toate dispoziţiile sale fiind obligatorii în mod **necondiţionat** pentru toţi salariaţii întreprinderii.

Numai în felul acesta se poate asigura în întreprinderile socialiste cea mai severă ordine, creată prin voinţa unitară a conducătorului, numai aşa se poate lega tot efectivul muncitorilor într'un organ economic care lucrează cu exactitatea unui ceasornic.

Tovarăşul Stalin a subliniat la Congresul al XVI-lea al partidului rolul directorului, rolul conducerii unice, arătând că fără aceasta întreprinderile se transformă „din organisme de producţie în parlamente"[1], şi acest lucru nu poate fi îngăduit.

După cum se ştie, imediat după naţionalizare au fost puşi în fruntea întreprinderilor, devenite proprietate a în-

[1] *I. Stalin:* „Raportul politic al Comitetului Central la Congresul al XVI-lea al P.C. (b) al U.R.S.S.", ed. P.M.R. 1951, pag. 76.

tregului popor, conducători unici, directori muncitori, oameni educaţi şi căliţi de partid. Ei au dat dovada capacităţilor organizatorice ale clasei muncitoare, au arătat că pot conduce întreprinderile fără capitalişti şi mai bine decât aceştia. Totuşi, în aplicarea principiului conducerii unice mai există încă o serie de lipsuri.

Astfel mai avem directori care nu pot exercita cu succes conducerea unică, deoarece nu stăpânesc încă problemele tehnice, economice şi financiare ale întreprinderii, lăsând rezolvarea lor exclusiv pe seama „specialiştilor". Ca exemplu poate fi dat directorul uzinei „Cristea Nicolae" din Galaţi, care nu cunoştea problemele uzinei, lăsând totul pe seama inginerului şef şi a contabilului şef. In loc să se amestece în toate, aşa cum recomandă tovarăşul Stalin, în loc să organizeze munca în întreprindere, el, ca fost laminorist, trecea la laminor, lucrând în locul muncitorilor.

O altă lipsă în ceeace priveşte funcţionarea conducerii unice este fuga de răspundere. Neîncrederea în forţele proprii face ca unii directori să nu aibă curajul să ia hotărîri, chiar în probleme de mai mică însemnătate. Astfel directorul uzinelor „Vlahiţa" — Odorhei a cerut aprobarea ministerului pentru a putea primi demisia unui mic salariat al uzinei.

O serie de lipsuri în ceeace priveşte conducerea unică a întreprinderilor izvorăşte din încălcările aduse acestui principiu de către unele organizaţii de partid şi sindicale din întreprinderi.

Astfel unele organizaţii de partid din întreprinderi s'au substituit conducerii administrative, păşind fie la angajări de personal, cum s'a întâmplat la uzinele „I.O.R.", fie la concedieri de personal, cum s'a întâmplat la uzinele „I. C. Frimu" — Sinaia.

Asemenea abateri au fost săvârşite şi pe linie sindicală. La uzinele „Timpuri noi" sindicatul a luat hotărîri în ceeace priveşte construcţiile dela cantina uzinei fără ştirea directorului şi peste capul acestuia. In alte uzine organizaţiile sindicale au condus munca de stabilire a noilor norme, deşi aceasta era sarcina conducerii administrative.

Aceste încălcări se produc datorită unei greşite înţelegeri a legăturilor care trebue să existe între conducătorul unic — directorul —, pe de o parte, şi organizaţia de partid şi sindicală din întreprindere, pe de altă parte.

In momentul de faţă problema întăririi conducerii unice prin lichidarea încălcărilor ce i se aduc şi prin exercitarea efectivă a acestei conduceri de către directori, apare ca o sarcină de cea mai mare însemnătate.

Conducerea unică nu se reduce însă numai la dreptul directorului de a hotărî şi de a cere celor în subordine executarea hotărîrilor sale. Directorul trebue să stăpânească şi priceperea de a se sprijini pe toţi factorii din întreprindere, de a colabora în mod armonios şi rodnic cu organizaţiile de massă şi cu întregul colectiv de muncitori, tehnicieni şi funcţionari.

Conducerea unică nu trebue să însemne niciodată ruperea directorului de masse, de organizaţia de partid şi de cea sindicală. Dimpotrivă, directorul trebue să ştie să colaboreze cu organizaţia de partid şi cu organizaţia sindicală, trebue să-şi plece urechea la glasul masselor, sprijinindu-se şi conlucrând cu întregul colectiv de muncă al întreprinderii.

„Conducerea noastră unică, sovietică, bolşevică — arată A. A. Jdanov la Congresul al XVIII-lea al P. C. (b) al U.R.S.S. — constă în priceperea de a da dispoziţii juste, în priceperea de a organiza activitatea, de a alege cadre, de a da directive juste, de a cere dări de seamă, de a înlătura iresponsabilitatea şi lipsa de răspundere personală. Dar, totodată, aceasta înseamnă şi priceperea de a se sprijini în muncă pe organizaţia de partid, pe activul întreprinderii, pe întregul colectiv al întreprinderii".

In munca sa, directorul are doi colaboratori apropiaţi: pe inginerul şef şi contabilul şef. In afară de aceasta el este ajutat de şefii de servicii.

Schema organizatorică a întreprinderilor prevede împărţirea muncii de conducere pe servicii. De fapt această schemă nu este aceeaşi pentru toate întreprinderile, ea depinzând atât de mărimea lor (întreprinderi de gradul I, II şi III), cât şi de specificul ramurii de producţie.

Cu toate acestea se poate spune că, în general, ea cuprinde câteva subdiviziuni principale (servicii, secţii etc.) şi anume:

1. **Serviciul producţiei.** Sarcina principală a acestui serviciu constă în conducerea şi îndrumarea operativă a producţiei în vederea îndeplinirii graficului de producţie. La dispoziţia şefului serviciului se află, de obicei, o anumită rezervă de semifabricate, piese, materii prime şi scule, pentru a putea asigura un proces de producţie ritmic şi neîntrerupt. La dispoziţia serviciului de producţie se găseşte şi un corp de dispatcheri, cu ajutorul căruia se face controlul operativ al muncii pe teren, în ateliere, secţii etc.

2. **Serviciul planificării** alcătueşte planurile, graficul producţiei şi al cheltuelilor de producţie. El urmăreşte totodată îndeplinirea lor.

3. **Serviciul de muncă şi salarii** alcătueşte normele de producţie, stabileşte categoriile de salarizare, numărul personalului, contribue la ţinerea evidenţei întrecerii socialiste.

4. **Serviciul contabilităţii.** In fruntea lui se găseşte contabilul şef, care răspunde în primul rând pentru evidenţa contabilă, controlând realizarea şi desfacerea producţiei, controlând cheltuelile, respectarea disciplinei financiare etc.

5. **Serviciul controlului tehnic** controlează calitatea produselor finite, stabilind şi normele de control la recepţie. El verifică deasemenea dacă produsele corespund standardelor stabilite de stat.

6. **Serviciul mecanicului şef** are sarcina întreţinerii şi reparării planificate a utilajului.

7. **Serviciul tehnic** (care există numai în întreprinderile mai mari) se ocupă cu pregătirea producţiei, organizarea procesului de producţie din punct de vedere tehnic etc.

Schema de organizare a întreprinderilor este făcută pe baza unui regulament de funcționare a acestora. Justa aplicare a regulamentului întâmpină însă unele greutăți.

Astfel, deși sarcinile fiecărui serviciu sunt precis stabilite, se observă încălcări în atribuțiile unui serviciu de către altul. Deasemenea există pe alocuri tendința unor servicii de a trece sarcinile lor asupra altora. Astfel planificarea prețului de cost, care este o sarcină a serviciului planificării, este trecută câte odată, pe nedrept, în sarcina serviciului contabilității.

In munca serviciilor se manifestă la unele întreprinderi lipsa de răspundere personală, care are consecințe serioase asupra planului și asupra producției.

Astfel serviciul de control tehnic al întreprinderii „Răsăritul" — Orașul Stalin a permis ieșirea din fabrică a unor cărămizi de proastă calitate destinate uzinelor „Ocna Mureșului". Tot așa serviciul de muncă și salarii dela „C. S. Hunedoara" a aplicat greșit sistemul acordării primelor, introducând un regim egalitar, care nu poate să joace rolul de stimulent, denaturând astfel politica partidului și guvernului în această problemă.

Intărirea simțului de răspundere personală pe baza adâncirii diviziunii muncii în întreprinderi este veriga de bază în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor care revin fiecărui serviciu din întreprindere. Și tocmai în această verigă se semnalează cele mai multe slăbiciuni.

In afară de director, de inginerul șef, de contabilul șef și de șefii de servicii, mai există în întreprinderi o serie de conducători mici și mijlocii, ca, de pildă, șefi de ateliere, maiștri, șefi de echipă etc.

Acești conducători mici și mijlocii nu sunt câteodată îndeajuns de prețuiți și valorificați.

Tovarășul Stalin a combătut această atitudine, arătând că înafara marilor conducători mai există conducători mijlocii și mici, că în Uniunea Sovietică sunt zeci de mii de conducători din aceștia, mijlocii și mici. Aceștia — subliniază tovarășul Stalin — sunt oameni modești, pe care aproape că nici nu-i observi, și totuși a nu-i observa în-

seamnă a fi orb, căci de acești oameni depinde soarta întreprinderilor industriale din toată economia națională.

Șeful de atelier, maistrul etc., este și el un conducător, pentrucă el are autoritatea de a împărți și conduce munca în sectorul său, pentrucă el răspunde personal de felul în care se desfășoară munca în sectorul său, de felul cum muncesc oamenii pe care el îi conduce.

In legătură cu acești conducători mijlocii și mici ai întreprinderii, o atenție deosebită se cuvine maistrului. Dacă maistrul lucrează slab, cele mai chibzuite hotărîri ale conducerii riscă să rămână neexecutate, deoarece, deseori, lipsiți de ajutorul maistrului, muncitori buni, mânuind mașini de cea mai bună calitate, nu dau randamentul dorit în producție.

In întreprinderile sovietice maistrul are un rol important ca factor organizator al producției.

Vorbind despre rolul maistrului în procesul de producție, rezoluția Conferinței a XVIII-a a P.C. (b) al U.R.S.S. a hotărît:

> „Să se ridice rolul maistrului ca organizator nemijlocit al producției și să se pună la punct lucrul astfel încât acesta să-și conducă cu depline drepturi compartimentul de producție, fiind responsabil din plin de respectarea disciplinei tehnologice și de executarea sarcinii de producție, după toți indicii acesteia".

In unele din întreprinderile noastre însă maistrul nu are rolul pe care este chemat să-l joace. Pe alocuri el este lăsat în situația unui muncitor sau funcționar auxiliar, care aleargă toată ziua prin fabrică după accesorii și scule, sau este aruncat într'un birou oarecare pentru a îndeplini o scriptologie străină de atribuțiile lui firești.

Invățând din bogata experiență a Uniunii Sovietice, Partidul Muncitoresc Român și guvernul, prin hotărîrea nr. 429/950, intitulată „Drepturile și îndatoririle maiștrilor și tehnicienilor", a ridicat maistrul la adevărata lui menire,

precizând sarcinile și răspunderea sa în munca de conducere a întreprinderii. Prin aceeași hotărîre se îmbunătățesc și condițiile de salarizare a maiștrilor, ei putând fi încadrați până la categoria XII-a, după răspunderea încredințată lor, după lucrările pe care le fac și după cunoștințele teoretice și practice pe care le stăpânesc.

Conducerea unică mai înseamnă și priceperea de a te sprijini pe întregul colectiv al întreprinderii. Un instrument puternic pentru realizarea acestui obiectiv îl reprezintă contractele colective.

In condițiile regimului nostru de democrație populară, contractele colective oglindesc îmbinarea intereselor generale de stat privind desvoltarea economiei socialiste, cu interesele îmbunătățirii continue a situației materiale a celor ce muncesc.

Cuprinzând deopotrivă atât angajamentele direcției în ceeace privește o serie de îmbunătățiri sociale, cât și angajamentele colectivului de muncitori, tehnicieni și funcționari privind realizarea și depășirea planului, contractul colectiv constitue o puternică forță mobilizatoare și organizatoare.

Astfel, în 1950 la „Sovrommetal"—Reșița, din 21.800 de salariați, 15.720 erau antrenați în întrecerea socialistă. Tot așa la „Sovromtractor"—Orașul Stalin, din 6.638 de salariați, 5.091 erau în întrecere, iar la „Nitramonia"—Făgăraș, din 2.148 de salariați, 2.065 erau în întrecere.

Contractul colectiv nu-și poate îndeplini însă în întregime rolul său mobilizator, nu poate constitui o armă în lupta pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor care revin întreprinderii, decât dacă angajamentele luate prin contract sunt respectate de ambele părți.

Dar acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. Astfel angajamentele luate de direcțiile uzinelor „Oțelul Roșu", „Balanța" sau „Vulturul"—Comarnic prin contractul colectiv pe 1950 de a pune la dispoziția muncitorilor „carnetul de salarizare" n'au fost îndeplinite de aceste uzine nici până în luna Septembrie 1950, deși este cunoscută deosebita însemnătate a acestui carnet.

Tot astfel angajamentul luat de întreprinderea „I.C.E.P.S."—București de a servi salariaților o masă de bună calitate și la un preț fix nu a fost respectat; dimpotrivă, întreprinderea a scumpit prețul mesei la cantină și a permis să se coboare calitatea mesei.

Este evident că în aceste condiții contractul colectiv nu-și poate atinge scopul. El va putea căpăta în întregime marele rol mobilizator pe care trebue să-l aibă, numai dacă angajamentele reciproce ale direcției și ale salariaților vor fi respectate cu strictețe.

2. PLANUL DE PRODUCȚIE AL INTREPRINDERII. LUPTA PENTRU REDUCEREA CONTINUA A PREȚULUI DE COST

Planul tehnic, industrial și financiar al întreprinderii. Planul producției industriale este partea principală a planului de stat. Planul de producție al industriei determină într'o măsură hotărîtoare desvoltarea agriculturii, înzestrarea ei cu mașini agricole de tot felul, îngrășăminte etc. Deasemenea transporturile și circulația mărfurilor depind în cea mai mare măsură de planul și mărimea producției industriale. Insemnătatea planului de producție industrială reiese și din faptul că peste 60% din veniturile bugetare provin din industrie.

Planul producției industriale trebue alcătuit ținându-se seama de toate legăturile care există între industrie și celelalte ramuri ale economiei naționale. Planul producției industriale poate fi alcătuit numai ca o parte a unui plan economic unic de stat.

Care este legătura dintre planul economiei naționale și planul întreprinderii ?

Planul de stat este defalcat pe întreprinderi și se trimite fiecărei unități în parte. In economia socialistă fiecare întreprindere se încadrează în sistemul unic al economiei naționale, condus de planul unic de stat. Aceasta înseamnă că planul fiecărei întreprinderi constitue o parte a planului de stat al economiei naționale. Planul întreprinderii reprezintă baza întregii sale activități economice.

Statul prezintă întreprinderii, prin ministerul de care depinde ea, un plan cuprinzând sarcinile cantitative și calitative, cuprinzând cu alte cuvinte mărimea producției, sortimentele etc., și-i cere ca, aplicând principiile gospodăririi chibzuite, să realizeze la datele prevăzute sarcinile ce-i revin.

Pe baza sarcinilor primite, întreprinderea își alcătuește planul său de producție, care se mai chiamă planul tehnic, industrial și financiar. Planul tehnic, industrial și financiar al întreprinderii reprezintă o formă superioară de organizare a muncii și a producției, care are la bază cercetarea științifică a posibilităților întreprinderii și care prescrie, concret și operativ, modul de conducere economică a întreprinderii, în vederea realizării sarcinilor sale. Acest plan reprezintă, cu alte cuvinte, un program de măsuri tehnice și organizatorice, un program întocmit pe baze științifice în vederea realizării sarcinilor trasate întreprinderii prin planul de stat al economiei naționale. Acest plan este, așa dar, actul de bază care stabilește sarcinile întreprinderii, care asigură coordonarea întregii sale activități în cadrul planului economic de stat și care organizează inițiativa creatoare a întregului colectiv de muncă al întreprinderii.

Prima întrebare pe care și-o pune întreprinderea la alcătuirea planului său tehnic, industrial și financiar se impune dela sine: de câți muncitori, de ce cantități de materie primă și combustibil, de ce utilaj și în ce cantități are nevoie pentru a realiza sarcinile sale în bune condiții?

Răspunsul la aceste întrebări îl dau nivelul productivității muncii salariaților întreprinderii și normele tehnico-economice privind consumul materialelor și utilizarea mașinilor.

Cu alte cuvinte, întreprinderea nu-și va putea alcătui planul decât după ce va stabili câtă materie primă consumă pe unitatea de produs (piesa pe care trebue s'o fabrice), câtă producție dă o anumită mașină pe oră etc. De exemplu, dacă uzina are de produs 100 de motoare, ea nu va putea ști de cât metal are nevoie decât după ce va fi

stabilit care este norma de consum de metal pentru producerea unui motor. Dacă întreprinderea are de produs în cadrul planului 1.000 de piese strunjite, ea nu va putea spune de câte strunguri are nevoie decât după ce va fi stabilit câtă producție dă un strung.

Problema aceasta pare simplă. Și totuși ea nu este chiar atât de simplă. Intreprinderea nu poate consuma orice cantitate de materie primă pentru unitatea de produs și nici nu-i poate fi indiferent câtă producție dă un strung, pentrucă de acești indici depinde prețul de cost al producției.

Deaceea consumul de materiale și utilizarea mașinilor trebue să se desfășoare în așa fel încât întreprinderea să producă la prețul de cost planificat.

Cum va putea întreprinderea să realizeze obiectivul de a produce mărfurile la prețul de cost planificat sau chiar sub acest nivel?

In primul rând, trebue să se introducă în activitatea întreprinderii normele tehnico-economice înaintate, rezultate din studierea științifică a condițiilor și mijloacelor de muncă din întreprindere. In al doilea rând, trebue să se extindă la întregul colectiv de muncă experiența practică a celor mai buni muncitori din întreprindere, realizându-se astfel normele tehnico-economice înaintate care stau la baza planului tehnic, industrial și financiar al oricărei întreprinderi din Uniunea Sovietică.

Principalele subdiviziuni ale planului tehnic, industrial și financiar sunt:

1. Programul de producție;
2. Planul de utilizare a resurselor interne de producție ale întreprinderii;
3. Planul desvoltării tehnice;
4. Planul de muncă și salarii;
5. Planul aprovizionării tehnico-materiale;
6. Planul prețului de cost al producției;
7. Planul financiar.

1. **Programul de producție.** Partea cea mai importantă a planului tehnic, industrial și financiar este progra-

mul de producție. Programul de producție cuprinde sarcinile întreprinderii pe perioada de planificare, cantitatea, sortimentul și valoarea produselor, cu termenele de livrare.

Programul de producție trebue să dea un răspuns precis la întrebarea: ce fel de produse și în ce cantitate trebue să producă întreprinderea în perioada planificată?

In acest scop se elaborează nomenclatura, adică înșirarea pe puncte a programului producției de bază a întreprinderii.

Programul de producție trebue să cuprindă și un plan calendaristic de livrare a producției, adică trebue să asigure o justă înșiruire a sarcinilor în timp.

Unele întreprinderi ale noastre au alcătuit „calendare de termene", care arată data până când trebue livrat fiecare produs.

Sarcinile de producție date de organul superior (minister, direcție) reprezintă baza de plecare pentru a stabili în amănunt cantitatea producției întreprinderii, cu datele respective prevăzute pentru livrare.

Când se alcătuește planul de producție al întreprinderii, trebue să se dea o atenție deosebită operației de defalcare a planului pe ateliere și pe locul de muncă.

Defalcarea și, deci, determinarea precisă a sarcinilor și răspunderii fiecărui atelier și fiecărui loc de muncă întăresc rolul acestora în realizarea planului, constituind un stimulent puternic și în acțiunea de întărire a simțului de răspundere personală.

La alcătuirea programului de producție trebue să se țină seama și de comenzile întreprinderilor consumatoare deoarece modul în care se îndeplinesc comenzile pentru alte întreprinderi influențează în mod direct realizarea întregii producții a țării.

Cooperarea, colaborarea dintre întreprinderi capătă o însemnătate deosebită în cadrul acțiunii de specializare a întreprinderilor, acțiune care ia un mare avânt în sistemul economic socialist.

In ce constă această acțiune de specializare? Intreprinderile se specializează reducându-și sortimentul producției, pentru a realiza pe baza unui sortiment restrâns o producție în serie și în massă.

Această situație impune însă, pentru realizarea unui produs finit, cooperarea mai multor întreprinderi specializate, produsul finit rezultând din folosirea producției specializate a două sau mai multe întreprinderi.

In Uniunea Sovietică producția în cooperare are un rol foarte important în programul de producție al întreprinderilor.

Este suficient să amintim pentru exemplificare că marile uzine de automobile din Iaroslavl cooperează cu 114 întreprinderi și că 44% din prețul de cost al automobilelor produse în această uzină îl reprezintă piesele cumpărate dela întreprinderile cu care uzina se găsește în relații de cooperare.

Dacă una sau mai multe uzine în cooperare nu-și îndeplinesc obligațiile lor față de uzina-șef (adică uzina care pe baza cooperării cu o serie de alte uzine livrează produsul finit), aceasta poate frâna sau chiar împiedica livrarea producției prevăzute în planul de stat.

In privința planului de cooperare, în țara noastră există încă o concepție greșită. Multe întreprinderi mai stau pe poziția că comenzile în cooperare (colaborare) sunt o sarcină nu prea însemnată, fără a înțelege urmările grave pe care le poate avea această poziție. Un singur exemplu vorbește dela sine în această privință.

Datorită nerealizării planului de cooperare între uzinele „23 August" și „Vasile Roaită", pe de o parte, și „Uzinele Metalurgice Târgoviște", pe de alta, acestea din urmă nu și-au putut îndeplini planul la utilaj petrolifer pe luna Septembrie 1950.

Deaceea astăzi se duce o luptă sistematică pentru înțelegerea și respectarea muncii în cooperare.

Lupta pentru realizarea planului (programului) de producție înseamnă nu numai îndeplinirea sarcinilor cantitative, ci și realizarea întocmai a tuturor sarcinilor calitative, a sortimentelor și a celorlalte sarcini legate de

executarea planului. Termenele prevăzute de plan trebue respectate întocmai, evitându-se golurile de producție și întârzierile în asigurarea aprovizionării întreprinderilor.

De aici rezultă cât se poate de limpede ce însemnătate hotărîtoare prezintă asigurarea unei discipline riguroase de plan în desfășurarea întregii activități a întreprinderilor.

Nu se poate tăgădui că la noi s'au făcut și în privința respectării disciplinei de plan unele sforțări, care trebue evidențiate.

Astfel, de pildă, în cadrul întreprinderilor din Direcția generală a construcțiilor de mașini și utilaj greu există 80 de brigăzi de calitate. Unele uzine, ca „Sovromtractor", au adus îmbunătățiri calitative producției; prin modificarea diferitelor părți ale motorului tractorului I.A.R. 22 s'a reușit mărirea randamentului său etc.

Cu toate acestea, în unele din întreprinderile noastre trebue semnalate serioase abateri dela disciplina de plan, cu deosebire în ceeace privește calitatea producției.

Astfel, uzinele „Vasile Roaită" au livrat batoze fără tobe și mașini de secerat fără cuțite. La fel uzinele „Vulcan" au livrat poduri rulante cu importante defecte de construcție și cu totul neîngrijit lucrate.

Deasemenea au livrat produse ce prezentau defecte uzinele „I.O.R.", „Cugir", „Infrățirea", „Macazul", „Brainer Béla", „Strungul", „Steagul Roșu", „I.M.S."-Câmpulung, „Steaua Roșie" și „Semănătoarea".

Toate acestea dovedesc că problema calității produselor nu a constituit o preocupare pentru multe întreprinderi ale Ministerului Metalurgiei și Industriei Chimice.

La noi abaterea dela disciplina de plan se manifestă uneori și astfel: controlul tehnic, controlul calității producției, este în unele părți o problemă străină de preocupările conducerii întreprinderilor, iar în altele o operație birocratică, formală, superficială. Iată, în această privință exemplul uzinelor „Metrom". Faptul că nu s'a făcut un control temeinic al talcului cu care a fost aprovizionată uzina, pentru a vedea dacă are calități proprii fabricației,

a dus la rebutarea cantității importante de 1.200 kg. de cupru.

Este limpede că problema lichidării superficialității în controlul tehnic și introducerea unor norme precise de control al calității reprezintă în aceste condiții o sarcină de primă urgență.

O altă formă de abatere dela disciplina de plan, expresie a tendinței de comoditate și de activitate pe linia celei mai mici rezistențe, o reprezintă nerespectarea sortimentelor planificate. In cadrul Direcției generale a construcțiilor de mașini și utilaj greu doar 33% din întreprinderile acestei direcții au executat planul pe sortimente prevăzut pe trimestrul III al anului 1950. In această privință trebue combătută, ca periculoasă, concepția potrivit căreia dacă ai realizat planul din punct de vedere cantitativ încă ai făcut o treabă bună, chiar dacă n'ai respectat sortimentele. Conducerea întreprinderilor n'ar trebui să uite nicio clipă că noi nu producem de dragul producției, că produsele trebue consumate și că nerespectarea sortimentelor duce nu numai la crearea de stocuri greu de vândut, dar creează greutăți, uneori de neînvins, altor întreprinderi în realizarea planului lor de producție.

Planificarea înseamnă și organizarea legăturilor de producție între întreprinderi. Nerespectarea sortimentelor poate primejdui realizarea planului nu numai la o singură întreprindere, ci la un lanț întreg de întreprinderi care depind una de cealaltă.

Deaceea trebue dusă o acțiune sistematică pentru demascarea caracterului neeconomic pe care îl are lupta pentru cantitate dusă cu sacrificarea calității și sortimentului.

Nu se poate îngădui, de pildă, ceeace au făcut uzinele „Industria Sârmei"—Câmpia Turzii. Acestea au produs în trimestrul II 1950 oțeluri pentru rulmenți care au fost refuzate de clienți din cauza calității necorespunzătoare. Un alt exemplu ni-l dă fabrica „Silica", care a produs șamotă insuficient arsă, deasemenea refuzată de clienți.

2. **Planul de utilizare a resurselor interne de producție de întreprinderii.** O a doua parte importantă a planului

tehnic, industrial și financiar este planul de utilizare a resurselor interne de producție ale întreprinderii.

Planul de utilizare a resurselor interne de producție are o mare însemnătate, pentrucă el îngădue pornirea unei acțiuni sistematice împotriva pierderilor de producție de orice fel. El stabilește capacitatea de producție a utilajului întreprinderii, studiază științific pierderile capacității de producție a utilajului, indicând pentru micșorarea și lichidarea lor măsuri concrete tehnico-organizatorice alcătuite anume în acest scop.

Ca exemplu în legătură cu aceasta trebue să arătăm că în întreprinderile noastre metoda sovietică de tăiere rapidă a metalelor, care până acum s'a aplicat în mod spontan, din inițiativa diferiților strungari, a devenit pe baza unei decizii a Ministerului Industriei Metalurgice și al Industriei Chimice o sarcină obligatorie a întreprinderilor noastre. In acest scop fiecare întreprindere este obligată să întocmească și să realizeze un plan de extindere a metodei de tăiere rapidă a metalelor la toate strungurile.

Una din măsurile principale pentru mărirea capacității de producție a utilajului este planificarea întreținerii și reparării utilajului.

Incepând dela 1 Ianuarie 1950, fiecare întreprindere are un plan de întreținere și reparare a utilajului; acest plan urmărește să înlăture accidentele și pierderile de producție rezultate în urma defectării utilajului.

In unele din întreprinderile noastre există tendința de a nu da importanța cuvenită muncii de prevenire a pierderilor de producție prin repararea și întreținerea planificată a utilajului. Astfel, de pildă, în luna Decembrie 1950, la uzinele „I. C. Frimu"—Sinaia, sectorul productiv a refuzat să elibereze un strung pentru revizia planificată. După câteva zile strungul s'a defectat, ceeace a însemnat o pierdere serioasă de producție.

Planul de utilizare a resurselor interne de producție ale întreprinderii trebue să se preocupe deasemenea de valorificarea tuturor posibilităților de folosire a materialelor de bază și auxiliare, a combustibilului și energiei electrice.

In sfârșit, planul prevede măsuri și în legătură cu utilizarea timpului de lucru, punând în lumină pierderile de timp de lucru și metodele pentru lichidarea acestor pierderi.

In această privință, la întreprinderile noastre nu s'a început încă, din păcate, o acțiune sistematică, planificată, pentru scoaterea la iveală a pierderilor de timp și pentru lichidarea lor.

3. **Planul desvoltării tehnice.** Planul desvoltării tehnice a întreprinderii (planul tehnic) ocupă un loc important în planul tehnic, industrial și financiar al întreprinderii.

Planul desvoltării tehnice cuprinde măsurile pentru asigurarea progresului tehnic al uzinei și are ca efect mobilizarea rezervelor întreprinderii pentru creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea calității producției.

Planul desvoltării tehnice rezolvă următoarele probleme: adaptarea în producție a noilor tipuri de mașini de mare productivitate, modernizarea și perfecționarea construcției mașinilor fabricate, realizarea unei organizări avansate a producției, măsurile tehnico-organizatorice de sporire a productivității muncii, de scădere a prețului de cost etc.

In legătură cu aceasta trebue să spunem că întreprinderile noastre au elaborat un plan al desvoltării tehnice. Totuși, în alcătuirea planului tehnic există pe alocuri greșeli serioase.

Astfel, uzina „Ceahlăul" a pășit la executarea prototipului de semănătoare de sfeclă de-a-dreptul după model, fără desene. La uzina „Unio", planul tehnic nu prevedea o pregătire temeinică a fabricației produselor noi, stabilind totodată termene prea scurte, necorespunzătoare, pentru toate lucrările procesului de producție.

Aceste exemple arată cât de necesară este munca susținută pentru ridicarea calității planurilor tehnice din întreprinderile noastre.

4. **Planul de muncă și de salarizare.** O altă parte im-

portantă a planului tehnic, industrial și financiar al întreprinderii este planul de muncă și salarii.

Intocmirea planului referitor la muncă și salarii urmărește următoarele două obiective:

a) Calcularea corectă a nevoilor întreprinderii în forțe de muncă, pe profesiuni și calificările corespunzătoare sarcinilor de producție.

b) Calcularea corectă a fondului de salarii necesar întreprinderii pe fiecare categorie de salariați (muncitori, ingineri, tehnicieni, funcționari etc.) și calcularea salariului mediu al unui salariat.

5. **Planul aprovizionării tehnico-materiale.** Un alt element al planului tehnic industrial și financiar al întreprinderii este planul aprovizionării cu materiale tehnice, plan care are o însemnătate foarte mare.

Pentru întocmirea programului de producție propus, întreprinderea trebue să fie asigurată cu materialele necesare. Planul de aprovizionare cu materiale tehnice se alcătuește deaceea corespunzător cu programul de producție. El cuprinde toate nevoile întreprinderii în materii prime, materiale de bază, auxiliare și combustibil.

In acest plan sunt indicate cu precizie în ce cantități și la ce termene trebue să primească întreprinderea materialele respective.

Cât de importantă este o justă planificare a aprovizionării tehnice rezultă din faptul că o aprovizionare exagerată imobilizează fondurile de rulment ale întreprinderilor, provocând greutăți serioase în munca lor. Pot fi date multe exemple în această direcție. Astfel în luna Septembrie 1950 întreprinderi mari ca „C.S.H.", „Oțelul Roșu" și „Republica" au depășit cu 98%, 167% și 245% fondul lor de rulment tocmai datorită aprovizionărilor peste nevoi. In urma acestui fapt, întreprinderile amintite au ajuns într'o situație grea, și ele au putut continua munca numai în urma intervenției guvernului, care a preluat stocurile de materiale strânse peste nevoi.

Dar o întocmire nejustă a planului aprovizionării tehnice prin aprovizionări exagerate nu provoacă turburări numai în munca uzinei respective, ci și în munca altora.

Astfel, uzinele „I.M.B.", cerând în trimestrul III al anului 1950 repartizarea unei cantități de 9 tone de cupru, de care în realitate nu aveau nevoie, au lipsit uzinele „23 August"—Iași de aceste materiale.

6. **Planul prețului de cost al producției.** Planul prețului de cost al producției reprezintă partea a șasea a planului tehnic, industrial și financiar al întreprinderii.

Prețul de cost oglindește întreaga activitate economică a întreprinderii, însușirea și introducerea tehnicii noi, nivelul organizării muncii și productivității acesteia, folosirea resurselor materiale, gospodărirea chibzuită, lupta pentru economii etc. etc.

Prețul de cost este socotit, pe drept cuvânt, unul din cei mai importanți factori ai planului tehnic, industrial și financiar în ceeace privește calitatea întregii producții a întreprinderii.

In Uniunea Sovietică planul cincinal de după război a fixat ca sarcină reducerea prețului de cost la producția industrială cu 17% față de anul 1945, ceeace reprezintă o economie totală de 160 de miliarde ruble. Ținând seama că totalul investițiilor prevăzute în cincinal a însumat 250 de miliarde ruble, reiese că aproape două treimi din programul gigantic de investiții mari au fost prevăzute să se îndeplinească prin reducerea cheltuelilor de producție.

7. **Planul financiar.** Ultima parte a planului tehnic, industrial și financiar al întreprinderii este planul financiar. Alcătuirea planului financiar decurge în mod firesc din celelalte capitole ale planului tehnic, industrial și financiar, ea nefiind decât expresia în bani, financiară a întregii activități de producție a întreprinderii.

Subliniind rolul și importanța planului financiar în construirea socialismului, plenara din Decembrie 1930 a C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S. arată că

> „fără îndeplinirea strictă a planului financiar nu este posibilă realizarea planului economic prevăzut pentru toate ramurile economiei naționale".

Planul financiar cuprinde toate veniturile şi cheltuelile întreprinderii. El ţine seama atât de veniturile proprii, cât şi de mijloacele pe care statul le acordă întreprinderii din bugetul său.

După cum s'a arătat, planul financiar oglindeşte mişcarea tuturor mijloacelor economice ale întreprinderii. Pentru a cuprinde în întregime toate laturile economice ale întreprinderii, planul financiar nu trebue să oglindească numai rezultatele finale ale activităţii întreprinderii — beneficiul sau pierderea —, ci trebue să arate toate felurile de venituri şi de cheltueli ale întreprinderii. Această sarcină o îndeplineşte balanţa de venituri şi cheltueli, care indică mişcarea tuturor resurselor proprii şi a celor bugetare ale întreprinderii. Balanţa de venituri şi cheltueli formează deaceea o parte importantă a planului financiar.

Munca după grafic. Planul tehnic, industrial şi financiar arată care sunt sarcinile de producţie, cantitative şi calitative, pe care le are de îndeplinit întreprinderea şi care sunt căile concrete pentru realizarea lor.

Dar acest plan nu ar fi complect **dacă el n'ar asigura un ritm uniform, egal al producţiei.**

In unele din întreprinderile noastre se observă o delăsare aproape generală la începutul lunii, pentru ca spre sfârşitul acesteia să înceapă un asalt general în vederea realizării sarcinii de plan pe luna respectivă.

In luna Iulie 1950, la laminorul de platine al uzinelor „Oţelul Roşu" s'a înregistrat în primele cinci zile ale lunii un minus de producţie de 70 de tone faţă de plan, pentru ca apoi, după un asalt la sfârşitul lunii, să se recâştige rămânerea în urmă şi să se obţină chiar o **depăşire** de 150 de tone faţă de plan.

La uzinele „23 August" programul la motoare pe Ianuarie 1951 a fost realizat doar în proporţie de 33% până la 20 ale lunii pentru ca în ultimele 10 zile, în urma unui „asalt", să se îndeplinească restul de 67%.

Multe dintre întreprinderile noastre nu măsoară la justa valoare însemnătatea asigurării unui ritm uniform, egal al producţiei. Aceste întreprinderi socotesc că nu

prezintă importanţă dacă producţia se realizează sau nu în mod ritmic, de vreme ce până la urmă planul lunar sau planul trimestrial este îndeplinit.

Cei care gândesc în felul acesta nu ţin seama că maşinile fabricate la începutul trimestrului, şi nu la sfârşitul lui, vor intra în producţie cu două luni mai devreme, asigurând echiparea unor întreprinderi care duc lipsă de aceste maşini şi care nu-şi vor putea îndeplini planul decât dacă vor avea la timp aceste maşini.

Trebue să ţinem cont şi de faptul că „asalturile" provoacă pierderi costisitoare atât pentru întreprinderi, cât şi pentru economia naţională în întregul ei.

Datorită „asaltului" dela sfârşitul lunii Februarie 1951, la uzinele „Strungul" — Oraşul Stalin utilajul a fost supraîntrebuinţat, ceeace a avut ca urmare accidentarea a două maşini de frezat şi scoaterea lor din producţie.

Acelaş lucru s'a întâmplat la uzinele „Rezistenţa" — Galaţi, unde, tot din cauza unui „asalt" dat la sfârşitul lunii Februarie, s'a rupt axa dela presa de caiele, ceeace a determinat scoaterea din producţie pentru un anumit timp a acestei preţioase maşini.

Unele din întreprinderile noastre uită, deasemenea, că ritmul neuniform, inegal, de producţie şi asalturile dela sfârşitul perioadei planificate duc la o slăbire a controlului calitativ şi la defecte în calitatea produselor.

In perioada de „asalt" dela sfârşitul ultimului trimestru al anului 1950, cerinţele privind calitatea n'au fost respectate de „Uzinele Metalurgice Cugir" la fabricarea perforatoarelor cu aer comprimat.

Tot aşa la uzinele „23 August", în ultimul trimestru al anului 1950, datorită ritmului inegal şi „asaltului" dela finele trimestrului, s'au înregistrat rebuturi însemnate la turnătoria de fontă şi de oţel.

Toate acestea arată caracterul profund neeconomic al producţiei neritmice, munca în salturi având ca urmare o utilizare necomplectă a capacităţii de producţie, micşorarea producţiei (faţă de cea posibilă), creşterea preţului de cost, creşterea rebuturilor, creşterea consumului de mate-

riale și energie electrică etc. Vedem, în concluzie, că munca în salturi are o influență dăunătoare asupra întregii activități a întreprinderii.

Condamnând cu hotărîre practicarea asaltului în producție, Conferința a XVIII-a a P.C. (b) al U.R.S.S. subliniază necesitatea de a se termina

„cu sistemul asaltului în munca întreprinderilor și să se ajungă la realizarea zilnică a programului de către fiecare uzină după un grafic dinainte elaborat".

In Uniunea Sovietică munca după grafic a devenit o metodă generală de muncă, o mare forță organizatoare în producție, fiind unul din factorii care au asigurat succesele istorice ale poporului sovietic în construirea socialismului și a comunismului.

Pe baza exemplului sovietic, legea planului cincinal, printre măsurile organizatorice necesare îndeplinirii în bune condiții a planului, prevede :

„organizarea și conducerea muncii pe bază de grafice de producție, creându-se astfel în întreprinderi condițiile necesare..., care să înlăture neuniformitatea în producție, încetineala la începutul perioadei și «asaltul» la sfârșitul ei" [1].

Numai lucrul după grafic asigură producția ritmică uniformă; deaceea graficul trebue să facă parte, fără excepție, din planul tehnic, industrial și financiar al întreprinderii.

Toată lumea știe câte neajunsuri poate provoca ritmul încet de muncă al unui singur sector productiv într'o întreprindere. Sectoarele productive fiind legate între ele ca verigile unui lanț, cele fruntașe vor avea de suferit dacă se reduce producția unui singur sector, și aceasta creează greutăți întregii producții. Astfel la fabrica „Macazul" din

[1] „Planul cincinal de desvoltare a economiei naționale a Republicii Populare Române pe anii 1951—1955", Editura de Stat 1950, pag. 37.

Cluj, în luna Februarie, secția mecanică a fost în gol de lucru timp de 10 zile, datorită ritmului încet de lucru al secției de turnătorie. Spre sfârșitul lunii, când turnătoria a început „asaltul", secția de mecanică n'a putut prelucra, cu capacitatea de care dispune, toate piesele venite în bloc dela turnătorie, creându-se prin aceasta strangulări la o serie de operațiuni mecanice.

Graficul de producție permite asigurarea unei desfășurări ritmice a producției prin stabilirea duratei fiecărei operațiuni în fiecare sector de producție, prin stabilirea continuității procesului de producție și a legăturilor care trebue să existe între sectoare, prin stabilirea precisă a datelor la care începe și se termină orice lucrare din întreprindere.

Deși cei mai mulți dintre conducătorii serviciilor de plan, serviciilor de producție, precum și numeroși ingineri și tehnicieni din întreprinderile noastre, sunt gata să recunoască avantajele muncii după grafic, totuși aplicarea acestei metode este în întreprinderile noastre abia la începuturile ei.

In avangarda mișcării pentru introducerea graficului de producție se găsesc sovromurile.

Munca după grafic este organizată atât la „Sovromtractor" cât și la „Sovrommetal" — Reșița, iar rezultatele sunt din ce în ce mai bune.

In primul rând, întreprinderile vor trebui să studieze și să stabilească felul de desfășurare a producției prin instrucțiuni precise și cât mai amănunțite.

Aceasta înseamnă că întreprinderile vor trebui să stabilească în mod precis fiecare treaptă în oricare proces de muncă, dimpreună cu toate amănuntele de ordin tehnic (desene, măsuri, scule, pregătirea mașinilor, norme de muncă etc.).

O importanță deosebită are calcularea dinainte a timpului de lucru necesar fiecărei operațiuni. Intreaga elaborare a graficului se sprijină pe această calculare a timpului necesar fiecărei operațiuni. Și cu cât calculele vor fi mai precise, cu atât și rezultatele vor fi mai bune.

Acum, când ne aflăm în plină luptă pentru realizarea sarcinilor planului cincinal — acest măreț program de construire a bazelor socialismului —, introducerea muncii după grafic, ca și a altor metode înaintate inspirate din bogata experiență sovietică, reprezintă o sarcină de cea mai mare însemnătate, de care depinde însăși realizarea planului.

Trebue dusă o intensă muncă de lămurire, demascând „părerile" acelor „specialiști" neîncrezători care socotesc că munca după grafic este aplicabilă numai în condițiile unei specializări mai adânci a producției. Nimic mai greșit decât această „teorie", expresie a concepțiilor învechite care mai stărue la unii tehnicieni.

Munca după grafic nu este numai necesară; ea este și posibilă în condițiile actuale. Practica înaintată a uzinelor „Sovromtractor" și „Sovrommetal" o dovedește din plin.

Succesul deplin al acestei metode depinde de felul cum vom ști să atragem în munca de alcătuire și de respectare a graficelor de producție nu numai cadrele serviciilor de planificare și de producție, ci și pe fruntașii în producție, tehnicieni, maiștri, inovatori și raționalizatori.

Trebue combătută tendința de a face grafice de dragul graficelor, de a transforma graficele în obiecte decorative.

Să nu uităm niciodată că realitatea planului nostru sunt milioanele celor ce muncesc, care făuresc o viață nouă.

Graficele pot deveni cu adevărat o podoabă a uzinei, un titlu de mândrie pentru muncitorii, tehnicienii și inginerii unei întreprinderi numai dacă, respectându-le întocmai, ele vor fi mărturia unui fel nou de muncă, a unei munci ridicate pe o treaptă mai înaltă de organizare.

*
* *

Trebue neîncetat să avem în vedere că munca de planificare nu se încheie odată cu alcătuirea planului.

„Intocmirea planului nu este decât **începutul planificării** — ne învață tovarășul Stalin. — Adevărata conducere planificată se desfășoară abia după întocmirea planului, după ce planul a fost verificat pe teren, în cursul înfăptuirii, corectării și precizării planului"[1].

Controlul îndeplinirii planului este o muncă de cea mai mare importanță. Tovarășul Stalin sublinia la Congresul al XVII-lea al P.C. (b) al U.R.S.S. că 90% din lipsurile și neajunsurile muncii se datoresc lipsei unui control bine organizat al executării.

Controlul îndeplinirii planului nu trebue făcut numai de organele de planificare, de ministere și de direcții generale, ci și de organizațiile de partid, sindicale. Massele de oameni ai muncii trebue deasemenea să participe la controlul îndeplinirii planurilor prin mijlocirea consfătuirilor de producție, prin critica făcută în presă și prin alte numeroase forme.

Controlul îndeplinirii planurilor are sarcina să descopere și să înlăture cauzele care frânează îndeplinirea programului de producție, să verifice îndeplinirea cantitativă și calitativă a sarcinilor de plan, să vegheze la disciplina financiară și de plan.

In legătură cu controlul executării planurilor să avem permanent drept ghid următoarele cuvinte ale tovarășului Molotov:

„Nu se poate considera planificarea bună, dacă ea nu ține seamă de mersul îndeplinirii planului. O astfel de planificare de cabinet, ruptă de viață, valorează puțin. Planificarea nu se reduce la întocmirea unor mormane de tabele cu cifre fără legătură cu mersul îndeplinirii planului. Tabelelor înseși le este, desigur, indiferent dacă planurile noastre se îndeplinesc, însă nouă, care conducem o economie planificată, nu ne este deloc indiferent... Iar dacă planul

---

[1] *I. Stalin*: „Raportul politic al Comitetului Central la Congresul al XVI-lea al P.C. (b) al U.R.S.S.", ed. P.M.R. 1951, pag. 86.

nu este legat de controlul executării, el se transformă într'o simplă fițuică, în nimic. Aceasta privește toate organizațiile noastre economice, întreaga noastră muncă economică. Organizând serios controlul executării planului, noi vom îmbunătăți și munca economică și întocmirea planului însuși"[1].

Lupta pentru reducerea continuă a prețului de cost. Desvoltând învățătura marxist-leninistă cu privire la creșterea productivității muncii, I. V. Stalin a scos cu deosebită tărie în evidență rolul hotărîtor al creșterii productivității muncii pentru victoria orânduirii socialiste, pentru ridicarea nivelului de trai și făurirea unei vieți îmbelșugate.

„Dece capitalismul — spune I. V. Stalin — a zdrobit și a învins feudalismul? Pentrucă el a creat norme mai ridicate de productivitate a muncii, a dat societății omenești posibilitatea să obțină incomparabil mai multe produse decât sub orânduirea feudală. Pentrucă el a făcut societatea omenească mai bogată. Dece socialismul poate să învingă, trebue să învingă și va învinge neapărat sistemul economic capitalist? Pentrucă socialismul poate da pilde de muncă mai înalte, o productivitate a muncii superioară sistemului economic capitalist. Pentrucă socialismul poate da societății omenești mai multe produse și poate s'o îmbogățească mai mult decât sistemul economic capitalist"[2].

Mărirea productivității muncii în industrie și în agricultură își găsește expresia în primul rând în scăderea prețului de cost, care, la rândul ei, printre alte urmări binefăcătoare pentru economia țării noastre, determină și scăderea prețurilor. In această privință, pentru oricine este

[1] *V. M. Molotov*: „Expunere asupra celui de al III-lea plan cincinal, la Congresul al XVIII-lea al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice", ed. rusă 1939, Editura de Stat pentru literatură politică, pag. 20—21.

[2] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 784—785.

clară însemnătatea pe care o are scăderea prețurilor. Scăderea prețurilor la produsele industriale, de exemplu, atrage după sine scăderea prețului de cost și al celui de vânzare la produsele agricole. Căci, ieftinindu-se tractoarele, mașinile, uneltele agricole și celelalte produse industriale de care au nevoie, țăranii muncitori pot să lucreze pământul cu mai multe mașini și cu mai puține cheltueli și să dobândească în acelaș timp și roade mai bogate. Ei pot să-și cumpere totodată cuie, sârmă, pânză, încălțăminte, zahăr și celelalte produse de care au nevoie la prețuri mai mici. La rândul lor, ei înșiși vor putea să-și vândă produsele mai ieftin. Ridicarea productivității muncii în industrie, urmată de scăderea prețului de cost, face așa dar să se mărească recoltele, să se ieftinească materiile prime furnizate industriei de către sectorul agricol, ceeace va da putință și statului nostru să ducă o politică generală de ieftinire a prețurilor.

Orice scădere a prețului de cost într'o ramură a industriei se răsfrânge așa dar asupra întregii industrii, se răsfrânge mai departe asupra agriculturii, se răsfrânge în mod binefăcător asupra întregii economii naționale. Acelaș lucru se poate spune și despre orice reducere a prețului de cost în agricultură.

Prin scăderea prețului de cost cresc așa dar veniturile întreprinderilor, cresc veniturile statului, se măresc posibilitățile desvoltării economiei noastre socialiste.

Pe baza veniturilor realizate de stat se fac noi investiții; tot mai multe uzine, mai multe fabrici se înalță pe pământul Patriei noastre, producând noi mașini, unelte și bunuri de consum.

Ca urmare a creșterii veniturilor statului, pot să se înființeze mai multe școli, mai multe biblioteci, teatre, sanatorii, case de odihnă, parcuri etc.

La rândul lor, întreprinderile folosesc o parte din veniturile dobândite prin ridicarea productivității muncii la îmbunătățirea și reînnoirea propriului lor utilaj, devenind astfel mai mari, mai puternice.

O altă parte din aceste venituri este folosită la îmbu-

nătăţirea mesei la cantine, la înzestrarea cluburilor, la crearea de creşe, cămine de zi şi altele.

Dar nu numai atât. Muncind mai cu spor, muncitorii îşi ridică şi ei câştigul pe baza principiului socialist de retribuire a muncii, potrivit căruia salariul muncitorului creşte pe măsură ce lucrează mai mult şi mai bine. Creşterea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost în cât mai multe ramuri de producţie vor face ca oamenii muncii să-şi poată cumpăra mai ieftin hrana, îmbrăcămintea şi încălţămintea, cărţile şi toate celelalte lucruri necesare traiului, mărind astfel puterea de cumpărare a salariului lor.

Iată dece fiecare om al muncii trebue să lupte pentru ridicarea continuă a productivităţii muncii, pentru scăderea continuă a preţului de cost. El contribue astfel la înflorirea şi întărirea ţării, la făurirea unui trai îmbelşugat pentru toţi cei ce muncesc.

In perioada de astăzi, când toţi oamenii muncii din ţara noastră luptă pentru primul plan cincinal, lupta pentru reducerea preţului de cost trebue să ia o amploare din ce în ce mai mare, importanţa ei fiind mai mare ca niciodată atât pentru bugetul fiecărei întreprinderi, cât şi pentru cel al statului.

Acest lucru l-a înţeles imensa majoritate a muncitorilor, tehnicienilor, funcţionarilor şi a cadrelor de conducere din sectorul socialist al economiei noastre, care caută necontenit cele mai potrivite mijloace pentru realizarea acestui obiectiv.

Un preţios ajutor în găsirea metodelor celor mai juste l-au găsit ei în lucrările economiştilor sovietici, în folosirea experienţei muncitorilor sovietici, ca şi în experienţa celor mai bine de doi ani de economie planificată.

Metodele pentru reducerea preţului de cost al produselor sunt numeroase. Ele constă, de pildă, în ridicarea productivităţii muncii prin mecanizarea la maximum a operaţiilor, prin îmbunătăţirea tehnicii de producţie, prin micşorarea cheltuelilor de fabricaţie, prin utilizarea raţională a materiilor prime şi auxiliare, prin realizarea de economii la combustibil şi energie electrică şi, deasemenea, prin micşorarea volumului salariilor neproductive etc.

Fiecare muncitor, tehnician, funcţionar sau director de întreprindere trebue să organizeze în aşa fel munca încât în fiecare fază a procesului de producţie să fie îmbinate toate măsurile ce contribue la reducerea preţului de cost. Să nu existe niciun loc de muncă în care aplicarea justă a unei măsuri să se facă cu nesocotirea celorlalte, să se obţină, de pildă, creşterea productivităţii muncii şi în acelaş timp să se facă risipă de materii prime şi combustibil.

In majoritatea întreprinderilor, colectivele de muncă au obţinut importante succese în lupta pentru reducerea preţului de cost. La uzinele „6 Martie" din comuna Tohan, regiunea Stalin, de pildă, preţul de cost al lanţului Rotary de 4 ţoli, utilizat în industria petroliferă, a fost redus cu 25% în trimestrul II al anului 1950 faţă de 1949. Acest lucru a fost posibil datorită reducerii — pe metrul liniar — a consumurilor specifice dela 52 kg. la 43 kg., datorită reducerii costului mâinii de lucru dela 799 de lei la 523 de lei şi a costurilor de regie dela 6.600 de lei la 3.650 de lei.

La fel plugul tractor produs la fabrica „Ilie Pintilie" din Mărgineanca, a costat în 1950 cu 15,28% mai puţin faţă de 1949, datorită creşterii productivităţii muncii care a permis reducerea manoperei dela 262 de ore la 236 de ore.

Există însă unele colective de muncă unde succesele obţinute sunt incomplecte din cauza neglijării unuia sau altuia din factorii care contribue la reducerea preţului de cost.

Iată, de pildă, cazul uzinelor I.M.S—Roman, unde în 1950 a fost redus preţul de cost al batozei pentru cereale în comparaţie cu anul 1949, însă reducerea a fost mai mică decât cea planificată din cauza cheltuelilor în plus făcute la procurarea fontei.

O aprovizionare raţională şi dela locul cel mai apropiat trebue să fie preocuparea permanentă a conducerii fiecărei întreprinderi, care trebue să sprijine eforturile

munci'orilor prin cele mai potrivite măsuri tehnico-organizatorice.

Aprovizionarea cu materii prime şi auxiliare scumpe sau dela surse depărtate, care necesită cheltueli mari de transport, nerespec'area sarcinilor din contractul colectiv, care prevăd modernizarea anumitor instalaţii sau maşini, lipsa de organizare a unei evidenţe precise, procentul mare de rebuturi sau deşeuri, risipa de materiale sau materii prime, de combustibil sau energie elec'rică etc. — iată o serie de adevărate frâne care apar din lipsa de preocupare pentru reducerea preţului de cost.

Pentru înlăturarea tuturor lipsurilor şi pentru obţinerea celor mai bune rezul'ate în acţiunea pentru reducerea preţului de cost, colectivele de muncă ale întreprinderilor trebue antrenate în întregimea lor, fiecare muncitor sau tehnician trebuind să lupte pentru ridicarea calificării profesionale şi aplicarea metodelor noi de lucru, fiecare funcţionar având sarcina să execute de urgenţă toate lucrările, fiecare director având sarcina de a conduce cât mai raţional întreaga ac'ivitate a colectivului.

Sistemul premial alcătuit conform prevederilor Codului Muncii reprezintă un mijloc principal pentru răsplătirea celor care descoperă căi de reducere a preţului de cost al produselor. Revine conducerilor de în'reprinderi sarcina de a organiza o perfectă evidenţă a preţului de cost şi de a acorda, pe baza urmăririi ştiinţifice a evoluţiei preţului de cost, premiile ce se cuvin celor ce se evidenţiază prin scăderea lui.

Succesele obţinute vor contribui la formarea resurselor băneşti care vor fi folosite la construirea cu un ceas mai devreme a socialismului în ţara noastră.

3. DATORIA DE A INTARI DISCIPLINA SOCIALISTA A MUNCII

Disciplina socialistă a muncii joacă un rol de bază în construirea socialismului şi a comunismului. Nu se poate

ajunge la socialism şi la comunism fără întărirea disciplinei socialiste a muncii, fără lupta împotriva deprinderilor de comoditate, anarhie, sădite de capitalism în conştiinţa oamenilor. Succesul socialismului nu poate fi închipuit fără victoria disciplinei proletare conştiente — spune Lenin. Iar tovarăşul Stalin ne arată că socialismul cere nu trândăvie, ci, dimpotrivă, cere ca toţi oamenii să muncească cinstit, să muncească nu pen'ru alţii, pentru bogătaşi şi exploatatori, ci pentru ei înşişi, pentru societate.

Disciplina socialistă es'e o disciplină conştientă, liber consimţită. Ea nu se bazează pe ciomag şi pe înfometarea masselor aşa cum se întâmplă cu disciplina muncii în societatea capitalis'ă, ci pe noile relaţii de producţie, pe relaţiile de colaborare şi ajutor reciproc în're oamenii muncii eliberaţi de exploatare.

Disciplina socialistă în muncă se exprimă cu deosebire în îndeplinirea conştientă şi sinceră de către fiecare muncitor a obligaţiilor sale faţă de Patrie. Ea reflectă noua a'itudine faţă de muncă a muncitorilor eliberaţi de exploatare, creşterea conştiinţei lor socialiste.

Pen'ru întărirea disciplinei socialiste în muncă are o mare importanţă îndeplinirea cu grijă şi punctualitate a tuturor indicaţiilor date de conducătorii întreprinderii.

Intărirea disciplinei socialiste în muncă şi creşterea conştiinţei socialis'e asigură o mai mare productivitate a muncii, îndeplinirea şi depăşirea normelor de lucru prin folosirea integrală a zilei de muncă şi ajutor tovărăşesc pen'ru cei rămaşi în urmă. Disciplina socialistă în muncă cere ca muncitorul să dea o producţie de calita'e superioară, să lucreze fără rebut, să respecte sarcinile privind consumul materiei prime, al materialelor principale şi auxiliare, al combustibilului şi al energiei electrice. Munci'orul din întreprinderea socialistă este obligat să respecte regulamentul in'erior de organizare, regulele protecţiei muncii, să-şi însuşească şi să întrebuinţeze metodele de muncă stahanoviste, să poarte cea mai înaltă grijă avutului în'reprinderii — proprietatea socialistă a întregului popor munci'or.

Disciplina socialistă a muncii cere luptă necruţătoare împotriva absenţelor nemotivate, împotriva întârzierilor, împotriva plimbărilor fără rost în timpul orelor de lucru.

Elementele nedisciplinate, prin lipsa de conştiinciozitate în muncă, prin întârzieri şi lipsuri nemotivate dela lucru, prin plimbări fără rost în întreprindere, prin risipa de materiale, ajută în mod conştient sau inconştient duşmanului de clasă.

Absenţele nemotivate, care pe alocuri iau proporţii nepermise, determină scăderea productivităţii muncii, deoarece, datorită absenţelor, rămân maşini neutilizate sau utilizate parţial.

Intărirea disciplinei socialiste în muncă se poate atinge prin diferite metode, printre care metoda lămuririi şi convingerii joacă un rol de frunte. Astfel la Atelierele C.F.R., în urma muncii de lămurire duse de agitatorii de partid, muncitorii dela secţia a II-a cazangerie au dat un frumos exemplu de întărire a disciplinei muncii. Mulţi muncitori mijlocii şi chiar codaşi până atunci au ajuns să depăşească normele. Ei au reuşit să obţină creşterea productivităţii muncii prin eliminarea întârzierilor şi a absenţelor, prin eliminarea timpilor morţi, deci printr'o întărire a disciplinei în muncă.

Tot datorită muncii de lămurire şi prelucrării cazurilor de abatere dela disciplina socialistă a muncii s'a reuşit ca la fabrica de porţelan din Cluj să fie întărită disciplina în muncă. La fabrica de ciment din Turda, prin întărirea disciplinei în muncă, muncitorii şi tehnicienii reuşesc să dea tot mai mult ciment peste plan.

Dar metoda convingerii nu înlătură putinţa întrebuinţării metodelor de constrângere faţă de elementele nedisciplinate, faţă de cei care se dovedesc desorganizatori ai producţiei.

Comitetele de întreprindere, împreună cu administraţiile, trebue să ia măsuri împotriva tuturor acelora care calcă regulamentul de ordine interioară.

Este profund greşită şi dăunătoare concepţia unora dintre muncitori, dintre conducătorii de întreprindere şi

dintre activiştii organizaţiilor de partid şi sindicale, care îşi închipue că toleranţa faţă de întârzierile şi lipsurile dela lucru, faţă de leneşi şi chiulangii ar fi o dovadă de democraţie.

A trece cu vederea absenţele nemotivate sau întârzierile dela lucru, fără a se lua vreo atitudine, motivând aceasta prin „democraţie", este o atitudine condamnabilă, pentrucă democraţie nu înseamnă a face fiecare ce vrea; democraţia nu poate şi nu trebue să însemne anarhie. Indisciplina este străină democraţiei. Indisciplina este proprie economiei haotice, capitaliste.

Un sprijin serios în întărirea disciplinei în muncă îl constitue regulamentele de ordine interioară, alcătuite potrivit prevederilor Codului Muncii şi care au intrat în vigoare dela 1 Ianuarie 1951. Ele prevăd îndatoririle care revin atât angajaţilor cât şi administraţiei întreprinderii pentru bunul mers al producţiei.

La fabrica de ciment Azuga, la fabrica de postav Prejmer din regiunea Stalin, la fabrica „Granitul" din Bucureşti şi în alte întreprinderi, unde prelucrarea regulamentului s'a făcut cu grijă, s'a putut observa creşterea simţitoare a disciplinei muncii.

Sau să luăm exemplul uzinei Sovrompetrol „1 Mai" —Ploieşti. In urma introducerii regulamentului de ordine interioară, absenţele nemotivate au scăzut faţă de 23.760 de ore, câte erau în Noembrie 1950, la 10.616 ore în Februarie 1951 şi la 3.084 de ore în prima jumătate a lunii Martie 1951.

In alte întreprinderi însă, ca, de pildă, la „Ciocanul"—Nadrag, la fabrica de unelte „Topliţa", la fabrica de tanante şi colofoniu din Orăştie etc., introducerea regulamentului de ordine interioară s'a făcut pe cale birocratică. Mare parte dintre muncitorii din aceste întreprinderi nu cunosc prevederile regulamentului, nu-şi cunosc drepturile şi îndatoririle. Desigur că aceasta nu poate să contribue la întărirea disciplinei în muncă.

Organizarea întrecerilor socialiste este deasemenea un mijloc eficace pentru întărirea disciplinei în muncă.

Spiritul de disciplină se manifestă puternic în întrecerea socialistă. Întrecerea socialistă e de neconceput fără ca muncitorii avântați în întrecere să nu-și pună problema folosirii juste a timpului de lucru, fără lupta pentru disciplina muncii.

Un factor deosebit de important în întărirea disciplinei în muncă este organizarea opiniei publice. Lămurindu-se clar faptul că lipsa de disciplină a unui singur muncitor are consecințe negative, care frânează lupta pentru producție nu numai în cadrul atelierului sau fabricii respective, ci și pe scara întregii economii naționale, massa muncitorilor conștienți trebue să exercite o puternică presiune asupra celor ce dau dovadă de indisciplină. Fiecare om al muncii trebue să considere, cu drept cuvânt, lipsurile, întârzierile dela lucru și orice indisciplină a muncii ca o mare rușine. Problemele legate de disciplina muncii trebue desbătute în fața massei, iar toți oamenii muncii trebue să considere ca o datorie patriotică luarea de atitudine hotărîtă împotriva cazurilor de indisciplină în muncă. Ei trebue să înfiereze și, la nevoie, chiar să elimine din mijlocul lor pe acei puțini care își închipue că pot călca interesele clasei muncitoare prin atitudine păgubitoare față de tovarășii lor de muncă.

De multe ori cazurile de indisciplină în producție sunt rezultatul sabotajului dușmanului de clasă, care încearcă în acest fel, prin cozile sale de topor, să desorganizeze producția. Iată dece trebue ascuțită vigilența față de acei care dau dovadă de încălcări repetate ale disciplinei, care nu respectă sarcinile de plan, care îndeamnă la nepăsare față de normele stabilite în procesul producției. Jocul dușmanilor de clasă îl fac inconștient și elementele înapoiate, chiulangiii, neglijenții, cei care manifestă desinteres față de bunul mers al producției.

Deaceea organizațiilor de partid le revine sarcina de a duce o intensă și susținută muncă de lămurire în rândurile muncitorilor pentru însușirea noii atitudini față de muncă. Organizațiile de partid trebue să combată, prin toate mijloacele ce le stau la dispoziție, indisciplina, nepăsarea, neglijența și risipa. Ele trebue să demaște toți trântorii și chiulangiii, unelte conștiente sau inconștiente ale dușmanului de clasă, care nu vor să știe că socialismul eliberează pe oameni nu de muncă, ci de exploatare, care nu vor să știe că fără muncă nu se poate crea o viață mai bună.

Comuniștii trebue să fie un exemplu de disciplină. Ei trebue să arate în bătălia pentru o mare producție și productivitate a muncii că merită să poarte titlul de membru de partid. Prin devotamentul lor în muncă, ei trebue să insufle celor din jurul lor o atitudine cu adevărat socialistă față de muncă, o disciplină cu adevărat socialistă în muncă.

In lupta pentru întărirea disciplinei în muncă să avem în față exemplul măreț pe care ni-l dau oamenii sovietici, pentru care munca a devenit o chestiune de onoare, de glorie, de eroism, considerând problema întăririi disciplinei în muncă o obligație morală față de societate, față de familiile lor, față de ei înșiși. Ei exprimă această înaltă conștiință prin avântul cu care desfășoară întrecerea socialistă, prin munca lor eroică de zi cu zi pentru construirea comunismului.

INTRECEREA SOCIALISTĂ, METODA COMUNISTĂ DE CONSTRUIRE A SOCIALISMULUI

I. CE ESTE INTRECEREA SOCIALISTA

Desvoltarea neîncetată a inițiativei creatoare a maselor largi populare este o trăsătură care caracterizează economia socialistă.

Economia capitalistă, bazată pe exploatarea celor ce muncesc, nu cunoaște inițiativa în producție a muncitorilor, deoarece muncitorii n'au interesul să muncească mai mult și mai bine, n'au interesul să contribue la creșterea beneficiilor capitaliștilor.

Numai în țările în care puterea politică este în mâna clasei muncitoare și mijloacele de producție sunt un bun al întregului popor muncitor, numai acolo energia creatoare a masselor are drum deschis. Numai în aceste țări oamenii muncii pot să-și desvolte o atitudine nouă, conștientă, față de muncă și de bunul obștesc, ceeace duce în mod nemijlocit la o desvoltare rapidă și nelimitată a forțelor de producție și deci a nivelului de trai al masselor muncitoare.

Atitudinea nouă față de muncă își găsește cea mai vie expresie în întrecerea socialistă.

Intrecerea socialistă este rodul minunat al conștiinței omului că muncește pentru sine, este rodul atitudinii noi față de muncă, este forța care te îndeamnă mereu să mergi înainte, să nu te mulțumești cu realizările obținute.

In legătură cu această schimbare a vechii atitudini față de muncă, realizată prin întreceri, tovarășul Stalin ne învață:

„Lucrul cel mai remarcabil în întrecere este că ea determină o cotitură radicală în concepțiile oamenilor despre muncă, căci ea transformă munca dintr'o povară rușinoasă și grea, cum era socotită înainte, într'o chestiune **de onoare, de glorie, de vitejie** și **de eroism.** Nimic asemănător nu există și nu poate exista în țările capitaliste. Acolo, la ei, la capitaliști, lucrul cel mai de dorit, care se bucură de aprobarea opiniei publice, este să ai o rentă, să trăiești din dobânzi, să nu fii nevoit să muncești, munca fiind socotită o ocupație demnă de dispreț. La noi, în U.R.S.S., dimpotrivă, lucrul cel mai de dorit, care se bucură de aprobarea opiniei publice, devine posibilitatea de a fi erou al muncii, posibilitatea de a fi erou al mișcării udarnice, înconjurat de aureola respectului milioanelor de oameni ai muncii“[1].

Caracteristic pentru întrecerea socialistă este faptul că ea întruchipează colaborarea tovărășească și ajutorul reciproc al oamenilor muncii, care nu mai lucrează pentru capitaliști, ci pentru ei înșiși. Intrecerea socialistă mobilizează pe toți oamenii muncii la lupta comună pentru construirea socialismului, prin mărirea producției și a productivității muncii. Aceasta aduce după sine ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Intrecerea socialistă nu se bazează pe istovirea fizică a muncitorilor, ci pe activitatea lor vie, pe interesul lor de a găsi noi metode, datorită cărora, prin minimum de efort, să producă maximum de bunuri.

Unii lucrează prost, alții bine, alții și mai bine; caută să ajungi pe cei fruntași pentru a realiza astfel un avânt general. Acesta este, după cum ne învață tovarășul Stalin, principiul întrecerii.

[1] *I. Stalin:* „Raportul politic al Comitetului Central la Congresul al XVI-lea al P.C. (b) al U.R.S.S.“, ed. P.M.R. 1951, pag. 63.

Iată dece întrecerea socialistă este una din cele mai importante forțe motrice ale desvoltării economiei socialiste.

Avântul mereu mai mare pe care l-a luat întrecerea socialistă a arătat puterea și importanța acestei metode de muncă bolșevică în construirea socialismului și a comunismului.

Germenii întrecerii socialiste s'au ivit încă la începutul existenței Statului Sovietic, în anii grei ai războiului civil și ai ruinei economice, sub forma subotnicelor[1] comuniste. Primele subotnice comuniste au apărut la 10 Mai 1919. Ele au fost inițiate de muncitorii dela căile ferate Moscova-Cazan, mobilizați de C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S. pe baza tezelor scrise de Lenin în Aprilie 1919. In aceste teze, care arătau situația de pe frontul împotriva imperialiștilor intervenționiști, se cerea tuturor organizațiilor de partid și tuturor sindicatelor să se apuce de lucru în mod revoluționar și să nu se limiteze la vechile norme.

Lenin a văzut în subotnicele comuniste vlăstarul noii atitudini față de muncă.

> „«Subotnicele comuniste» au o mare însemnătate istorică tocmai prin faptul că ele ne arată o inițiativă conștientă și liberă a muncitorilor în desvoltarea productivității muncii, în trecerea spre noua disciplină a muncii, în crearea condițiilor socialiste în economie și în viață“[2].

Lenin a prevăzut în mod genial uriașa desvoltare pe care o va lua inițiativa creatoare a masselor largi muncitorești în lupta pentru construirea societății socialiste. El a arătat că

> „acești muncitori flămânzi, înconjurați de furibunda agitație contrarevoluționară a burgheziei, a menșe-

[1] Munca voluntară se presta de obicei Sâmbăta, pe rusește „subota“; de aici denumirea de „subotnice“.

[2] *V. I. Lenin*: „Marea inițiativă“. „Cum trebue organizată întrecerea?“, ed. P.M.R. 1948, pag. 22.

> vicilor și a socialiștilor-revoluționari, organizează «subotnice comuniste», lucrează suplimentar, **fără nicio plată, și obțin o creștere uriașă a productivității muncii**, cu toate că sunt obosiți, chinuiți, sleiți din pricina subalimentării. Nu este oare acesta începutul unei cotituri, care are o însemnătate istorică universală?“[1]

Subotnicele au arătat că muncitorii sunt hotărîți să întărească și să desvolte Statul Sovietic, pentru a deveni o putere mondială, pentru a deveni fortăreața de neînvins a mișcării revoluționare mondiale a proletariatului.

In epoca de refacere a economiei naționale entuziasmul în muncă și activitatea creatoare a masselor largi s'au manifestat prin consfătuirile de producție, care întruchipau participarea conștientă a muncitorilor la opera de construire a socialismului.

Consfătuirile de producție au fost inițiate în 1923, fiind apreciate de Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice drept o metodă minunată, capabilă să mobilizeze la o muncă activă massele largi ale oamenilor muncii.

Aceste consfătuiri au înlesnit oamenilor muncii să adâncească problemele producției, să desbată diferitele metode de muncă și să desvolte schimbul de experiență, ceeace a ridicat într'o măsură însemnată nivelul lor profesional. Deasemenea, datorită faptului că la aceste consfătuiri problemele producției erau legate de desvoltarea întregii economii, de lupta pentru ridicarea nivelului de trai al salariaților, s'a desvoltat și nivelul politic al muncitorilor, care au înțeles tot mai limpede că problemele uzinei nu pot fi rupte de problemele de viață ale întregului popor, de problemele construirii socialismului.

Aceasta a sădit în rândurile oamenilor muncii o disciplină socialistă, desvoltând simțul lor de răspundere față de măreața operă de construire a socialismului.

[1] Ibid., pag. 27.

Consfătuirile acestea, cum era şi de aşteptat, au scos la iveală, din sânul masselor largi, sute de conducători şi organizatori ai producţiei socialiste.

Acumulând forţe şi resurse, Ţara Sovietică a păşit la rezolvarea celei mai importante sarcini a construcţiei socialiste: industrializarea ţării.

Sarcina principală a primului plan cincinal era de a crea o puternică industrie grea în stare să reînzestreze şi să reorganizeze pe baze socialiste nu numai întreaga industrie, dar şi transporturile şi agricultura. In acest scop s'a proiectat înfăptuirea unui plan măreţ de noi construcţii.

Poporul sovietic a trecut cu mult elan la îndeplinirea primului plan cincinal. In întreprinderi a început să se desvolte larg întrecerea socialistă. Tovarăşul Stalin a arătat atunci că

„...întrecerea este pârghia cu ajutorul căreia clasa muncitoare este chemată să răstoarne întreaga viaţă economică şi culturală a ţării pe baza socialismului"[1].

Intrecerea i-a educat pe muncitori în spiritul unei atitudini noi, socialiste, faţă de muncă. La multe întreprinderi s'au elaborat contraplanuri. In toată ţara se desfăşura o puternică mişcare pentru îndeplinirea planului cincinal înainte de termen, potrivit lozincii: „Planul cincinal în patru ani!".

Incă din primul an al planului cincinal poporul sovietic a dobândit victorii mari în toate sectoarele construcţiei socialiste. Tovarăşul Stalin a numit acest an anul marii cotituri.

Primul plan cincinal a fost îndeplinit, înainte de termen, la sfârşitul anului 1932, în patru ani şi trei luni.

Indeplinind cu succes primul plan cincinal, poporul sovietic păşi în Ianuarie 1933 la înfăptuirea celui de al doilea plan cincinal, de proporţii şi mai mari, plan în cadrul căruia, pe baza industriei grele create în timpul primului

[1] *V. I. Lenin* şi *I. V. Stalin*, Despre întrecerea socialistă, ed. rusă. Editura de Stat pentru literatură politică, 1941, pag. 128.

cincinal, trebuiau să fie înzestrate cu o tehnică înaintată toate ramurile economiei naţionale: industria şi agricultura, transporturile şi telecomunicaţiile. Desăvârşirea reconstrucţiei tehnice a întregii economii naţionale constituia principala sarcină a celui de al doilea plan cincinal.

In lupta pentru înfăptuirea celui de al doilea plan cincinal, Uniunea Sovietică a obţinut victorii strălucite. Intr'un termen scurt au fost construiţi mulţi giganţi ai industriei şi tehnicii sovietice.

Călăuzindu-se după indicaţia tovarăşului Stalin, potrivit căreia în perioada reconstrucţiei „tehnica hotărăşte totul!", bolşevicii imobilizară toate forţele pentru lichidarea înapoierii din domeniul tehnicii.

In aceste condiţii, partidul trasă sarcina de a creşte oameni capabili să-şi însuşească tehnica înaintată şi să o folosească la maximum. In cuvântarea rostită în Mai 1935 în faţa absolvenţilor Academiei Armatei Roşii, tovarăşul Stalin a subliniat cu tărie această sarcină:

„Pentru a pune tehnica în mişcare şi a o folosi până la capăt, ne trebue oameni care să fie stăpâni pe tehnică, ne trebue cadre care să fie în stare să-şi însuşească şi să folosească această tehnică după toate regulile artei. Tehnica fără oameni care să şi-o fi însuşit, este un lucru mort. Tehnica stăpânită de oameni care şi-au însuşit-o, poate şi trebue să facă minuni"[1].

Tovarăşul Stalin a lansat cu acest prilej lozinca: „Cadrele hotărăsc totul!".

Indicaţia tovarăşului Stalin cu privire la însuşirea tehnicii a avut un larg răsunet în sânul masselor şi a provocat un nou şi puternic avânt în muncă. Milioane de oameni au răspuns cu însufleţire la chemarea tovarăşului Stalin, ridicându-şi calificarea în şcoli de pregătire tehnică. In mine, în fabrici şi în uzine, în transporturi şi în agricultură creşteau cadre care îşi însuşiseră bine tehnica nouă.

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 779—780.

In noaptea de 31 August 1935, tânărul miner Alexei Stahanov coborî în mina „Țentralnaia Irmino" din Donbas și dădu 102 tone de cărbune într'un singur schimb, depășind de 14 ori norma care exista pe atunci. Inițiativa minerilor fu îmbrățișată pe rând de oamenii muncii din toate ramurile economiei naționale. După Stahanov zeci de muncitori au început să întreacă normele, ceeace a dovedit că mișcarea stahanovistă a pătruns în masse. Nume ca al lui Stahanov, Busâghin, Smetanin, Vinogradova și alții au devenit scumpe popoarelor sovietice.

Oamenii sovietici au făurit tehnica nouă, iar tehnica la rândul ei, a făurit, în focul creșterii ei, oamenii noi, cadre noi de revoluționari în producție. Așa se născu minunata mișcare care, după numele celui ce o inițiase, se denumi mișcarea stahanovistă.

Mișcarea stahanovistă a ridicat întrecerea socialistă pe o treaptă nouă. Intrecerea socialistă și mișcarea stahanovistă au jucat un rol important în îndeplinirea înainte de termen a celui de al doilea plan cincinal. Al doilea plan cincinal a fost îndeplinit în patru ani și trei luni — la 1 Aprilie 1937, fapt care a constituit o mare victorie a socialismului.

Tovarășul Stalin a apreciat dela bun început însemnătatea extraordinară a mișcării stahanoviste, considerând-o drept o etapă nouă, superioară, a întrecerii socialiste.

Acum aproape 15 ani, vorbind la prima consfătuire a stahanoviștilor, tovarășul Stalin sublinia esența adânc revoluționară a mișcării stahanoviste, arătând că însemnătatea ei constă în aceea că pregătește condițiile pentru trecerea dela socialism la comunism, că realizează o productivitate superioară, cum numai socialismul poate realiza. Tovarășul Stalin a desvăluit atunci rădăcinile mișcării stahanoviste. El a arătat că unul din izvoarele acestei mișcări este îmbunătățirea radicală a stării materiale a muncitorilor.

Al doilea izvor al mișcării stahanoviste este lipsa de exploatare. In Uniunea Sovietică oamenii nu muncesc

pentru exploatatori, ci pentru ei, pentru clasa lor, pentru societatea lor sovietică, și conștiința acestui lucru le dă forțe de neînchipuit.

Tovarășul Stalin a arătat că al treilea izvor al mișcării stahanoviste este noua tehnică creată de planul cincinal:

„Fără tehnica nouă, fără uzine și fabrici noi, fără utilaj nou, mișcarea stahanovistă nu ar fi putut lua naștere la noi" [1].

Dar numai tehnica — arată mai departe tovarășul Stalin — nu era suficientă pentru a servi drept temelie mișcării stahanoviste:

„Pentru ca noua tehnică să poată da rezultate, mai este nevoie și de oameni, de cadre, de muncitori și de muncitoare în stare să se pună în fruntea tehnicii și s'o împingă înainte. Nașterea și creșterea mișcării stahanoviste înseamnă că la noi s'au format astfel de cadre printre muncitori și muncitoare" [2].

Aceste cadre noi, bune cunoscătoare ale tehnicii, capabile să aplice cu pricepere tehnica înaintată sovietică, sunt stahanoviștii. Ei sunt oameni noi, care nu admit să se bată pasul pe loc în tehnică, oameni care luptă pentru o productivitate a muncii mereu mai înaltă. Ei reunesc măiestria și disciplina în muncă cu o adâncă conștiință socialistă.

Esența stahanovismului constă într'o raționalizare conștientă a efortului în muncă, bazată pe cunoașterea profundă a mașinii și a muncii.

Călăuzindu-se după aceste principii de bază, stahanovistul nu face supraeforturi, ci, dimpotrivă, el reușește să-și reducă efortul și să desființeze pierderile de timp, prin pregătirea din vreme a materialului, reglarea mașinii, folosirea metodelor corespunzătoare de muncă etc.

Tovarășul Stalin, vorbind de mișcarea stahanovistă,

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 794.

[2] Ibidem.

spune că ea s'a născut și s'a desvoltat ca o mișcare pornită de jos.

„Și tocmai pentrucă ea s'a născut independent, tocmai pentrucă pornește de jos, ea este mișcarea cea mai viabilă, cea mai de nebiruit din zilele noastre"[1].

Mișcarea stahanovistă se bazează pe îmbunătățirea permanentă a cunoștințelor profesionale ale muncitorilor, ceeace constitue un factor principal în lichidarea diferenței dintre munca manuală și cea intelectuală, sarcină care se realizează treptat în opera de construire a comunismului.

Deosebit de însemnat este aportul mișcării stahanoviste la crearea unor oameni noi. Incă acum 15 ani, tovarășul Stalin a arătat că mișcarea stahanovistă poartă în sine primii germeni ai unui nemaipomenit avânt cultural-tehnic al clasei muncitoare, că ea poartă în sine germenii care, desvoltându-se, vor putea înlătura deosebirea dintre munca intelectuală și cea fizică. Desfășurarea mișcării stahanoviste a confirmat aceste previziuni staliniste. Stahanoviștii sunt cei mai buni, cei mai înaintați muncitori sovietici, care, atât prin munca cât și prin întreaga lor viață, netezesc drumul spre desființarea deosebirii dintre munca intelectuală și cea fizică, drumul ridicării nivelului tehnic-cultural al muncitorilor până la acela al inginerilor și tehnicienilor.

Istoria mișcării stahanoviste cunoaște mai multe etape de desvoltare. Prima ei etapă s'a caracterizat prin însușirea tehnicii și prin deplina folosire a acesteia. Formele pe care le-a luat mai târziu mișcarea stahanovistă au însemnat începutul revoluționării tehnicii și organizării producției, o neîncetată și radicală transformare a bazei tehnice a producției.

In perioada de după cel de al doilea război mondial întrecerea socialistă a căpătat un avânt nemaicunoscut încă în niciuna din perioadele precedente ale construcției socialiste. Ea a cuprins toate fabricile și uzinele, colhozurile și sovhozurile, toate ramurile economiei naționale. Avântul întrecerii socialiste în perioada de după război este o dovadă a întăririi continue a unității morale și politice a societății sovietice, a prieteniei popoarelor U.R.S.S., a patriotismului sovietic. Ideea întrecerii a pătruns adânc în conștiința poporului, devenind o puternică forță materială care împinge înainte, spre comunism, societatea sovietică.

In momentul de față mișcarea stahanovistă se caracterizează prin trecerea dela munca stahanovistă individuală la munca stahanovistă colectivă, pe brigadă, secție, atelier și întreprindere.

Metoda muncii stahanoviste colective a fost propusă de Matrosov, muncitor la fabrica de încălțăminte „Comuna din Paris". Această metodă cere ridicarea calificării muncitorilor, îmbunătățirea organizării muncii și raționalizarea procesului tehnologic. Ea se bazează pe ridicarea tuturor muncitorilor până la nivelul fruntașilor.

Potrivit acestei metode, perfecționările propuse de fruntași se extind în mod planificat, devenind un bun al întregului colectiv; stahanoviștii revoluționează și perfecționează metodele de lucru și organizarea producției nu numai în cadrul strâmt al locului lor de muncă, ci și în secție, sector și apoi în întreaga întreprindere. Secția uzinei stahanoviste „Calibr" din Moscova condusă de maistrul-șef Nicolae Rosiischi, laureat al premiului Stalin, oglindește în mod tipic această etapă superioară a mișcării stahanoviste. Aci, datorită organizării muncii stahanoviste colective, nu există muncitori care să nu-și depășească cu mult normele. Tot datorită acestui fapt, muncitorii uzinei „Calibr" sunt preocupați acum de atingerea unui obiectiv necunoscut în nicio altă țară din lume: introducerea benzii rulante în procesul de fabricare a micrometrelor.

In perioada de după război întrecerea socialistă se caracterizează nu numai prin caracterul său de massă, ci și prin forme de inițiativă creatoare nemaiîntâlnite înainte.

[1] Ibid., pag. 790.

In perioada de după război a căpătat o largă răspândire o asemenea formă a întrecerii socialiste, cum sunt angajamentele individuale ale muncitorilor pentru îndeplinirea înainte de termen a planurilor.

Pentru întrecerea socialistă din perioada de după război este caracteristică lupta pentru norme tehnico-economice progresive de folosire a utilajului, a materiilor prime și a combustibilului.

Ținând seama de experiența înaintată a stahanoviștilor, Guvernul Sovietic a anulat în 1947 normele învechite și a stabilit norme tehnico-economice medii progresive, care mobilizează massele de oameni ai muncii pentru desvoltarea continuă a mișcării stahanoviste.

Insemnătatea normelor tehnico-economice înaintate constă în faptul că ele contribue la scoaterea la iveală și la folosirea mai bună a rezervelor interne ale întreprinderilor, fiind un mijloc important pentru sporirea volumului producției, pentru îndeplinirea și depășirea planurilor de producție.

Acest lucru este ilustrat de exemplul colectivului textilist dela fabrica „Crupscaia". In ultimii trei ani, colectivul acestei fabrici a sporit randamentul utilajului cu 30%, productivitatea muncii cu 24,5%, iar producția de țesături de calitate superioară cu 98,8%.

Mișcarea pentru însușirea normelor tehnico-economice medii progresive capătă formele cele mai variate.

In siderurgie înfăptuirea normelor tehnico-economice medii progresive este legată de lupta pentru aplicarea metodei șarjelor rapide.

In industria carboniferă lupta pentru înfăptuirea normelor medii progresive merge pe linia folosirii mai raționale a havezei.

In industria construcțiilor de mașini a luat o largă răspândire întrecerea socialistă pentru tăierea suprarapidă a metalelor, care contribue la creșterea productivității muncii, la reducerea consumului de metale și la reducerea prețului de cost al produselor. In perioada dinainte de război s'a dat lupta pentru sporirea vitezei de tăiere dela

50—60 de metri până la 200—250 de metri pe minut. In perioada de după război se dă lupta pentru a spori viteza de tăiere la 1.600 de metri pe minut și chiar mai mult.

In momentul de față întreprinderi industriale întregi au trecut la aplicarea metodelor stahanoviste de muncă.

Trecerea unor secții, unor fabrici și uzine întregi la metode stahanoviste de muncă reprezintă o etapă mai înaltă a organizării muncii stahanoviste. Această trecere necesită introducerea planurilor tehnice, industriale și financiare stahanoviste, care conțin un întreg complex de măsuri organizatorice și tehnice, pentru îndeplinirea cărora este nevoie de eforturile comune ale muncitorilor, maiștrilor, cadrelor de ingineri, tehnicieni și conducătorilor organizațiilor de partid și sindicale. Pentru prima oară aceste planuri au început să fie înfăptuite în întreprinderile industriale fruntașe din U.R.S.S.

Practica construcției comunismului a dat naștere la noi și noi forme de colaborare tovărășească și de ajutor reciproc socialist al oamenilor sovietici.

O largă răspândire au luat școlile de stahanoviști, patronajul stahanoviștilor fruntași asupra muncitorilor care nu-și îndeplinesc normele de producție, precum și conferințele și referatele ținute de stahanoviști. Patronajul individual al fruntașilor în întreceri asupra celor ce rămân în urmă este complectat în prezent de patronajul inginerilor și tehnicienilor asupra stahanoviștilor.

Devenind o mișcare a întregului popor, mișcarea stahanovistă — forma cea mai înaltă a întrecerii socialiste — constitue baza ritmului rapid de desvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. în perioada de după război.

In 1948 a luat naștere mișcarea patriotică a muncitorilor și funcționarilor din Uniunea Sovietică pentru mobilizarea rezervelor interne, pentru rentabilitatea muncii întreprinderilor, pentru acumulări peste plan.

Această măreață inițiativă a căpătat o largă răspândire și a dat roade. Economiile peste plan, provenite în 1948 din reducerea prețului de cost al produselor indu-

striale, s'au cifrat pe întreaga ţară la suma de 6 miliarde ruble şi mai bine.

In 1949 planul de reducere a preţului de cost al produselor industriale, mărit de Guvernul Sovietic, a fost depăşit.

Un lucru extrem de important în lupta pentru reducerea preţului de cost al produselor este reducerea normelor de consum al materiilor prime, materialelor, combustibilului, energiei electrice şi înlăturarea oricărui fel de pierderi neproductive. Mişcarea pentru economisirea materiilor prime şi materialelor a luat mare avânt.

In lupta pentru ridicarea calităţii produselor, un rol uriaş a jucat întrecerea pentru titlul de „brigadă de calitate superioară", pornită din iniţiativa lui Alexandr Ciutchih, ajutor de maistru la combinatul de postav „Crasnoholmsc". Mii de muncitori şi muncitoare din diferite ramuri de producţie au sprijinit această iniţiativă şi s'au încadrat în lupta pentru calitate superioară a produselor industriale, luptă care are importanţă covârşitoare pentru întreaga economie naţională a Uniunii Sovietice.

Pe uriaşele şantiere ale comunismului, zi de zi, oamenii sovietici îşi perfecţionează neîncetat metodele de muncă şi făuresc altele noi, care ridică productivitatea muncii la culmi nebănuite.

Formele tot mai înalte cunoscute de mişcarea stahanovistă grăbesc înfăptuirea măreţelor construcţii, care vestesc zorile luminoase ale comunismului în U.R.S.S.

Indeplinirea şi depăşirea cu succes a planului cincinal de după război pentru refacerea şi desvoltarea economiei naţionale a U.R.S.S. au arătat cu putere la ce rezultate minunate duce desvoltarea mişcării stahanoviste.

Rezultatele planului cincinal de după război al U.R.S.S. sunt cu adevărat mărețe. In 1950 producţia industrială a U.R.S.S. a fost cu 73% mai mare decât în 1940, în timp ce creşterea prevăzută fusese de 48%. Industria U.R.S.S. a îndeplinit planul cincinal în numai patru ani şi trei luni. Agricultura socialistă a U.R.S.S., înzestrată cu o tehnică modernă, a făcut deasemenea un

mare pas înainte. Recolta globală de cereale a depăşit în 1950 cu 345.000.000 de puduri recolta anului 1940.

Marile succese în îndeplinirea planului cincinal de după război însufleţesc pe oamenii sovietici la noi acte de eroism în munca paşnică creatoare, în lupta pentru comunism.

2. INTRECEREA SOCIALISTA IN ŢARA NOASTRA

După eliberarea ţării noastre de către Armata Sovietică au apărut, pentru prima dată în istoria ţării noastre, întreceri între muncitori. Ele au apărut ca o dovadă a dragostei de Patrie a celor ce muncesc, căpătând, pe bună dreptate, numele de întreceri patriotice. Aceste întreceri patriotice şi-au avut izvorul în hotărîrea clasei muncitoare de a sprijini frontul antihitlerist, şi au însemnat o puternică armă în lupta împotriva sabotajului capitaliştilor.

In această perioadă, datorită uriaşei acţiuni de mobilizare şi de îndrumare desfăşurate de partid, a crescut nestăvilită încrederea masselor muncitoare în victoria lor deplină asupra exploatatorilor. Această încredere s'a oglindit şi într'un fel nou de a privi munca, într'un fel nou de a munci.

Intr'adevăr, după ce Partidul Comunist Român a lansat în Iunie 1947 propunerile sale pentru refacerea economică a ţării, muncitorii s'au prins în întreceri pentru realizarea acestui măreţ program. Tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a apreciat aceste întreceri ca „vlăstare tinere, dar cu atât mai preţioase, ale unei noi atitudini faţă de muncă"[1].

Insemnătatea noii atitudini faţă de muncă nu a întârziat să se arate. In primele 3 luni ale executării programului, producţia metalurgică a atins 72% faţă de 1938 şi 135% faţă de 1946, iar producţia industriei chimice a atins pe aceeaşi perioadă 80% faţă de 1938 şi 118% faţă de 1946. Aceste succese se datoresc — după cum a arătat

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 131.

tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej — eforturilor cu adevărat eroice ale clasei muncitoare.

Datorită acestor eforturi, datorită întrecerilor desfăşurate, oamenii muncii din ţara noastră au înfăptuit sarcinile programului de refacere propus de P.C.R., au asigurat condiţiile pentru înlăturarea ultimelor rămăşiţe ale burgheziei dela cârma ţării, iar apoi pentru naţionalizarea principalelor întreprinderi industriale, miniere, bancare, de asigurări şi de transporturi.

Prin smulgerea principalelor mijloace de producţie din mâinile capitaliştilor şi prin trecerea lor în proprietatea statului de democraţie populară ca bunuri comune ale întregului popor, s'a creat un puternic sector socialist în economia ţării noastre. Muncitorii, devenind stăpâni ai fabricilor în care lucrau, s'au prins cu şi mai mare elan în întreceri, care de data aceasta au devenit întreceri socialiste.

Desfiinţarea exploatării în întreprinderile socialiste a descătuşat nesecatul izvor de forţe creatoare al masselor muncitoare, care se pătrundeau tot mai mult de necesitatea unei schimbări radicale a atitudinii lor faţă de muncă.

Sub conducerea P.M.R. sindicatele au pornit la organizarea întrecerilor socialiste. Succesele dobândite în perioada imediat următoare actului revoluţionar al naţionalizării au fost apreciate de C.C. al P.M.R. în rezoluţia din 22—24 Decembrie 1948 asupra problemei sindicale, care a arătat că

> „...în unele ramuri industriale, întrecerile socialiste au căpătat un caracter larg, fiind un factor important în realizarea programelor de producţie"[1].

Totodată, această rezoluţie a dat o serie de indicaţii preţioase în ce priveşte desfăşurarea şi organizarea tot mai largă a întrecerilor socialiste.

> „Punctul de plecare al întrecerii socialiste — se arată în această rezoluţie — trebue să-l constitue

[1] „Rezoluţii şi hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. 1948—1950", ed. P.M.R. 1951, pag. 54.

> întrecerea individuală şi întrecerea pe echipe şi schimburi, bazate pe angajamente concrete, legate de planul de producţie, iar aceste întreceri să se lărgească în întreceri între unităţi mai mari în cadrul aceleiaşi întreprinderi şi între întreprinderi"[1].

Aceste învăţături, ca şi experienţa bogată a Uniunii Sovietice, au călăuzit desvoltarea întrecerilor socialiste în decursul celor doi ani de economie planificată care au urmat.

In îndeplinirea celor două planuri de stat pe 1949 şi 1950, întrecerea socialistă a avut o mare însemnătate, cuprinzând masse din ce în ce mai largi ale celor ce muncesc.

In primul semestru al anului 1949 au participat la întrecerea socialistă 16% din totalul salariaţilor şi 17% din totalul întreprinderilor, iar la sfârşitul celui de al II-lea semestru al aceluiaş an întrecerea socialistă a cuprins 47,3% din totalul salariaţilor şi 56,7% din totalul întreprinderilor.

Punând în aplicare învăţătura partidului, sindicatele au lărgit necontenit întrecerea socialistă, antrenând masse noi de muncitori şi tehnicieni, ingineri şi funcţionari.

Cu un elan nemaiîntâlnit s'a desfăşurat întrecerea socialistă în cinstea sărbătorilor scumpe clasei noastre muncitoare.

> „In lupta pentru realizarea şi depăşirea planului de stat pe 1949 şi mai cu seamă în avântul întrecerii socialiste în cinstea marii sărbători naţionale 23 August — a spus tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej în raportul din 22 August 1949 —, muncitorii şi tehnicienii au dobândit succese remarcabile"[2].

Vorbind despre avântul nemaiîntâlnit luat de întrecerea socialistă în ţara noastră, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că

[1] Ibid., pag. 54—55.
[2] *Gh. Gheorghiu-Dej*, Articole şi cuvântări, ed. P.M.R. 1951, pag. 317.

„amploarea pe care a luat-o întrecerea socialistă în ţara noastră constitue o dovadă puternică a sprijinului entuziast pe care massele muncitoare îl dau din toată inima regimului de democraţie populară“[1].

Continuată în cinstea zilei de 7 Noembrie din acelaş an, întrecerea socialistă a înregistrat un mare avânt, care a crescut şi mai mult cu prilejul întâmpinării celei de a 70-a aniversări a zilei de naştere a tovarăşului Stalin.

Ca o mărturie a dragostei ce o poartă poporul nostru muncitor marelui dascăl şi conducător al omenirii muncitoare, în cinstea măreţei sărbători din 21 Decembrie 1949 s'au prins în întrecere 664.856 de salariaţi. Aceasta a arătat limpede că întrecerea socialistă începea să devină o mişcare de massă şi o metodă permanentă de lucru în întreprinderile noastre socialiste.

In lupta pentru realizarea celui de al II-lea plan de stat, planul pe 1950, întrecerea socialistă s'a desvoltat mai departe. Desfăşurarea ei a dat naştere unor forme noi şi unor noi iniţiative, care vădeau izvorul nesecat de energie creatoare al masselor muncitoare.

Avântul luat de întrecerea socialistă în cinstea zilei de 1 Mai 1950 a însemnat nu numai o adevărată mişcare patriotică de massă a muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor, dar şi apariţia unor forme noi, superioare, de întrecere socialistă, ca, de pildă, aceea a brigăzilor de calitate.

Deasemenea, în cinstea zilei de 23 August, ca şi în întâmpinarea Congresului mondial al partizanilor păcii şi a alegerilor Sfaturilor Populare din 3 Decembrie 1950, sub lozinca „Să întărim semnătura pusă pe Apelul dela Stockholm pentru pace în întreaga lume, prin noi înfăptuiri în muncă!“, poporul nostru muncitor a ridicat tot mai sus steagul întrecerii socialiste.

Urmând exemplul muncitorilor sovietici, oamenii muncii din ţara noastră şi-au propus noi obiective în întreceri, ca, de exemplu: realizarea de economii, scăderea preţului de cost, gospodărirea întreprinderii cu mijloace proprii, ridicarea calificării profesionale etc.

[1] Ibidem.

Pentru atingerea acestor obiective concrete s'au pornit întreceri între echipe, brigăzi, secţii şi ateliere.

Din iniţiativa patriotică a muncitorilor dela Turda, a apărut în preajma trecerii la planul cincinal întrecerea pe profesii, formă nouă şi treaptă superioară a întrecerii socialiste.

Incă la începutul anului 1950, tovarăşul Gheorghe Apostol arătase în faţa plenarei C. C. al C. G. M. necesitatea organizării întrecerilor pe profesii.

Folosind experienţa sindicatelor sovietice — spunea atunci tovarăşul Gheorghe Apostol —, trebue ca, în cadrul întrecerii socialiste, să se treacă la organizarea de întreceri pe profesii. Aceasta va contribui la ridicarea întrecerii la un nivel superior.

Intrecerea pe profesii a reprezentat o formă avansată a întrecerii socialiste şi s'a dovedit a fi un stimulent puternic pentru căutarea şi găsirea unor metode mai bune de muncă, pentru ridicarea calificării profesionale a celor ce muncesc. In cadrul ei, muncitorii s'au străduit şi se străduesc să se depăşească unul pe altul pentru a dobândi titlul de cel mai bun profesionist în munca sa.

Desfăşurarea întrecerii socialiste cu avânt mereu sporit a făcut să apară mişcarea cincisutiştilor, precum şi mişcarea muncitorilor care lucrează la mai multe maşini. Imbrăcând noi forme, desfăşurându-se tot mai larg şi cu avânt mereu sporit, întrecerea socialistă a fost un factor hotărîtor în realizarea succeselor istorice, obţinute în cadrul celor două planuri de stat. Ele au contribuit astfel la înfăptuirea condiţiilor necesare pentru trecerea la înfăptuirea primului nostru plan cincinal şi a planului de electrificare a ţării.

O importanţă deosebită pentru desvoltarea întrecerilor socialiste în ţara noastră a avut şedinţa plenară a C.C. al P.M.R. din 12 Decembrie 1950. Plenara a stabilit că dru-

mul parcurs de oamenii sovietici în decursul planurilor cincinale staliniste constitue un izvor bogat de experienţă şi o pildă strălucită în lupta poporului nostru pentru realizarea primului cincinal al R.P.R. In Hotărîrea adoptată, „plenara consideră că îndeplinirea măreţelor sarcini ale planului cincinal... este posibilă numai pe baza celei mai active participări a masselor de oameni ai muncii şi în primul rând a clasei muncitoare la construcţia socialistă, prin ridicarea la un nivel superior a întrecerii socialiste, care să urmeze exemplul mişcării stahanoviste din U.R.S.S."[1].

In urma şedinţei plenare a C.C. al P.M.R. din 12 Decembrie 1950, organizaţiile de partid au pornit la realizarea sarcinii de a ridica întrecerea socialistă la un nivel superior în ţara noastră.

Conduşi de organizaţiile de partid, muncitorii şi tehnicienii au desvoltat succesele obţinute până atunci în întrecerea socialistă, cucerind încă din primele luni ale luptei pentru cincinal noi victorii pe frontul construcţiei noastre socialiste.

Antrenaţi în întrecerea socialistă în număr tot mai mare, oamenii muncii au reuşit să îndeplinească planul producţiei globale industriale pe trimestrul I al anului 1951 în proporţie de 106,4%, realizând deci o depăşire de 6,4%. In ramurile de bază ale industriei noastre, s'au obţinut depăşiri de plan însemnate. Astfel, de pildă, în industria construcţiilor de maşini şi utilaj greu, planul primului trimestru a fost realizat în proporţie de 117,3%, iar în industria siderurgică planul a fost îndeplinit cu 113%.

Sărbătorirea a 30 de ani de existenţă a partidului nostru a constituit un minunat prilej pentru desvoltarea întrecerii socialiste în ţara noastră pe o scară neîntâlnită până atunci.

Dragostea şi ataşamentul pentru Patrie şi partid, atitudinea nouă, socialistă, faţă de muncă, preocuparea de a găsi metode noi de lucru, de a folosi pe scară cât mai largă

---

[1] „Rezoluţii şi hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. 1948—1950", ed. P.M.R. 1951, pag. 305.

experienţa sovietică, iată ce a stat la baza acestor întreceri socialiste. Aceasta reiese din participarea activă, conştientă a masselor de muncitori la lupta pentru plan, din angajamentele precise, concrete, luate de oamenii muncii. Angajamentele lor au vorbit de îmbunătăţirea procesului tehnologic, de grafice, de extinderea experienţei stahanoviste, de indici tehnico-economici, de ridicarea calificării profesionale etc.

Obiectivele principale urmărite prin angajamentele luate în cinstea celei de a 30-a aniversări a partidului au fost: îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor de plan pe 1951 şi realizarea de economii cât mai însemnate.

Imbinarea luptei pentru realizarea planului înainte de termen cu lupta pentru economii a pus în lumină voinţa fermă a celor ce muncesc de a da Patriei cât mai multe produse şi economii cât mai mari, de a spori tot mai mult acumulările socialiste — izvorul noilor investiţii, al creării belşugului şi bunei stări.

In telegramele adresate tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej, colectivele de muncă ale fabricilor şi uzinelor şi-au luat ca sarcină realizarea unor însemnate depăşiri de plan. Astfel colectivul uzinelor „Sovrommetal"-Reşiţa, care a lansat chemarea la întrecere, s'a angajat să economisească până la 8 Mai suma de 25.000.000 de lei. Urmând acest exemplu, colectivele de muncă din toate fabricile şi uzinele ţării au hotărît să lupte pentru realizarea de economii cât mai mari. Ceferiştii dela „Griviţa Roşie" şi-au luat angajamentul faţă de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej să economisească în perioada întrecerii 12.600.000 de lei, muncitorii dela uzinele „Republica"-Bucureşti 12.500.000 de lei, cei dela „Steagul-Roşu"-Oraşul Stalin 6.000.000 de lei. Constructorii măreţului Canal Dunăre—Marea Neagră şi-au propus să economisească până la 30 Noembrie 1951 suma de lei 90.000.000.

Intr'o scrisoare adresată tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej de către organizaţia de partid, Consiliul sindical şi organizaţia U.T.M. — Bucureşti, oamenii muncii din Capitală şi-au luat angajamentul să realizeze, în cinstea lui

8 Mai, peste o jumătate de miliard lei economii, iar în 90% din întreprinderi planul pe 1951 să fie terminat în 11 luni.

Pentru realizarea acestor sarcini, metoda cea mai sigură, cea mai prețioasă, a constituit-o folosirea experienței sovietice. Exemplul stahanoviștilor sovietici a stat în fața muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor avântați în întrecerea socialistă. Felul în care oamenii sovietici luptă împotriva risipei, pentru realizarea de economii a fost însușit de numeroși oameni ai muncii din țara noastră.

In cadrul întrecerii în cinstea zilei de 8 Mai, sute și sute de strungari au început să aplice metoda stahanoviștilor sovietici Bâcov-Bortchevici; mii de muncitori au aplicat pentru prima dată metoda Cuznețov de recondiționare a sculelor, metoda stahanovistei Nina Nazarova de preluare în grijă socialistă a mașinilor etc.

Un rol important în acțiunea pentru extinderea metodelor sovietice de lucru l-au avut cadrele tehnice din întreprinderi. Aceste cadre au adus un aport prețios la studierea metodelor sovietice, la experimentarea și aplicarea lor în condițiile specifice ale fabricii sau uzinei respective.

Insușirea metodelor sovietice (calificarea la locul de muncă, lucrul la mai multe războaie după metoda marșrut, preluarea mașinii pe bază de contract, tăierea rapidă a metalelor etc.) a decurs în bune condiții acolo unde avântul patriotic al muncitorilor și tehnicienilor a fost sprijinit de către direcție prin buna organizare a procesului tehnologic și a aprovizionării cu materii prime și materiale.

In decursul întrecerii în cinstea lui 8 Mai, zeci și sute de întreprinderi au reușit să-și sporească simțitor producția și să realizeze însemnate economii. Totalul economiilor realizate până la 8 Mai întrece cu mult suma de 2 miliarde lei. Muncitorii și tehnicienii combinatului „Sovrommetal"-Reșița, în cadrul acestei întreceri, au dat peste prevederile planului 6.032 de tone de oțel și 4.061 de tone de laminate; cei dela „Sovromtractor"-Orașul Stalin au dat produse peste plan în valoare de 68.000.000 de lei, realizând economii de peste 50.000.000 de lei. La această uzină fruntașă, ca rezultat al întrecerilor socialiste, peste 130 de strungari aplică metoda de tăiere rapidă a metalelor a stahanoviștilor sovietici Bortchevici-Bâcov, iar un număr de 729 de muncitori aplică metoda stahanovistei Jandarova de preluare a schimbului în mers. Muncitorii din industria petrolului au realizat economii de aproape 180.000.000 de lei. Economiile realizate de muncitorii și tehnicienii din industria textilă și încălțăminte au trecut peste 320.000.000 de lei.

Insemnatele succese dobândite în cinstea zilei de 8 Mai, datorită întrecerii socialiste, sunt o dovadă grăitoare a uriașelor rezerve interne în sânul economiei noastre naționale.

„Avem mari rezerve interne — a arătat tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în raportul prezentat cu ocazia celei de a 30-a aniversări a partidului —, surse bogate de sporire a productivității muncii, de realizare și depășire a planului nostru de stat. Dovada o constitue succesele realizate în cadrul întrecerii socialiste, care devine din ce în ce mai mult o adevărată mișcare de massă a celor ce muncesc. Dovada o constitue numărul tot mai mare de fruntași ai producției, raționalizatori și inovatori, printre care mulți îndeplinesc toate condițiile pentru a purta cu cinste titlul de stahanovist" [1].

Intr'adevăr, fruntașii noștri în producție, ca Gh. Simeria, Maria Cincă, I. Gherendi și alții, care, învățând din experiența sovietică, au aplicat la noi metode stahanoviste, pot fi numiți pe drept cuvânt stahanoviști. Urmând exemplul acestora, țesătoarele fruntașe Aurelia Sárközi, Rozalia Zahan și Elisabeta Moraru dela fabrica „Teba" din Arad au trecut și ele să lucreze la 60 de războaie automate deodată, punând în practică metoda sovietică „marșrut".

Apariția primilor stahanoviști în țara noastră și creș-

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej* : „30 de ani de luptă a partidului sub steagul lui Lenin și Stalin", ed. P.M.R. 1951, pag. 52.

terea numărului lor vestesc ridicarea întrecerii socialiste pe treapta ei superioară, mişcarea stahanovistă.

Este clar că ridicarea pe o treaptă superioară a întrecerii socialiste nu se face la întâmplare. Crearea unei noi forme de întrecere este determinată de desvoltarea sectorului socialist, de creşterea nivelului de viaţă al masselor.

Analizând situaţia din ţara noastră, ajungem la concluzia că la noi există condiţiile de bază pentru a putea trece la desvoltarea mişcării stahanoviste. Am văzut că prima din aceste condiţii — aşa cum le-a înfăţişat tovarăşul Stalin la prima consfătuire a stahanoviştilor din U.R.S.S. — este îmbunătăţirea stării materiale a muncitorilor. In această privinţă, în ţara noastră s'au realizat lucruri importante. Datorită sistemului de salarizare bazat pe principiul socialist al retribuţiei după cantitatea şi calitatea muncii depuse, muncitorii câştigă mai mult, îmbunătăţindu-şi necontenit traiul.

Aşa cum ne învaţă tovarăşul Stalin, biruind mereu normele învechite, găsind norme mai înalte noi vom face în cele din urmă ca muncitorul să aibă tot ce-i trebue.

A doua condiţie necesară pentru desvoltarea mişcării stahanoviste este desfiinţarea exploatării. Putem afirma că, deşi la noi mai există un sector capitalist, imensa majoritate a muncitorilor noştri sunt liberi, lucrează în întreprinderile naţionalizate, lucrează pentru sine şi ştiu că dacă vor lucra mai mult şi mai bine vor câştiga mai mult.

A treia condiţie este problema însuşirii tehnicii noi. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, într'o serie de întreprinderi noi am introdus o tehnică nouă. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, tehnica nouă va fi introdusă într'un termen relativ scurt în toate întreprinderile noastre. Şi din acest punct de vedere, în momentul de faţă, în actuala fază a desvoltării industriei noastre, noi putem aşa dar să trecem la desvoltarea mişcării stahanoviste, care, la rândul ei, va da un avânt şi mai puternic desvoltării unei tehnici noi în ţara noastră.

Ultima condiţie pe care o pune tovarăşul Stalin sunt oamenii noi, sunt cadrele, care trebue să stăpânească tehnica, s'o împingă înainte. Şi aci trebue să spunem că, în condiţiile de astăzi ale desvoltării ţării noastre, noi începem să avem asemenea cadre, asemenea muncitori, care, fără doar şi poate, nu au încă toate cunoştinţele tehnice necesare, dar care au un elan nestăvilit în muncă, o dorinţă arzătoare de a cunoaşte, de a stăpâni tehnica, de a folosi minunata experienţă a stahanoviştilor sovietici. Existenţa Uniunii Sovietice, ajutorul permanent economic şi politic, ajutorul primit prin experienţa oamenilor sovietici reprezintă un factor hotărîtor, care face posibilă şi la noi în ţară desvoltarea mişcării stahanoviste.

Felul cum au fost primiţi la noi în ţară stahanoviştii sovietici Bâcov, Coroliov, Victor Blajenov, Lidia Cononenco, Filimonov şi Nichişin, dragostea şi atenţia cu care au fost privite demonstraţiile lui Bâcov de către muncitorii dela „Sovromtractor"-Oraşul Stalin, de către muncitorii dela şantierul de construcţii al tineretului, de către tineretul dela „Griviţa Roşie" ne arată cât de dornici sunt muncitorii noştri nu numai să cunoască metodele înaintate ale stahanoviştilor sovietici, dar să le şi aplice în condiţiile ţării noastre.

Muncitorii noştri ştiu astăzi că dragostea de Patrie se exprimă prin lupta pentru construirea cât mai rapidă a socialismului, pentru întărirea ei economică şi politică, pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc. Muncitorii noştri ştiu că a-ţi iubi Patria înseamnă a munci pentru întărirea capacităţii ei de apărare, pentru creşterea forţelor de producţie şi a productivităţii muncii, pentru crearea rapidă a unei industrii puternice.

Această conştiinţă stă la baza avântului în creştere al întrecerii socialiste, la baza angajamentelor luate la toate fabricile şi întreprinderile din ţară cu prilejul aniversării a 30 de ani de existenţă şi de luptă plină de abnegaţie în serviciul poporului muncitor a partidului nostru, de a îndeplini planul anual înainte de termen şi de

a face noi și noi economii, care să permită sporirea fondului de investiții pentru înfăptuirea măreţului nostru plan cincinal.

3. ROLUL ORGANIZAȚIILOR DE PARTID DIN INTREPRINDERI IN CONDUCEREA ȘI ORGANIZAREA INTRECERII

Organizațiile de partid trebue să considere întrecerea pentru îndeplinirea planului de stat ca o sarcină fundamentală și permanentă; sub conducerea lor, sindicatele trebue să organizeze întrecerea socialistă pe baza unei cât mai largi participări a oamenilor muncii, pentru asigurarea succesului în îndeplinirea și depășirea planului înainte de termen, atrăgând milioane de oameni în opera de construire a socialismului în țara noastră.

Justa îndrumare a sindicatelor este o condiție hotărîtoare pentru desvoltarea întrecerii. Organizațiile de partid care neglijează activitatea în producție a sindicatului își îngustează prin aceasta însăși posibilitatea de a acționa asupra întregii masse a muncitorilor.

Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 22-24 Decembrie 1948 asupra problemei sindicale arată că

> „organizarea și conducerea întrecerilor socialiste constitue o sarcină centrală, de care trebue să se preocupe îndeaproape sindicatele, sub conducerea și îndrumarea partidului"[1].

Pentru ca întrecerea socialistă să dea rezultate cât mai bune și pentru ca avântul ei să crească necontenit este necesar în primul rând ca membrii de partid să se străduiască să fie mereu în fruntea producției. In felul acesta — prin puterea exemplului personal — ei vor putea antrena massa celor fără partid în măreața operă de construire a socialismului.

[1] „Rezoluții și hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român. 1948—1950", ed. P.M.R. 1951, pag. 54.

Intrecerile trebue să fie una din problemele principale pe ordinea de zi a ședințelor organizațiilor de partid.

Planul de muncă al organizației de bază din întreprinderi trebue să conțină sarcini precise privind sprijinul pe care trebue să-l dea organizația pentru buna desfășurare a întrecerii.

Incepând cu planul general — pe întreprindere — al întrecerii și terminând cu planurile individuale de întrecere, membrii de partid au datoria să urmărească desfășurarea și îndeplinirea lor, să desfășoare o critică vie, creatoare, să semnaleze atât în ședințele grupelor de partid, cât și în ședințele de organizație lipsurile și greșelile intervenite. Hotărîrile și linia adoptată de organizație trebue introdusă în grupele sindicale și în organizația sindicală de către membrii de partid. Sindicatul poate fi astfel mobilizat și îndrumat, indicându-i-se măsurile ce trebue luate pentru înlăturarea lipsurilor, pentru buna desfășurare a întrecerilor.

Membrii de partid introduc și susțin punctul de vedere al partidului în ședințele sindicale, în consfătuirile și convorbirile convocate, luptând pentru aplicarea liniei elaborate de partid, fiind exemple de disciplină și devotament în mijlocul massei de sindicaliști.

Organizațiile de partid trebue să acorde toată atenția problemei antrenării tineretului în întrecerea socialistă. Brigăzile de tineret, care au luat ființă în multe întreprinderi, trebue popularizate și susținute din plin. Avem tineri plini de avânt în metalurgie, în mine, în transporturi etc. Justa îndrumare a avântului acestui tineret, controlul și evidența întrecerii inițiate de el fac ca întrecerea să se lărgească, ca întreaga massă a tineretului să participe activ la construirea socialismului în țara noastră.

Experiența de până acum a dovedit din plin că acolo unde organizațiile de bază au condus politicește grupele sindicale și organizația de tineret, și le-au îndrumat în muncă zi de zi, întrecerea socialistă s'a desvoltat larg, ducând la succese însemnate în producție.

Organizațiile de partid au sarcina să stea în fruntea

luptei pe care o duc fruntaşii în producţie; ele trebue să sprijine orice iniţiativă de valoare şi să vegheze la larga ei răspândire în massă, să curețe drumul pentru tot ce e nou şi valoros, luptând cu hotărîre împotriva vechilor deprinderi. Accentul trebue pus pe răspândirea în massa muncitorilor a metodelor înaintate de muncă sovietice, care contribue în cea mai mare măsură la creşterea productivităţii muncii. Muncitorii care aplică sau vor să aplice experienţa stahanoviştilor sovietici trebue sprijiniţi şi încurajaţi, iar rezultatele obţinute de ei, larg popularizate. In răspândirea metodelor înaintate şi în schimbul de experienţă în muncă, un rol însemnat au consfătuirile de producţie. Organizaţiile de partid vor îndruma sindicatul în vederea organizării cu regularitate a acestor consfătuiri. Organizaţiile de partid trebue să lupte pentru introducerea unor norme de lucru ştiinţifice, care să fie un adevărat stimulent pentru muncitori; trebue să lupte pentru justa aplicare a tuturor mijloacelor de stimulare materială a muncii. In colaborare cu administraţia şi cu sindicatele, organizaţiile de partid vor încuraja prin toate mijloacele posibile pe inventatori, inovatori, raţionalizatori şi pe fruntaşii în producţie, urmărind ca realizările lor să fie răsplătite în raport cu importanţa contribuţiei lor în procesul de mărire a producţiei şi de îndeplinire a planului de stat.

Organizaţia de partid trebue să fie în fruntea luptei pentru calitate, evidenţiind succesele şi criticând cu putere lipsurile în această direcţie. Membrii de partid au datoria de onoare să fie luptători de frunte pentru calitate.

Deasemeni, organizaţia de partid trebue să fie în fruntea luptei pentru un regim sever de economii de materiale, materii prime, combustibil etc., aceasta constituind un obiectiv permanent în cadrul întrecerii socialiste.

Deosebit de importantă este problema popularizării întrecerii. Popularizarea metodelor de muncă ale fruntaşilor în producţie trebue să fie făcută sistematic. Se va da toată atenţia popularizării faptelor reale, controlate pe teren, fapte ce pot să fie de folos tuturor muncitorilor.

Amploarea întrecerii şi rezultatele ei depind în mod hotărîtor de felul cum e organizată agitaţia politică în jurul întrecerii şi publicitatea ei. Formele cele mai vii şi mai atrăgătoare de agitaţie trebue folosite de către organizaţiile de partid pentru desvoltarea atitudinii noi, socialiste, faţă de muncă, pentru biruirea obiceiurilor înapoiate.

Agitatorii de partid trebue să fie în fruntea luptei pentru combaterea delăsării, rutinei, nepăsării faţă de muncă şi neglijenţei faţă de mijloacele de producţie.

Secretarul organizaţiei de bază, care conduce în mod direct munca colectivelor de agitatori, are sarcina să înarmeze pe aceştia, în şedinţele de instructaj sau în seminarii speciale, cu cunoaşterea obiectivelor întrecerii şi a metodelor de muncă pe care trebue să le întrebuinţeze.

La rândul lor, agitatorii vor explica temeinic massei de muncitori care sunt obiectivele întrecerilor socialiste. Agitatorii trebue să mobilizeze pe oamenii muncii în vederea atingerii acestor obiective, dând astfel întrecerii caracterul unei înalte şcoli de constructori ai socialismului în ţara noastră.

Trebue lămurit masselor de muncitori sensul adânc al întrecerii în condiţiile luptei îndârjite pentru apărarea păcii. Agitatorii au datoria să sădească mai adânc în inimile oamenilor muncii internaţionalismul proletar, dragostea şi recunoştinţa nemărginită faţă de Uniunea Sovietică — ţara socialismului învingător —, care se află în fruntea luptei pentru pace.

Un însemnat mijloc pe care îl au la îndemână agitatorii pentru introducerea liniei partidului în masse îl formează convorbirile, consfătuirile lor cu muncitorii şi cu tehnicienii, ţinute la locul de producţie Roadele acestor convorbiri nu au întârziat să se arate din timp acolo unde ele au fost bine organizate şi s'au desfăşurat sub îndrumarea directă a organizaţiilor de partid.

Conducerea politică a întrecerii de către organizaţiile de partid trebue astfel realizată încât directivele de bază ale partidului să fie îndeplinite fără ca organizaţiile de partid să se amestece în amănuntele muncii comitetului sindical sau organului administrativ, sau să îndeplinească

sarcinile care revin acestora, pierzând astfel perspectiva muncii de conducere.

Acolo unde organizaţiile de partid şi-au îndeplinit rolul de conducător politic, întrecerea socialistă s'a desfăşurat viu, cuprinzând marea majoritate a muncitorilor din întreprindere. Rezultatele obţinute în acest caz au fost dintre cele mai bune.

Deosebit de grăitor în această privinţă este exemplul muncitorilor dela secţia Oţelărie „Sovrommetal"-Reşiţa. Conduşi şi îndrumaţi de organizaţia de bază, ei au reuşit ca în întrecerea în cinstea zilei de 8 Mai să dea, numai în luna Martie, 2.700 de tone de oţel peste plan şi să înregistreze o economie de 17.521.042 de lei.

Vorbind despre felul cum şi-au organizat munca, tov. Francisc Toth, secretarul organizaţiei de bază-Oţelărie, a arătat următoarele:

„Organizaţia de bază a secţiei noastre a avut un rol important în crearea avântului pe care l-a luat întrecerea socialistă. Noi am socotit că este de mare importanţă intensificarea muncii de agitaţie şi educarea spiritului de răspundere a fiecărui salariat faţă de munca sa.

Imediat după meetingul dela Hala nouă, când siderurgiştii au primit pentru a patra oară drapelul de producţie, a pornit din rândul muncitorilor o mişcare pentru îndeplinirea înainte cu o lună a planului pe anul 1951 şi crearea de economii peste plan, precum şi de a da până la 1 Mai 3.500 de tone de oţel peste plan. Organizaţia de bază a hotărît să extindă această mişcare, s'o adâncească, şi pentru aceasta a pregătit temeinic consfătuiri în cadrul cărora a fost lămurită temeinic însemnătatea acestei mişcări.

După aceste consfătuiri, munca s'a continuat prin agitatori. Aceştia, pregătiţi de conducerea organizaţiei de bază, au organizat convorbiri. La aceste convorbiri agitatorii s'au ocupat de popularizarea metodei sovietice de elaborare a şarjelor rapide, metoda stahanovistului Matulineţ, arătând că prin aplicarea ei se vor putea depăşi simţitor angajamentele luate.

In hala de turnare, agitatorul Sebastian Mazilu a ţinut convorbiri, chemând muncitorii de aici să sprijine iniţiativa oţelarilor de a elabora cât mai multe şarje rapide. Convorbiri asemănătoare au avut loc în toată secţia. In afară de convorbiri, a folosit şi alte metode de muncă politică: pancarte, lozinci, grafice şi gazeta de perete.

In desfăşurarea întrecerii în cinstea aniversării partidului, membrii de partid au ştiut să dea în majoritatea cazurilor cele mai bune exemple. Intre ei, Ţăranu Radivoi, maistrul Emeric Krämer, Matei Stubnya, Victor Covaci şi alţii. Prin munca lor de zi cu zi ei au reuşit să antreneze tot mai mulţi muncitori în întrecerea în cinstea aniversării partidului".

Un alt exemplu pozitiv de felul cum a înţeles să-şi îndeplinească sarcinile ce-i revin în conducerea întrecerii l-a dat organizaţia de partid dela uzinele I.O.R.-Bucureşti. Ştiind că fără o bună organizare a procesului de producţie întrecerea nu se poate desfăşura în largul ei, organizaţia de partid a propus conducerii întreprinderii să stabilească o serie de măsuri în vederea organizării pe baze temeinice a procesului de producţie. O măsură pe care conducerea întreprinderii a luat-o în acest sens a fost aceea a contractării de comenzi suplimentare peste planul anual de lucru, comenzi care se referă în parte la produse noi, fabricate pentru prima oară în această întreprindere.

In scopul unei cât mai bune desfăşurări a procesului de producţie, organizaţia de partid a veghiat să se treacă la organizarea serviciului de aprovizionare în aşa fel încât să poată asigura întreaga cantitate de materie primă necesară îndeplinirii în termen atât a sarcinilor planificate, cât şi a celor suplimentare.

O problemă a cărei rezolvare nu suferea amânare era mărirea capacităţii de producţie a sectorului strungărie, care nu făcea faţă cerinţelor tot mai sporite. Această problemă a fost rezolvată prin introducerea schimbului 3 la maşini, iar rezultatele au fost din cele mai bune, reuşindu-se în acelaş timp să se lichideze golurile din producţie de până atunci.

Pentru defalcarea planului pe om și mașină, organizația de partid a propus introducerea unei fișe care se dă lucrătorului cu 5 zile înainte de încheierea fiecărei luni, fișă care cuprinde sarcinile sale pentru luna următoare. In acest fel, fiecare muncitor știe ce are de făcut luna viitoare, iar la ședința pe grupe când se discută defalcarea planului pe secție, fiecare poate veni cu propuneri și angajamente concrete. Pe fișă este trecută comanda, felul pieselor și zilele de lucru necesare pentru efectuarea comenzii. Pentru cazul când un lucrător termină planul lunar înainte de termen, el are trecut pe fișă un supliment de comandă pe care-l poate începe în contul lunii viitoare.

Nici problema calității nu a fost neglijată. Organizația de partid a propus măsuri în scopul întăririi controlului la mașini. Inainte controlul se făcea numai pentru prima piesă; apoi, odată cu fabricarea piesei în serie, controlul înceta. Prin introducerea controlului permanent la mașini asupra pieselor lucrate s'a obținut o serioasă îmbunătățire a calității produselor. Astfel, procentul de rebuturi care în 1950 era de 10,4% la sectorul optic, s'a redus la 7,81% în luna Martie 1951, iar la mecanică, în aceeași perioadă de vreme, a coborît dela 4,4% la 4,1%. Deasemenea, echipele de control au fost dotate cu aparate noi de măsură, ca șublere și micrometre, cele vechi fiind parte înlocuite și parte reparate.

Succese frumoase s'au înregistrat și în domeniul economiilor. Astfel la materialele auxiliare, sectoarele montaj, optică și mecanică au făcut economii în valoare de 137.756 de lei.

Pentru extinderea metodelor stahanoviste sovietice, organizația de partid a supraveghiat prelucrarea în întreaga uzină a metodei de recondiționare a sculelor a lui Cuznețov și a metodei de tăiere rapidă a metalelor a stahanovistului Bâcov.

Organizațiile noastre de partid au obținut succese importante pe drumul transformării întrecerii socialiste într'o mișcare patriotică de massă mereu mai largă și mereu mai înaltă.

Aceste succese trebue desvoltate într'o măsură și mai mare pe viitor, deoarece victoria în lupta pentru construirea bazei economice a socialismului în țara noastră nu poate fi închipuită fără un avânt mereu mai înalt în desfășurarea întrecerii socialiste, fără asigurarea unei juste și permanente conduceri politice a întrecerii socialiste de către organizațiile de partid.

11 — Teme orașe vol II — 7879

PRINCIPIUL SOCIALIST AL REPARTIȚIEI DUPĂ CANTITATEA ȘI CALITATEA MUNCII

Munca în societatea socialistă, o datorie și o chestiune de onoare pentru fiecare cetățean sovietic. Timp de multe milenii munca a fost o povară grea, impusă cu de-a-sila. Milioane de oameni ai muncii se speteau muncind, iar din munca lor trăiau și se îmbogățeau un pumn de trântori.

In societatea capitalistă, pentru marea majoritate a populației, munca este o povară grea, o sarcină impusă.

Muncitorul din societatea capitalistă nu are și nu poate avea interes pentru muncă, deoarece muncește pentru capitalist. Acolo muncitorul nu lucrează decât ca să câștige hrana pentru el și familia lui.

Șomajul, boala nevindecabilă de care suferă sistemul capitalist, este o groaznică amenințare pentru fiecare om al muncii din țările capitaliste, unde în prezent există milioane și milioane de șomeri, dintre care cei mai mulți sunt în Statele Unite ale Americii.

Cartea unui scriitor american reproduce scrisoarea șomerului Tom Mooly din orașul Seattle: „Sunt oțelar. Sunt trei ani de când am fost aruncat în stradă și de când nu am mai găsit de lucru. Banii pe care-i economisisem s'au dus demult. Ieri am dormit la șantierul naval, sub un șopron. Nu mai caut de lucru. Bine că soția și cei doi fii ai mei, șomeri și ei, au murit".

In țările capitaliste sunt milioane de oameni ca Tom Mooly, și aceasta vorbește, fără îndoială, limpede despre caracterul muncii în societatea capitalistă.

Victoria Revoluției Socialiste în U.R.S.S. a schimbat din temelii caracterul muncii. Socialismul a eliberat munca de orice exploatare.

In Țara Sovietică unicul mijloc de existență al tuturor oamenilor este munca. Munca conștiincioasă a tuturor oamenilor sovietici este o condiție a creșterii venitului național, a întăririi forței Patriei Sovietice, o condiție a vieții civilizate și îmbelșugate a tuturor oamenilor sovietici. In societatea socialistă atât bogăția socială cât și bunăstarea materială a fiecăruia sunt în funcție de muncă.

Vorbind despre schimbarea caracterului muncii în societatea socialistă, tovarășul Stalin spune:

„La noi oamenii nu lucrează pentru exploatatori, nici pentru îmbogățirea trântorilor, ci pentru sine, pentru clasa lor, pentru societatea lor, societatea sovietică, unde la putere stau cei mai buni fii ai clasei muncitoare. Tocmai deaceea munca are la noi o importanță socială, tocmai deaceea munca este privită ca o chestiune de onoare și glorie"[1].

In Țara Sovietelor poziția fiecărui cetățean în societate nu este determinată nici de starea lui materială și nici de origina lui națională, ci numai de aptitudinile personale și de munca lui personală.

„Aici — spune tovarășul Stalin — omul care muncește este onorat... Aici omul care muncește nu se poate simți părăsit și singur. Dimpotrivă, omul care muncește se simte la noi cetățean liber al țării sale, un fel de fruntaș al vieții publice. Și, dacă lucrează bine și dă societății ceeace poate da, el este erou al muncii, este înconjurat de glorie"[2].

Datorită acestei schimbări fundamentale a situației muncii, în societatea socialistă a apărut o nouă atitudine socialistă, față de muncă.

---

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 793.

[2] Ibidem.

Atitudinea socialistă față de muncă se manifestă viu în desfășurarea întrecerii socialiste și a formei superioare a acesteia, mișcarea stahanovistă, despre care tovarășul Stalin a spus că este o mișcare de nebiruit.

Statul Sovietic se îngrijește în permanență să ușureze munca omului, prin mecanizarea muncii fizice grele, prin măsuri de protecție a muncii și măsuri pentru prevenirea accidentelor de muncă. Intreprinderile din Uniunea Sovietică sunt construite cu respectarea tuturor cerințelor de protecție a muncii; ele au lumină și aer din belșug, sunt înzestrate cu instalații de ventilare, cu sisteme de iluminare bună și cu localuri speciale pentru scopuri sanitare și sociale. Incă de pe vremea planurilor cincinale staliniste de dinainte de război, Statul Sovietic cheltuia fonduri imense pentru măsurile de protecție a muncii. In cadrul planului cincinal de după război, statul a cheltuit în acest scop de cinci ori mai mult decât a cheltuit în perioada primelor două planuri cincinale, luate împreună. Nu tot așa stau lucrurile în statele capitaliste. In întreprinderile capitaliste protecția muncii este inexistentă, și rezultatul este că, de pildă, numai într'un singur an, în 1939, au fost uciși sau grav mutilați în industria americană peste 1.500.000 de muncitori.

Una dintre cele mai mari cuceriri ale socialismului este dreptul la muncă. In U.R.S.S. a fost lichidat pentru totdeauna șomajul, însoțitorul permanent al orânduirii capitaliste, groaznica și permanenta amenințare a proletariatului.

Constituția Stalinistă asigură tuturor cetățenilor U.R.S.S. dreptul la muncă. Acest drept înscris în Constituția Stalinistă este asigurat prin organizarea socialistă a economiei naționale, prin creșterea neîntreruptă a forțelor de producție ale societății sovietice, prin înlăturarea crizelor economice și prin lichidarea șomajului.

Socialismul a deschis posibilități nemaicunoscute până acum desvoltării forțelor de producție, deoarece, după cum a arătat tovarășul Stalin, în sistemul economic socialist desvoltarea producției e hotărîtă nu de principiul con-

curenței și asigurării profitului capitalist, ci de principiul conducerii planificate și al ridicării sistematice a nivelului material și cultural al celor ce muncesc. Desvoltarea producției și creșterea nivelului de trai constitue o lege de bază a desvoltării societății socialiste, fără de care socialismul nu poate fi închipuit.

Ce înseamnă a construi socialismul? A construi socialismul înseamnă în primul rând a făuri condițiile ridicării necontenite a nivelului de trai al celor ce muncesc, pe baza înlăturării exploatării capitaliste și a trecerii fabricilor, uzinelor și a tuturor mijloacelor de producție în stăpânirea oamenilor muncii. Prin aceasta se creează posibilitatea unei neîngrădite desvoltări a forțelor de producție. Această desvoltare neîngrădită a forțelor de producție se înfăptuește pe baza acumulării socialiste, a construirii de noi fabrici și uzine și a creșterii neîncetate a productivității muncii, cu alte cuvinte pe baza realizării unei producții mai mari cu cât mai puțină cheltuială de muncă. In operele lor, marii învățători ai clasei muncitoare au subliniat de multe ori rolul hotărîtor al creșterii productivității muncii în trecerea dela o orânduire socială la alta.

> „Productivitatea muncii — arată Lenin — este, în ultimă analiză, factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noului regim social“ [1].

Capitalismul a dat naștere unei productivități a muncii pe care n'a cunoscut-o feudalismul și, datorită acestui fapt, el a putut învinge feudalismul. La rândul său, capitalismul a putut fi învins și va fi învins datorită faptului că socialismul dă naștere unei noi productivități a muncii, cu mult mai ridicată.

> „Dece capitalismul — scrie I.V. Stalin — a zdrobit și a învins feudalismul? Pentrucă el a creat norme mai ridicate de productivitate a muncii, a dat socie-

[1] *V. I. Lenin:* „Marea inițiativă". „Cum trebue organizată întrecerea?", ed. P.M.R. 1948, pag. 27.

tății omenești posibilitatea să obțină incomparabil mai multe produse decât sub orânduirea feudală... Dece socialismul poate să învingă, trebue să învingă și va învinge neapărat sistemul economic capitalist? Pentrucă socialismul poate da pilde de muncă mai înalte, o productivitate a muncii superioară sistemului economic capitalist. Pentrucă socialismul poate da societății omenești mai multe produse și poate s'o îmbogățească mai mult decât sistemul economic capitalist"[1]

Modul de producție socialist creează noi stimulente — nemaicunoscute până acum — pentru desvoltarea forțelor de producție, pentru ridicarea neîncetată a productivității muncii. In locul goanei capitaliste după profit, în societatea socialistă factorul hotărîtor al desvoltării forțelor de producție, al ridicării neîncetate a productivității muncii este principiul socialist al repartiției după muncă.

1. PRINCIPIUL SOCIALIST AL REPARTIȚIEI

Principiul socialist al repartiției pune în lumină modul în care în societatea socialistă repartiția bunurilor de consum se face astfel încât se asigură participarea tuturor celor ce muncesc în lupta pentru desvoltarea producției și a productivității muncii, în lupta pentru crearea acelui belșug imens de produse caracteristic comunismului.

Potrivit principiului socialist de repartiție a produselor după muncă, fiecare muncește după capacitatea sa și capătă articole de consum după munca pe care a depus-o pentru societate.

Societatea socialistă retribue mai bine nu numai o muncă mai productivă dintr'o anumită profesiune sau specialitate, ci și o muncă de o calificare mai înaltă, care cere pentru pregătirea ei mai multă vreme și cheltueli de învățătură mai mari.

---

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 784—785.

Tovarășul Stalin a arătat că munca necalificată și cea calificată nu pot fi retribuite la fel. Societatea retribue munca nu numai după cantitate, ci și după calitatea ei. Principiul socialist al retribuirii muncii după cantitate și calitate cere o retribuire mai mare a muncii complicate, calificate, decât a muncii simple, necalificate sau puțin calificate.

In cuvântarea rostită la consfătuirea cadrelor conducătoare din economie, la 23 Iunie 1931, tovarășul Stalin a arătat că în condițiile socialismului salariul trebue organizat în așa fel ca el să reprezinte retribuția cuvenită calificării muncitorului.

„Nu se poate tolera — a spus I. V. Stalin — ca un lucrător calificat din siderurgie să primească tot atât cât primește un măturător. Nu se poate tolera ca un mecanic dela căile ferate să primească tot atât cât primește un copist. Marx și Lenin spun că deosebirea dintre munca necalificată și cea calificată va exista chiar și sub socialism, chiar și după desființarea claselor, și că ea trebue să dispară numai sub comunism. Deaceea «salariul», chiar și sub socialism, trebue să fie plătit după muncă, și nu după trebuință"[1].

Asigurând o retribuire mai mare muncitorului calificat, societatea îl cointeresează la ridicarea calificării sale, ceeace contribue la grăbirea progresului producției și tehnicii. Acest lucru are o mare însemnătate pentru desvoltarea forțelor de producție ale societății socialiste.

In U.R.S.S., la retribuirea muncitorilor se ține seama și de greutatea muncii lor. Astfel pentru muncile subterane, pentru muncile în secții în care sunt temperaturi ridicate etc., muncitorii sunt mai bine retribuiți decât cei care lucrează în condiții obișnuite. O manifestare strălucită a grijii Partidului Bolșevic și a Guvernului Sovietic pentru nevoile minerilor și o apreciere înaltă a muncii lor pline

---

[1] Ibid., pag. 540.

de abnegaţie este Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. din 10 Noembrie 1947 „Despre decorarea cu ordine şi medalii a muncitorilor subterani, a maiştrilor mineri şi a personalului conducător, ingineresc şi tehnic din industria carboniferă şi din construcţia de mine de cărbuni pentru anii de muncă şi pentru muncă perfectă".

O retribuţie mai mare pentru o muncă mai grea există numai în societatea socialistă; în ţările capitaliste muncitorii care prestează munci grele sunt de obicei retribuiţi mult mai slab, deoarece la aceste munci se duc şomerii, care au pierdut nădejdea să mai găsească altceva de lucru, sau ţăranii sărăciţi, care sunt gata să muncească în orice condiţii.

Deasemenea Statul Sovietic retribue mai bine munca prestată în ramuri industriale deosebit de importante pentru societate, de exemplu, în industria metalurgică, petroliferă, carboniferă etc., în scopul desvoltării acestor ramuri. In acelaş timp, statul ţine seama de condiţiile de muncă şi de viaţă ale masselor muncitoare din diferite regiuni, precum şi de importanţa politică şi economică a diferitelor regiuni ale ţării.

Retribuirea după cantitatea şi calitatea muncii asigură îmbinarea justă a intereselor personale şi sociale ale membrilor societăţii socialiste. Intr'adevăr, cu cât productivitatea muncii e mai ridicată, cu atât se realizează o cantitate mai mare de produse într'un anumit timp de muncă şi cu atât mai bogată devine societatea. In acelaş timp însă, cu cât munca este mai productivă, cu atât societatea sovietică o răsplăteşte mai bine. Iată dece fiecare muncitor este stimulat să-şi îmbunătăţească metodele de lucru, să lichideze timpii de muncă neproductivi şi să folosească mai bine utilajul şi uneltele.

Numai astfel fiecare muncitor poate să obţină o mai înaltă productivitate a muncii sale şi, odată cu aceasta, ridicarea propriului său nivel de viaţă, material şi cultural.

Principiul socialist de repartiţie joacă un rol imens în întărirea şi desvoltarea orânduirii socialiste sovietice. Acest principiu constitue baza producţiei socialiste şi este

o puternică forţă care împinge societatea socialistă înainte, spre comunism.

Lenin arăta că

„În acest adevăr simplu, cel mai simplu şi cel mai evident, stă baza socialismului, izvorul de neclintit al forţei lui, chezăşia nepieritoare a victoriei lui definitive" [1].

Cerând oamenilor muncii să presteze o muncă după capacităţile lor şi retribuindu-i după muncă, societatea îi ajută să înţeleagă însemnătatea unei munci cinstite, conştiincioase, de înaltă productivitate. Retribuirea după munca efectuată ajută pe fiecare om al muncii să înţeleagă faptul că munca conştiincioasă, de o înaltă productivitate este necesară atât în interesul societăţii cât şi în propriul său interes.

La prima consfătuire a stahanoviştilor din Uniunea Sovietică, tovarăşul Stalin a făcut o analiză profundă a mişcării stahanoviste, ca etapă superioară a întrecerii socialiste şi ca factor nou şi foarte important, care asigură avântul producţiei socialiste.

„...Mişcării stahanoviste i-a servit de temelie, în primul rând, îmbunătăţirea radicală a stării materiale a muncitorilor... Revoluţia noastră este singura revoluţie care nu numai că a sfărâmat cătuşele capitalismului şi a dat poporului libertate, dar a izbutit să-i dea şi condiţiile materiale pentru o viaţă înstărită. In aceasta stă puterea şi invincibilitatea revoluţiei noastre" [2].

Prin urmare, interesarea materială, care-şi găseşte expresia în principiul socialist al repartiţiei după muncă, este una din principalele cauze care dau naştere întrecerii socialiste şi formei ei superioare — mişcarea stahanovistă.

---

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. XXIII, ed. a 3-a rusă, pag. 26.
[2] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 791, 792.

In societatea socialistă, în care nu sunt exploatatori şi în care oamenii muncesc pentru ei înşişi, pentru societatea lor, principiul „dela fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după munca sa" desvoltă la omul muncii acea atitudine care socoteşte munca drept prima datorie a omului, drept o chestiune de onoare, de glorie şi eroism.

Principiul socialist al retribuirii după muncă contribue ca în cursul desvoltării societăţii spre comunism munca pentru societate să se transforme în deprindere, devenind treptat prima necesitate vitală a oamenilor.

Asigurând desvoltarea rapidă şi tot mai largă a forţelor de producţie, principiul socialist al repartiţiei împinge societatea mereu înainte, spre comunism, spre acea abundenţă de bunuri care va permite înfăptuirea principiului comunist de repartiţie: „Dela fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după nevoile sale".

* * *

Principiul socialist al repartiţiei după muncă s'a afirmat în lupta neîmpăcată împotriva teoriilor nivelatoare mic-burgheze. Troţchiştii, zinovieviştii, buhariniştii şi alţi duşmani ai poporului au încercat să introducă nivelarea mic-burgheză în repartiţie, să dea prin aceasta o lovitură serioasă economiei naţionale sovietice şi să submineze construcţia socialistă în U.R.S.S. Partidul Bolşevic a zdrobit pe duşmanii poporului şi a creat condiţiile necesare pentru întărirea şi desvoltarea repartiţiei socialiste după muncă.

In perioada primului plan cincinal, nivelarea mic-burgheză s'a manifestat prin crearea de comune în fabrici şi uzine. Muncitorii calificaţi şi cei necalificaţi trebuiau să predea salariul lor la comună şi să-l împartă apoi în mod egal.

I. V. Stalin a demascat concepţiile stângiste mic-burgheze. El a arătat că nivelarea mic-burgheză nu are nimic comun cu marxismul, că ea dăunează cauzei socialismului.

I. V. Stalin a formulat definiţia clasică a concepţiei marxist-leniniste asupra egalităţii:

„Sub egalitate, marxismul nu înţelege nivelarea pe tărâmul necesităţilor personale şi al traiului individual, ci desfiinţarea claselor, adică: a) o egală eliberare de exploatare a tuturor celor ce muncesc, după ce vor fi fost doborîţi şi expropriaţi capitaliştii; b) desfiinţarea, egală pentru toţi, a proprietăţii private asupra mijloacelor de producţie, după ce ele vor fi fost predate în proprietatea întregii societăţi; c) datoria, egală pentru toţi, de a munci după capacitatea lor, şi dreptul, egal pentru toţi cei ce muncesc, de a primi potrivit muncii depuse (societatea **socialistă**); d) datoria, egală pentru toţi, de a munci după capacitatea lor, şi dreptul, egal pentru toţi cei ce muncesc, de a primi potrivit trebuinţelor lor (societatea **comunistă**). Marxismul porneşte aici dela faptul că gusturile şi necesităţile oamenilor nu sunt şi nu pot fi aceleaşi şi egale, nici în ce priveşte calitatea, nici în ce priveşte cantitatea, nici în perioada socialismului, nici în perioada comunismului.

Iată concepţia marxistă asupra egalităţii.

Marxismul n'a recunoscut şi nu recunoaşte niciun fel de altă egalitate"[1].

In raportul de activitate prezentat la Congresul al XVII-lea al partidului, tovarăşul Stalin a arătat că

„nivelarea în domeniul trebuinţelor şi al traiului personal este o absurditate mic-burgheză, reacţionară, vrednică de o sectă primitivă oarecare de asceţi, nu însă de societatea socialistă organizată în mod marxist; căci nu se poate cere ca toţi oamenii să aibă aceleaşi trebuinţe şi aceleaşi gusturi, ca toţi oamenii să ducă în viaţa lor particulară acelaş fel de trai"[2].

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 749.

[2] Ibid., pag. 748.

Socialismul exclude nivelarea în ceeace privește retribuirea muncii, cerând ca această retribuire să depindă de rezultatele muncii, de productivitatea ei, de calificarea, greutatea și importanța ei socială. Astfel principiul socialist al repartiției după muncă creează pentru prima dată în istorie toate condițiile necesare pentru o justă îmbinare a intereselor individuale cu cele sociale.

„...Socialismul — a spus tovarășul Stalin în convorbirea sa cu Wells — nu neagă interesele individuale, ci le îmbină cu interesele colectivității. Socialismul nu poate să nu țină seama de interesele individuale. Numai societatea socialistă poate satisface pe deplin aceste interese personale. Mai mult: societatea socialistă reprezintă singura garanție temeinică pentru ocrotirea intereselor individului“ [1].

Socialismul este prima fază a comunismului; el urmează capitalismului, și deaceea în condițiile socialismului mai există rămășițe ale capitalismului, ca: atitudinea nesocialistă a unora dintre cetățeni față de muncă și față de proprietatea obștească, neglijarea intereselor generale ale poporului și tendința de a da statului cât mai puțin și de a smulge dela el cât mai mult. Partidul Bolșevic și Statul Sovietic duc o luptă hotărîtă împotriva acestor rămășițe ale capitalismului. Aplicarea consecventă a principiului socialist al repartiției este unul din cele mai importante mijloace pentru întărirea disciplinei socialiste și a organizării muncii. Orice încălcare a acestui principiu este dăunătoare economiei naționale, deoarece slăbește stimulentele pentru muncă și încetinește ritmul desvoltării forțelor de producție ale societății socialiste.

Principiul socialismului „dela fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după munca sa“ cere din partea statului socialist organizarea controlului și evidenței asupra muncii și consumului fiecărui membru al societății, prin stabilirea

---

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului“, ed. a 10-a rusă, pag. 602.

de norme de muncă și prin dirijarea retribuirii muncii. Lenin arată că

„până la faza «superioară» a comunismului, socialiștii cer ca societatea și **statul** să controleze în modul cel **mai riguros** cât muncește și cât consumă fiecare...“ [1]

In condițiile socialismului, munca rămâne încă un mijloc de existență; munca după capacitate nu s'a transformat încă în primă nevoie vitală a cetățeanului capabil să muncească, nu a devenit încă o deprindere. Deaceea cointeresarea materială personală a fiecărui muncitor în rezultatele muncii sale constitue o puternică forță motrice și o importantă condiție a desvoltării producției socialiste și a trecerii treptate dela socialism la comunism.

In societatea socialistă există încă deosebire între munca din întreprinderile de stat și cea din colhozuri, între munca necalificată și cea calificată, între munca intelectuală și cea fizică etc. Aceste deosebiri duc la aceea că în unitatea de timp de muncă diferiți muncitori produc cantități diferite de produse, primind deci salarii diferite.

In faza superioară a comunismului, când forțele de producție vor atinge cea mai mare înflorire, se va lichida contrastul dintre munca industrială și cea agricolă, dintre munca intelectuală și cea manuală și se vor elimina rămășițele capitalismului din conștiința oamenilor. Belșugul de bunuri de consum, obținut în urma creșterii uriașe a forțelor de producție, va permite societății să repartizeze bunurile de consum fiecăruia după nevoile sale.

Insă până atunci când va fi atinsă faza superioară a comunismului, este necesar să se întărească și să se desvolte principiul socialist al repartiției după muncă. Acest principiu corespunde cel mai mult intereselor desvoltării societății socialiste și trecerii treptate dela socialism la comunism, asigurând cea mai bună îmbinare a intereselor obștești cu cele personale. Importanța principiului socia-

---

[1] *V. I. Lenin:* „Statul și revoluția“, ed. P.M.R. 1951, ediția a II-a, pag. 111.

list de retribuire după muncă constă în faptul că el îndeamnă pe oameni să lucreze mai mult și mai bine, să sporească neîncetat productivitatea muncii, să perfecționeze producția și să-și ridice calificarea și nivelul cultural și tehnic. De-pe urma acestui lucru câștigă atât întreaga societate, cât și fiecare om al muncii în parte.

*
* *

Salariul ca mijloc de aplicare a principiului socialist de repartiție după muncă. Formele salariului. Principiul socialist al repartiției după cantitatea și calitatea muncii se aplică în toate întreprinderile de stat și cooperatiste din U.R.S.S., dar aplicarea sa în întreprinderile de stat diferă de modul în care se aplică în colhozuri. Muncitorii și funcționarii din întreprinderile de stat capătă pentru munca lor salariu: în acord, după timpul de lucru, cu prime etc. In colhozuri însă retribuirea muncii se face după zilele-muncă și deasemeni prin plată suplimentară pentru sporirea recoltelor agricole și a productivității creșterii vitelor.

In condițiile socialismului, salariul se deosebește radical de salariul din societatea burgheză. In condițiile capitalismului, forța de muncă este o marfă care se vinde pe piață. Deaceea, salariul muncitorului, în cazul fericit că acesta are de lucru, reprezintă doar atâta cât îi trebue să nu moară de foame.

In orânduirea socialistă, forța de muncă nu este o marfă. Aici salariul este stabilit de către Statul Sovietic potrivit cu creșterea forțelor de producție și cu sarcinile ridicării necontenite a nivelului de trai al celor ce muncesc. In U.R.S.S. numărul muncitorilor și al funcționarilor crește necontenit, după cum cresc și salariile și cheltuelile pe care statul le face pentru nevoile culturale și materiale ale celor ce muncesc.

Venitul clasei muncitoare din U.R.S.S. nu se limitează numai la salariu. In afară de salariile în bani, muncitorii și funcționarii primesc dela stat ajutoare în caz de boală,

concedii, premii și ajutoare din fondul direcției, învățământ gratuit, asisfență medicală gratuită, ajutoare pentru familiile cu mulți copii etc. Toate aceste forme de ajutor acordate de către stat aduc un spor suplimentar de 38% pe lângă salariul în bani pe care-l primește muncitorul, și reprezintă salariul social al acestuia.

In U.R.S.S. salariul real este asigurat și prin scăderea prețurilor la bunurile de consum, precum și prin tarifele reduse pentru serviciul comunal și de transport. Astfel partea din salariu pe care o cheltuește muncitorul sovietic pentru locuință și transport este de 5—6 ori mai mică decât partea din salariu pe care o cheltuește pentru aceleași scopuri, de pildă, muncitorul american.

Creșterea salariului și îmbunătățirea situației materiale a masselor trebue să fie legate nemijlocit de creșterea productivității muncii, care aduce după sine creșterea bogăției societății socialiste. Numai astfel societatea socialistă își poate desvolta forțele de producție în ritm rapid, poate lărgi necontenit producția și satisface din ce în ce mai complect necesitățile crescânde ale oamenilor muncii.

„...Creșterea productivității muncii trebue să întreacă creșterea salariului. Numai în acest caz se va crea baza materială și se vor acumula mijloacele necesare pentru asigurarea creșterii salariului, pentru lărgirea producției..., pentru înlocuirea utilajului uzat și învechit, pentru satisfacerea necesităților culturale din ce în ce mai mari, pentru educarea și formarea tinerei generații și pentru conducerea și apărarea statului“ [1].

In U.R.S.S. principala formă de retribuire a muncii este salarizarea în acord. In orânduirea socialistă, sistemul de salarizare în acord se deosebește radical de munca în acord din societatea capitalistă. In condițiile regimului burghez, munca în acord este un mijloc pentru intensifica-

[1] „Rezoluțiile și hotărîrile congreselor, conferințelor P. C. (b) al U.R.S.S. și ale plenarelor C.C.", 1941, partea I-a, ediția a 6-a rusă, pag. 627.

rea exploatării muncitorilor, pentru reducerea salariului. In condițiile modului de producție socialist, plata în acord constitue unul din cele mai bune mijloace pentru aplicarea principiului socialist de retribuire după muncă și o importantă pârghie pentru sporirea productivității muncii, pentru mărirea salariului, pentru îmbunătățirea situației materiale a celor ce muncesc.

In U.R.S.S., în sistemul de retribuire în acord a muncii, câștigul muncitorului nu este determinat de timpul petrecut în producție, ci de cantitatea și calitatea producției pe care o dă, adică de rezultatele muncii. In felul acesta salariul în acord ușurează îmbinarea intereselor obștești cu cele personale ale oamenilor muncii.

Salariul în acord este cea mai răspândită formă de retribuire a muncii în industria U.R.S.S. In 1939, 72,5% din numărul total al muncitorilor din marea industrie, dintre care 75,1% din numărul muncitorilor din industria carboniferă, 73,9% din numărul muncitorilor din siderurgie și 77,7% din numărul muncitorilor din industria alimentară, primeau salarii în acord.

Baza pentru stabilirea salariului în acord o constitue normele de producție și tarifele pentru munca în acord. Pentru fiecare operație în parte se stabilește un anumit tarif, care-l face pe muncitor să fie interesat în depășirea normelor de producție.

Sistemul de salarizare în acord progresiv și premial constitue un puternic stimulent pentru depășirea normelor.

Sistemul de salarizare în acord progresiv constă în faptul că pentru fiecare obiect efectuat peste normă, muncitorul primește mai mult decât pentru acelaș obiect efectuat în limitele normei. Salarizarea în acord progresiv contribue la ridicarea productivității muncii, la desvoltarea mișcării stahanoviste și duce la micșorarea prețului de cost.

Premiile pe care le primesc muncitorii, în afară de salariul fixat, pentru realizări deosebite în muncă (de exemplu, pentru dobândirea unei producții peste prevederile planului, pentru economisirea combustibilului, a energiei electrice etc.), joacă deasemenea un mare rol. Inginerii și tehnicienii, precum și conducătorii din economie, primesc în afara salariului de bază, premii pentru îndeplinirea și depășirea planurilor de producție și pentru îmbunătățirea indicilor calitativi de muncă ai întreprinderii.

In perioada de după război, Partidul Bolșevic și Guvernul Sovietic au luat un șir de hotărîri cu privire la salarii. Aceste hotărîri au ca scop să ridice nivelul salariului în acele ramuri industriale care au o însemnătate deosebită în desvoltarea economiei naționale. S'au mărit salariile muncitorilor din industria petroliferă și din industria gazificării cărbunelui. Ținând seama de condițiile speciale ale regiunilor din Urali, Siberia și Orientul îndepărtat, guvernul a mărit cu 20% salariul muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din uzinele și șantierele acestor principale baze industriale ale țării.

In întreprinderile cooperatiste-colhoznice, principiul socialist de salarizare se realizează prin repartizarea veniturilor după zilele-muncă. Ziua-muncă este unitatea de măsură a muncii în colhoz. Cu ajutorul zilei-muncă se evaluează munca depusă, plata stabilindu-se pe baza muncii în acord.

Intre ziua-muncă și salariu există diferențe radicale, care rezultă din deosebirile celor două forme ale proprietății socialiste: de stat și cooperatistă-colhoznică. In întreprinderile de stat, salariul lunar și plata cu ora sunt fixate dinainte de către organele de stat. Venitul colhoznicului nu poate fi dinainte stabilit, deoarece el depinde de numărul zilelor-muncă efectuate, de venitul pe care-l realizează colhozul în decursul anului agricol respectiv. Salariul muncitorilor se plătește în bani, pe când venitul colhoznicilor este repartizat după numărul zilelor-muncă, atât în natură cât și în bani.

2. APLICAREA PRINCIPIULUI SOCIALIST AL REPARTIȚIEI IN ȚARA NOASTRA

Prin actul revoluționar al naționalizării principalelor mijloace de producție a luat naștere un important

sector socialist în economia națională a țării noastre. Muncitorul din sectorul socialist, devenit stăpân al mijloacelor de producție, a încetat de a mai munci pentru îmbogățirea capitaliștilor, începând să muncească pentru sine însuși, pentru desvoltarea proprietății socialiste a întregului popor muncitor, pentru înflorirea și întărirea Patriei sale dragi.

Crearea unui sector socialist în economia noastră națională a pus în fața partidului necesitatea înlăturării vechiului sistem de salarizare practicat de către capitaliști, care era o frână în calea măririi producției și productivității muncii, care împiedica din toate punctele de vedere desvoltarea țării pe drumul revoluției socialiste.

Partidul nostru, mergând pe drumul arătat de învățăturile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, a hotărît în ședința plenară din 22—24 Decembrie 1948 să se treacă la aplicarea unui nou sistem de salarizare, bazat pe principiul socialist: „Fiecăruia după cantitatea și calitatea muncii".

Prin aplicarea principiului socialist al salarizării după cantitatea și calitatea muncii, cel ce muncește este răsplătit în mod just. Dacă muncitorul lucrează bine, dacă se străduește să se califice, dacă mărește producția, folosind cele mai înaintate metode de muncă — metodele sovietice —, primește și un salariu corespunzător cu o asemenea muncă.

La 1 Februarie 1949 a fost introdus noul sistem de salarizare, care încă dela începutul aplicării lui s'a dovedit a fi just, dând rezultate bune.

Noul sistem de salarizare, ținând seama de deosebirea dintre munca necalificată și cea calificată, împarte pe muncitori în opt categorii de calificare și salarizare, după cunoștințele lor practice și teoretice și după lucrările pe care le execută, avându-se în vedere gradul de complicație a lucrării și gradul de responsabilitate pe care îl cere executarea.

Prin această clasificare, sistemul de salarizare este un puternic stimulent pentru fiecare lucrător de a-și ridica

nivelul de calificare profesională, de a contribui tot mai mult la progresul producției și al tehnicii, la desvoltarea economică a țării.

Făcând deosebire între muncile îndeplinite în condiții grele și cele îndeplinite în condiții ușoare, între muncile vătămătoare organismului și cele îndeplinite în condiții fizice normale, noul sistem de salarizare acordă la acelaș nivel de calificare o retribuție mai mare celor care depun o muncă grea sau vătămătoare organismului. Astfel statul celor ce muncesc are în vedere interesele generale ale societății, creând stimulente pentru ca brațele de muncă să se îndrepte nu numai spre profesiile în care munca se îndeplinește în condiții mai ușoare, ci și spre celelalte profesii mai grele, dar necesare societății.

Pentru a asigura desvoltarea rapidă a industriei grele — în special a celei siderurgice —, a producției petrolifere și miniere, și pentru a construi cât mai repede o viață fericită tuturor oamenilor muncii, statul nostru retribue mai bine munca din industriile de mai mare importanță economică națională, în comparație cu munca din celelalte industrii.

Analizând experiența unui an de aplicare la noi în țară a sistemului socialist de salarizare, Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri din 26 Februarie 1950 constată că el s'a dovedit a fi un stimulent puternic pentru creșterea elanului oamenilor muncii, pentru desvoltarea atitudinii socialiste față de muncă și deci pentru progresul construirii socialismului în țara noastră.

In acelaș timp însă această Hotărîre combate unele greșeli și neajunsuri produse pe alocuri și arată că asemenea aplicări greșite „nu constitue (pentru muncitorii în cauză) un stimulent în desvoltarea elanului creator și în ridicarea profesională, nu constitue un stimulent pentru sporirea producției și productivității muncii".

Hotărîrea arată că, în aplicarea practică a principiului de salarizare după muncă, orice abatere în sus sau în jos este dăunătoare intereselor materiale ale oamenilor muncii și desvoltării economiei socialiste. Retribuirea

unor muncitori la o categorie inferioară gradului lor de calificare pe de o parte îi nedreptăţeşte pe ei personal, căci îi lipseşte de salarizarea corespunzătoare calificării lor, iar pe de altă parte le frânează elanul în creşterea producţiei şi în ridicarea nivelului de calificare profesională, ceeace dăunează întregului popor muncitor. Deasemenea salarizarea unor muncitori la o categorie superioară gradului lor de calificare constitue o piedică pentru ridicarea calificării lor profesionale, ceeace duce la frânarea ritmului de creştere a productivităţii muncii, la urcarea nejustificată a fondului de salarii.

Hotărîrea mai arată că modul de salarizare a maiştrilor şi tehnicienilor trebue să corespundă calificării lor profesionale şi rolului lor în procesul de producţie, să fie pentru ei un stimulent puternic pentru mărirea producţiei şi productivităţii muncii.

Hotărîrea C.C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri se ocupă de elaborarea unui sistem premial unic care să ţină seama de aportul fiecăruia la îndeplinirea şi depăşirea planului.

* * *

Lupta partidului pentru aplicarea justă a principiului de salarizare după muncă a dus şi duce la mărirea câştigurilor muncitorilor. Iată, de pildă, strungarul N. Şerbănescu, dela Uzinele „Republica", lucrând simultan la mai multe maşini, a obţinut un câştig în jurul a 30.000 de lei lunar. Minerul Vasile Samoil dela Petrila a câştigat în luna Noembrie 860 de lei pe schimbul de 8 ore; muncitoarele textiliste Maria Andrei şi Paraschiva Matei, lucrând la mai multe războaie, au câştigat în medie între 13.000 şi 15.000 de lei lunar, iar muncitoarea Maria Cincă, depăşind norma cu 260%, a câştigat peste 18.000 de lei lunar. Bartha Iosif, minerul din Lupeni, care din Iunie 1950 a început să dea cărbune pentru 1951, a câştigat în luna Ianuarie 1950 lei 14.381, în Februarie 14.506, în Martie

17.665, în Aprilie 23.116, pentru ca în Mai să primească, după munca depusă, un salariu de 46.363 de lei.

La 3 Octombrie 1950 a apărut Hotărîrea Consiliului de Miniştri privind măsurile pentru îmbunătăţirea sistemului de salarizare şi a condiţiilor de trai ale muncitorilor care lucrează în subteran, în minele de cărbuni.

Această Hotărîre prevede extinderea pentru toate minele de cărbuni cu începere dela 1 Octombrie 1950 a plăţii în acord progresiv, ceeace înseamnă un câştig simţitor sporit pentru mineri.

Hotărîrea prevede acordarea titlului de „miner fruntaş" şi acordarea unui premiu trimestrial de câte 10.000 de lei pentru minerii care au depăşit în medie cu mai mult de 40% norma lunară de producţie.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri prevede şi o serie de alte măsuri menite să ridice nivelul de trai şi de cultură al muncitorilor mineri.

Grija pe care partidul şi guvernul o poartă pentru îmbunătăţirea continuă a situaţiei materiale a oamenilor muncii şi-a găsit expresia şi în Hotărîrea Consiliului de Miniştri privind măsurile ce trebue să fie luate pentru îmbunătăţirea activităţii în exploatările de minereuri.

Sistemul de salarizare în acord progresiv, introdus prin această Hotărîre, asigură muncitorilor mineri care lucrează în subteran la exploatările de minereuri un câştig cu atât mai mare cu cât reuşesc să realizeze depăşiri mai mari de normă.

In acelaş timp Hotărîrea prevede acordarea de recompense anuale muncitorilor subterani pentru activitate neîntreruptă, acordarea titlului de „miner fruntaş", răsplătirea materială a muncitorilor care depăşesc norma de producţie timp de trei luni consecutiv cu cel puţin 40% etc.

Planificarea economiei noastre naţionale a creat condiţiile necesare unei creşteri necontenite a producţiei şi productivităţii muncii, fapt care a avut ca urmare creşterea salariilor oamenilor muncii.

Datorită avântului masselor largi muncitorești antrenate în întrecerea socialistă, în cursul anului 1949 productivitatea muncii a crescut pe întreaga industrie cu 18,6%. In acelaş timp salariul mediu a crescut cu 30%. In 1950 productivitatea muncii a crescut față de 1949 cu 26% în industria construcțiilor de mașini, cu 13% în siderurgie, cu 14% în industria petroliferă, cu 20% în industria chimică, 18,5% în industria alimentară etc. Salariul mediu al salariaților din industrie a crescut în comparație cu anul precedent cu 11%.

In cursul planului cincinal, productivitatea muncii va crește cu 75% în industrie, și ca urmare salariul mediu va crește cu 24% față de 1950, ceeace va contribui la îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor muncii, al căror nivel de trai va fi în 1955 cu 80% mai ridicat decât în 1950.

Aceasta arată încă odată dece fiecare muncitor conștient are datoria de a lupta pentru aplicarea justă a salarizării după cantitatea și calitatea muncii depuse, pentru a face din noul nostru sistem de salarizare o pârghie tot mai puternică în opera de construire a socialismului în țara noastră, în lupta pentru întărirea Patriei, ca factor activ în frontul păcii.

SOVROMURILE, PARGHIE PRINCIPALĂ IN CONSTRUIREA INDUSTRIEI NOASTRE SOCIALISTE

Eliberat de sub jugul fascist de către victorioasa Armată a Uniunii Sovietice, poporul român a pornit sub conducerea partidului clasei muncitoare să construiască orânduirea nouă, socialistă, urmând măreţul exemplu al poporului sovietic.

După victoria repurtată asupra reacțiunii la 6 Martie 1945, când poporul român a adus la cârma țării primul guvern democratic, acesta, urmând linia trasată de partid, și-a îndreptat eforturile spre refacerea economică a României ca o condiție esențială pentru consolidarea regimului democratic.

Incă din primul moment, acțiunile inițiate de partid s'au izbit de piedici uriașe puse de reprezentanții burgheziei care mai dețineau încă poziții puternice în economia națională și în stat. Luptând din greu cu aceste piedici, guvernul democratic a reușit totuși să pășească pe calea înfrângerii politice și economice a reacțiunii, creând premizele pentru refacerea economiei țării.

Un sprijin neprețuit în crearea acestor premize l-a constituit colaborarea economică cu U.R.S.S., a cărei politică de ajutorare sinceră a tuturor popoarelor ce luptă pentru independență și democrație decurge din însăși structura ei economică și politică.

Statul Sovietic, primul stat socialist din lume, a fost creat de Lenin și Stalin în urma Marii Revoluții Socialiste

din Octombrie. La baza Statului Sovietic și a politicii sale stă principiul solidarității internaționale a celor ce muncesc, principiul internaționalismului proletar. Căci, după cum ne învață tovarășul Stalin, construirea socialismului nu ar fi fost de conceput fără alianța proletariatului din U.R.S.S. cu proletariatul din lumea întreagă.

„...A construi socialismul în U.R.S.S. — a spus tovarășul Stalin — înseamnă a realiza opera comună a proletarilor din toate țările, înseamnă a făuri victoria asupra capitalului nu numai în U.R.S.S., ci și în toate țările capitaliste, dat fiind că revoluția din U.R.S.S. este o parte a revoluției mondiale, începutul ei și baza desfășurării ei" [1].

Aceste cuvinte rostite de tovarășul Stalin la 7 Decembrie 1926, în raportul prezentat la Plenara a VII-a lărgită a Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste, exprimă puternic principiul internaționalismului proletar, care constitue esența politicii Uniunii Sovietice față de celelalte popoare. Istoria celor 25 de ani care au trecut de atunci le-a confirmat pe deplin. Uniunea Sovietică a construit într'adevăr socialismul, creând astfel baza revoluției mondiale. Dela constituirea sa, Uniunea Sovietică a dus în permanență o politică internaționalistă de sprijinire a luptei popoarelor pentru libertate. Luptând pentru eliberarea Patriei Sovietice cotropite de hoardele Germaniei hitleriste — pumnul blindat al reacțiunii mondiale —, Armata Sovietică a luptat totodată pentru eliberarea tuturor popoarelor care gemeau sub jugul hitlerist sau erau amenințate de barbaria fascistă. Invingând armatele lui Hitler, Armata Sovietică a eliberat o serie de țări, în care popoarele au putut astfel să-și ia soarta în mâinile lor proprii, răsturnând pe exploatatori și pornind la construirea socialismului, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești.

Factorul cel mai de seamă care a făcut posibilă tre-

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 9, ed. P.M.R. 1951, pag. 30.

cerea la construirea socialismului în țara noastră, ca și în toate țările de democrație populară după eliberarea lor, a fost și este neprețuitul ajutor dat de U.R.S.S. în toate domeniile, începând cu cel diplomatic și politic, până la cel economic și cultural.

Vecinătatea prietenească a Uniunii Sovietice ne-a dat putința să ieșim din vechea noastră situație de țară agrară înapoiată, producătoare de materii prime pentru țările capitaliste industriale și piață de desfacere pentru produsele lor. Prin utilajul și mașinile pe care ni le-a pus la dispoziție și prin materiile prime necesare pe care ni le-a livrat în cadrul acordurilor comerciale, Uniunea Sovietică ne-a ajutat și ne ajută să mergem pe drumul desvoltării economiei noastre, pe drumul industrializării socialiste a țării.

Una din formele cele mai concrete ale ajutorului pe care Uniunea Sovietică îl dă în permanență poporului nostru sunt sovromurile, societăți mixte sovieto-române, dintre care unele au luat ființă în baza Acordului Româno-Sovietic din 8 Mai 1945. In fiecare din aceste societăți, atât Uniunea Sovietică, cât și țara noastră au adus bunuri de valoare egală, participând în mod egal la conducerea societății și la împărțirea beneficiilor.

Din primul moment, principiile care au stat la baza activității sovromurilor au fost inspirate, după cum se arată și în textul Acordului, „de nevoile refacerii și ridicării posibilităților de producție ale României". Deaceea la stabilirea aportului ce trebuia adus de către fiecare dintre părți la constituirea sovromurilor, avându-se în vedere posibilitățile reduse ale țării noastre, s'au creat României mari înlesniri. De pildă, în societatea T.A.R.S., unde Uniunea Sovietică a adus avioane noi, instalații și utilaj, țara noastră a acoperit aproape jumătate din aportul său cu chiria terenurilor aeroporturilor, considerată ca fiind plătită pe 30 de ani înainte. La fel, în societățile „Sovrompetrol" și „Sovromlemn", U.R.S.S. a adus ca aport instalații, utilaj și mașini, în timp ce apor-

tul nostru a constat în cea mai mare parte în materie primă, adică terenuri petrolifere şi păduri.

Ocupând poziţii importante în siderurgie şi metalurgie, în industria extractivă şi prelucrătoare, în construcţia de maşini, în industria lemnului şi în transporturi, societăţile astfel înfiinţate constitue una din formele cele mai directe ale imensului şi multilateralului ajutor pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică pentru lichidarea înapoierii noastre economice şi făurirea unei puternice industrii socialiste. Producţia unităţilor „sovrom" reprezintă o parte importantă a bazei industriale necesare transformării socialiste a agriculturii şi întăririi capacităţii de apărare a ţării împotriva imperialiştilor şi slugilor lor. In felul acesta, sovromurile, unităţi care sintetizează multilateralul ajutor sovietic, contribue la asigurarea independenţei noastre naţionale şi la creşterea nivelului de trai al poporului nostru muncitor.

In lupta noastră pentru socialism, sovromurile sunt avanposturi puternice ale tehnicii înaintate, prin care ne este transmisă nemijlocit experienţa oamenilor sovietici, constructorii victorioşi ai socialismului, care azi păşesc cu succes pe drumul construcţiei comuniste. Inzestrate în mare măsură cu maşini şi utilaj sovietic, sovromurile s'au încadrat imediat după înfiinţarea lor în lupta economică iniţiată de partid şi au dat un mare ajutor în lupta contra speculei şi sabotajului practicate de capitalişti. Aceasta, în timp ce în întreprinderile capitaliste, slugile imperialiştilor americani şi englezi de teapa lui Popp şi Bujoiu sabotau producţia.

De pildă, la Reşiţa, în luna Ianuarie 1945 producţia ajunsese aproape de 14 ori mai mică decât în 1943, iar pentru a împiedica pe comunişti şi pe ceilalţi muncitori cinstiţi să pună ordine în uzină, agenţii imperialismului american s'au dedat la tot felul de manevre provocatoare, folosind şi ajutorul slugilor lor credincioase — social-democraţi de dreapta — de felul lui Eftimie Gherman, Musteţiu etc. Uneltirile duşmanului nu şi-au atins însă scopul. Jefuitorii poporului şi slugile lor au fost demascaţi.

Multe s'au schimbat de atunci la Reşiţa, mai ales în urma trecerii uzinelor în proprietatea statului prin actul revoluţionar al naţionalizării. La 4 Aprilie 1949, pe baza unei convenţii încheiate între reprezentanţii U.R.S.S. şi ai Republicii Populare Române, s'a înfiinţat „Sovrommetal"-Reşiţa.

Pentru Reşiţa, ajutorul sovietic a fost ca o transfuzie de sânge sănătos într'un corp slăbit de o boală îndelungată. Datorită minereului de Crivoi Rog, sosit din Uniunea Sovietică, precum şi utilajului şi tehnicienilor sovietici, furnalele înalte nu numai că nu şi-au întrerupt activitatea — cum urmăreau duşmanii —, ci dimpotrivă. Combinatul „Sovrommetal"-Reşiţa este astăzi un post înaintat pe frontul luptei pentru industrializarea socialistă.

Indrumaţi de partid, muncitorii dela Reşiţa au dovedit prin munca lor că au înţeles ce rol patriotic le revine în lupta pentru industrializarea socialistă a ţării.

La rândul lor, datorită utilajului şi tehnicii înaintate sovietice, muncitorii şi tehnicienii întreprinderilor „Sovrompetrol" au refăcut şi desvoltat industria noastră petroliferă, depăşind cu mult producţia şi lucrările de prospectare şi foraj realizate în această industrie chiar şi în anii celei mai intense exploatări capitaliste. Ei au dovedit caracterul mincinos al tuturor teoriilor lansate de „specialiştii" aflaţi în slujba trusturilor petrolifere imperialiste şi a misiţilor lor care mai ieri aveau rolul dominant în politica României, teorii care pretindeau, aşa cum o cereau interesele stăpânilor de peste hotare, că zăcămintele de petrol din ţara noastră ar fi pe sfârşite, că industria noastră petroliferă n'are perspective de desvoltare etc.

Fără a mai vorbi de rezultatele obţinute prin repunerea în funcţiune a sute şi sute de sonde părăsite de capitalişti ca nerentabile, metoda sovietică a „recuperării secundare" permite exploatarea complectă a straturilor petrolifere degradate prin jaful imperialist. In afară de

aceasta, datorită ajutorului dat de tehnicienii şi savanţii sovietici, astăzi pe valea Zemeşului şi a Tazlăului, în Moldova, este pus tot mai mult în valoare un nou bazin petrolifer, despre care pe bună dreptate se spune că e o „a doua Vale a Prahovei". Până la sfârşitul planului cincinal, producţia de ţiţei va atinge 10.000.000 de tone, cifră nemaicunoscută în ţara noastră.

In mii de feluri, activitatea sovromurilor contribue la desvoltarea forţelor de producţie ale ţării, la punerea în valoare în mod raţional a avuţiei naţionale.

Cât de mult contrastează aceste fapte cu exploatarea neraţională a bogăţiilor ţării, practicată de capitalişti, cu politica lor de jaf şi de distrugere a averii poporului nostru pentru îmbogăţirea lor! In timp ce activitatea întreprinderilor capitaliste cu participaţie străină contribuia la subjugarea economică şi politică a României şi la sărăcirea ei, sovromurile contribue la creşterea mijloacelor de producţie şi de consum necesare poporului nostru, la sporirea veniturilor statului, la înflorirea economică a Republicii Populare Române.

*

* *

Expresie concretă a înaltelor principii staliniste ce stau la baza întregii politici externe a Uniunii Sovietice,

„sovromurile sunt — aşa cum a arătat tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej în raportul prezentat cu prilejul celei de a 30-a aniversări a partidului nostru — o vie oglindire a relaţiilor de colaborare economică între ţările frontului unic socialist. Ele sunt o oglindire a atitudinii internaţionaliste a Statului Sovietic, care acordă un permanent ajutor ţărilor de democraţie populară în opera de construire a socialismului" [1].

---

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej* : „30 de ani de luptă a partidului sub steagul lui Lenin şi Stalin", ed. P.M.R. 1951, pag. 53.

Pentru ca oricine să vadă limpede ce deosebire fundamentală există între colaborarea ţării noastre cu Uniunea Sovietică şi relaţiile care au existat în trecut între România şi ţările imperialiste, e deajuns să pomenim câteva fapte.

Cine nu-şi aminteşte de numeroasele societăţi cu capital străin, întitulate pompos „Româno-Americană", „Astra-Română", „Steaua Română", „Ford-Română" etc.? Aceste societăţi aparţineau trusturilor din ţările imperialiste, care, în cârdăşie cu capitaliştii din ţară, au jefuit fără milă avuţiile noastre naţionale. Poporul muncitor, adevăratul stăpân al acestor avuţii, era înfometat şi batjocorit.

Aceste societăţi porneau cu un capital de nimic (ca, de pildă, „Româno-Americană" cu 2.500.000 de lei), pentru ca în câţiva ani să-şi însutească şi să-şi înmiască sumele depuse drept capital, fără ca pentru aceasta să mai aducă în ţară vreun dolar.

Nenumărate erau metodele de jaf ale imperialiştilor. Un exemplu tipic este modul cum exploatau ei zăcămintele petrolifere din ţara noastră. Adesea sondele erau lăsate să producă prin erupţie liberă, sistem prin care se obţinea într'un timp foarte scurt o mare cantitate de ţiţei, împinsă afară de presiunea gazelor naturale. Cu acest procedeu însă gazele naturale se iroseau în mod neraţional. Intregul strat era sărăcit de gaze şi astfel cantităţi uriaşe de ţiţei rămâneau în măruntaiele pământului. Bine înţeles, s'ar fi putut folosi şi procedee raţionale, care să permită conservarea gazelor şi o exploatare mult mai completă a structurilor petrolifere. Numai că piraţii imperialişti, în căutare de profituri mari şi rapide, nu erau dispuşi să facă investiţii. La ce bun să piardă timp şi să cheltuiască bani pe instalaţii când puteau jefui în voie alte terenuri, fără să dea cuiva socoteală, fără să le pese de interesele acestui popor pentru care nu aveau decât dispreţ? De îndată ce exploatarea unei sonde începea să necesite noi investiţii, sonda era părăsită ca nerentabilă şi jaful continua în altă parte. Conturile de miliarde ale societăţilor petrolifere

străine creșteau necontenit la băncile din Elveția, Anglia sau Statele Unite. Dar cu toată slugărnicia guvernelor reacționare corupte, care le permiteau să facă orice fărădelegi, „cu forme în regulă", rechinii imperialiști practicau și furtul ordinar. De pildă, societatea „Astra-Română" (filială a trustului „Royal-Dutch Shell" din Londra), care în schelele Ceptura, Boldești, Răzvad și Țintea își avea terenurile învecinate cu ale statului, a folosit la 24 de sonde metoda „săpării deviate", furând astfel din terenurile statului milioane de tone de țiței și sute de milioane de metri cubi de gaze naturale.

Cu complicitatea guvernelor burghezo-moșierești, aflate în solda lor, filialele trusturilor imperialiste realizau profituri de zeci și sute de miliarde, sărăcind țara, pe care o considerau ca pe o colonie, bună doar de exploatat. Prin împrumuturi cămătărești și alte asemenea „ajutoare", ei înrobeau tot mai mult România, răpindu-i independența și suveranitatea națională. Atunci când interesele lor o cereau, ei impuneau țării noastre paralizarea unor întregi ramuri ale producției, aruncând pe drumuri pradă șomajului zeci de mii de muncitori și funcționari. Astfel, în 1932, pe lângă curbele de sacrificiu pe care le-au dictat statului român și prin care salariile funcționarilor publici au fost scăzute cu 60%, pe lângă concedierea a 30% din salariați, marii rechini capitaliști au hotărît desființarea industriei românești. Pentru a-și asigura noi piețe de desfacere, unde să poată jefui în voie, ei impun măsuri care, printre altele, sugrumă uzinele Hunedoara și Copșa Mică-Cugir, care aparțineau statului, favorizând astfel Reșița, care pe atunci aparținea gangsterului Aușnit. In 1932, de pildă, uzinele Hunedoara nu produc niciun kilogram de fontă, extracția de minereu încetează, iar uzinele sunt condamnate să devină niște ateliere de reparații. Aceasta pentru a se putea menține producția de fontă la Reșița — filială a trustului „Wickers-Armstrong" —, ca și extracția de minereu la minele care îi aparțineau.

In industria petroliferă la fel, urmărind aceleași scopuri, imperialiștii americani, englezi și olandezi au hotărît

să transforme regiunea petroliferă din România într'un „șantier închis". Din ordinul stăpânilor de peste hotare, în 1932 societățile petrolifere iau măsuri pentru scăderea producției cu 25%, pentru concedierea unui sfert din numărul salariaților, pentru reducerea la jumătate a salariilor celor rămași. Poruncind ca o parte din producția de păcură să fie arsă în locomotive, imperialiștii provoacă o catastrofală scădere a producției de cărbuni și concedierea a mii de muncitori mineri din Valea Jiului și din celelalte regiuni miniere. In aceste condiții, Partidul Comunist din România chiamă massele muncitoare, condamnate de capitaliști la o viață de mizerie, să se ridice la luptă pentru pace, pâine și libertate, împotriva înrobirii economice de către imperialiștii francezi, englezi, americani și germani, împotriva pregătirilor înfrigurate pe care aceștia, în complicitate cu burghezia și moșierimea română, le făceau în vederea agresiunii antisovietice.

Acțiunii muncitorilor ridicați la luptă sub conducerea partidului comunist pentru apărarea drepturilor lor, bandiții îi răspund cu represiuni sângeroase, cu gloanțe, schingiuiri și ani de temniță.

Această „colaborare" cu trusturile imperialiste, pe care poporul nostru a cunoscut-o din plin pe spinarea sa, este practicată și azi în țările robite dolarului. Efectele unei astfel de politici de jaf le simt astăzi popoarele din Franța, Italia și alte țări din Apusul Europei, unde monopoliștii pășesc zi de zi, tot mai deschis, spre lichidarea producției industriale de pace și mai ales a acelor ramuri care stau în calea concurenței americane. In Franța și Italia este distrusă industria metalurgică, în Olanda și Danemarca industria alimentară. Ca o consecință directă a marshallizării țărilor capitaliste din Europa, șomajul a crescut, în comparație cu 1947, de peste 7 ori în Austria, de peste 3 ori în Belgia, de 3 ori în Danemarca și cu aproape 50% în Italia. In Olanda șomajul a crescut de 2,5 ori, în Norvegia de 3 ori, iar în Germania occidentală de 3,5 ori. La numărul șomerilor înregistrați oficial, trebue adăugat un număr uriaș de șomeri neînregistrați la camerele de muncă

şi de muncitori ocupaţi numai parţial în industrie, fapt deosebit de caracteristic pentru Italia, Franţa şi Germania occidentală. De pildă, în Ianuarie 1951 numărul şomerilor înregistraţi oficial în Italia era de aproape 2.000.000. In realitate, numărul lor era de 4.500.000.

In Anglia şantierele navale îşi reduc producţia, făcând să crească tot mai mult numărul muncitorilor şomeri şi să scadă din ce în ce numărul orelor lucrate de cei care mai sunt primiţi la muncă. In cadrul planului Marshall, Anglia este nevoită să cumpere cărbuni din America, plătind pentru aceşti cărbuni preţuri mai mari decât ia pe cărbunii pe care-i vinde ea însăşi.

Reducerea producţiei de pace în favoarea celei de armament — impusă de Wall-Street — face ca un mare număr de întreprinderi engleze să-şi închidă porţile, aruncând pe drumuri sute de mii de muncitori. In urma interzicerii folosirii zincului, cuprului şi alamei în scopuri nemilitare, „de fapt cel puţin 70% din întreprinderi îşi vor înceta activitatea sau îşi vor reduce simţitor producţia", a declarat Robin, secretar districtual al Uniunii naţionale a industriaşilor. Preţurile produselor de consum cresc necontenit, odată cu şomajul şi mizeria celor ce muncesc. Mişcarea grevistă din Anglia dovedeşte însă că muncitorii, conduşi de partidul comunist, ştiu să se opună cu tot mai multă dârzenie odiosului regim laburist marshallizat şi lingăilor acestuia, de teapa lui Deakin. Numeroasele succese obţinute în lupta pentru apărarea nivelului de trai, greu lovit de ofensiva patronală, dovedesc forţa acestei mişcări.

Asemenea exemple sunt nenumărate, căci fiecare ţară capitalistă înfeudată imperialismului american prezintă acelaş tablou. Un caz tipic de marshallizare îl oferă cea mai proaspătă colonie americană, Iugoslavia titoistă. Sub povara economiei de război impuse de imperialişti, industria civilă din Iugoslavia este treptat lichidată. Şi în timp ce clica de spioni şi agenţi americani dela Belgrad împroaşcă cu cele mai josnice calomnii rodnica colaborare dintre ţările de democraţie populară şi Ţara socialismului

victorios, Iugoslavia devine din ce în ce mai mult un cap de pod în vederea agresiunii armate împotriva lagărului socialismului şi al păcii. Pentru economia iugoslavă, efectele aservirii ţării de către Tito imperialiştilor americani sunt dezastruoase: construcţia hidrocentralelor a fost redusă cu 70%, s'a abandonat construirea marelui canal proiectat între Dunăre şi Tisa; numai în Croaţia au fost închise anul trecut 280 de întreprinderi care lucrau pentru nevoile civile; s'a părăsit cu totul aşa zisul plan cincinal şi planificarea în sine, recunoscându-se prin aceasta falimentul total al economiei titoiste.

Astfel, cu ajutorul vechiului lor spion Tito, imperialiştii americani au smuls poporului iugoslav toate cuceririle realizate prin lupta eroică a celor mai buni fii ai lui. In condiţiile unei crunte terori fasciste, oamenii muncii din Iugoslavia, conduşi de comuniştii internaţionalişti aflaţi în adâncă ilegalitate, luptă pentru libertatea şi independenţa ţării lor. Rezistenţa lor îndârjită, sabotarea măsurilor guvernului fascist, ura lor neîmpăcată pentru clica dela Belgrad şi pentru patronii ei din Wall-Street, toate acestea fac ca regimul lui Tito să părâie din toate încheieturile şi să nu poată fi menţinut decât prin teroare.

In lumina acestor fapte apare şi mai limpede caracterul de sprijin internaţionalist pe care îl are colaborarea economică dintre ţara noastră şi marea Uniune Sovietică. Tot astfel se caracterizează şi atitudinea Uniunii Sovietice faţă de celelalte ţări ale lagărului păcii şi socialismului. Un exemplu grăitor este Consiliul economic de asistenţă mutuală, unde ţări ca mica Albanie stau alături şi sunt egale în drepturi cu marea Uniune Sovietică.

„Mulţi nu cred — a spus tovarăşul Stalin — că pot exista relaţii pe bază de egalitate în drepturi între o naţiune mare şi una mică. Dar noi, oamenii sovietici, socotim că asemenea relaţii pot şi trebue să existe" [1].

---

1 *I. Stalin*: „Cuvântare rostită la 7 Aprilie 1948 cu prilejul semnării tratatului de prietenie şi asistenţă mutuală între U.R.S.S. şi Finlanda", în „Scânteia" nr. 1.099 din 15 Aprilie 1948.

Sovromurile sunt expresia rodnicei colaborări pe bază de egalitate deplină, datorită căreia ţara noastră a păşit pe calea lichidării stării de înapoiere economică, pe calea industrializării socialiste a ţării şi a transformării socialiste a agriculturii. Constituind o pârghie importantă în desvoltarea economică a ţării noastre, în lupta pentru construirea socialismului, sovromurile sunt totodată o strălucită ilustrare a principiilor staliniste care stau la baza relaţiilor economice dintre Uniunea Sovietică şi ţările care, urmându-i exemplul glorios, construesc astăzi societatea socialistă.

Sovromurile în fruntea luptei pentru înflorirea economiei noastre în drum spre socialism. In marea luptă patriotică de construire a socialismului în ţara noastră, poporul nostru muncitor obţine noi şi măreţe succese, păşind cu hotărîre pe calea arătată de partid. Indeplinirea şi depăşirea planurilor de stat pe anii 1949 şi 1950, trecerea la primul nostru plan cincinal sunt dovezi limpezi că milioanele de oameni ai muncii îşi fac tot mai din plin datoria de constructori ai noii societăţi. Cu ajutorul Uniunii Sovietice, ţara noastră a putut să şteargă multe urme ale înapoierii economice, politice şi culturale în care o menţinuseră burghezia şi moşierimea, în cârdăşie cu imperialiştii de peste Ocean. Pe drept cuvânt putem fi mândri astăzi de realizările anilor de luptă de până acum. Un rol însemnat în această luptă dusă de clasa muncitoare sub conducerea partidului l-au avut sovromurile. Practica de zi cu zi a construirii socialismului, realizările de până acum sunt exemple de necontestat care pun cu prisosinţă în lumină aportul însemnat pe care îl aduc sovromurile în opera de industrializare, în transformarea socialistă a agriculturii, cât şi în alte domenii ale vieţii economice a Patriei noastre.

Astfel, încă în 1949, an în care a luat fiinţă Sovrommetalul, uzinele „Sovrommetal"-Reşiţa au reuşit ca în sectorul siderurgic să producă cu 28% mai mult decât în 1948, cu toate greutăţile financiare prin care trecea întreprinderea. Creşterea vertiginoasă a producţiei în anul ur-

mător a făcut apoi ca în 1950 acelaş sector să producă cu 9% mai mult decât în 1949. Aceste cifre sunt suficiente pentru a ne da seama de locul pe care îl ocupă „Sovrommetal"-Reşiţa în economia noastră naţională. Alături însă de sectorul siderurgic al uzinelor au obţinut succese importante în această perioadă şi alte sectoare. Sectorul metalurgiei prelucrătoare, de pildă, a obţinut la utilaj petrolifer în 1949 o producţie mai mare cu 74% decât în 1948, iar în 1950 cu 267% în raport cu acelaş an. Sectorul maşini şi unelte agricole a dat în 1950 cu 40% mai mult decât în 1949, iar sectorul de maşini electrice cu 24%.

Pe lângă aceasta, cu ajutorul tehnicienilor sovietici, întreprinderea a început să fabrice şi multe produse noi, care până nu demult erau importate din străinătate, cum ar fi: cârlige de foraj de 150 de tone, prăjini pătrate, mese Rotary etc. necesare industriei noastre petrolifere, compresoare de aer cu debit ridicat necesare industriei noastre metalurgice, turbogeneratori de 3.000 kw. necesari pentru lucrările de electrificare şi altele.

Realizări la fel de însemnate are şi întreprinderea „Sovromtractor"-Oraşul Stalin, care pentru prima dată în ţara noastră a trecut la fabricarea tractoarelor, făcând să amuţească pentru totdeauna glasul duşmanilor poporului nostru, care afirmau că noi nu putem fabrica tractoare în ţară, deoarece n'avem specialişti, instalaţii şi altele. Ei urmăreau prin aceasta să demobilizeze pe oamenii muncii, să menţină ţara noastră într'o stare de înapoiere economică, pentru ca să-şi poată plasa şi mai departe maşinile şi uneltele agricole la preţuri de speculă. In ciuda acestor încercări duşmănoase de a frâna munca noastră, tehnicienii sovietici, cot la cot cu tehnicienii şi muncitorii noştri, au făcut ca al 5.000-lea tractor românesc să iasă pe poarta uzinei cu 31 de zile înainte de termen, planul global la tractoare pe 1950 fiind realizat până la 4 Octombrie. Peste 7.000 de tractoare au trimis muncitorii şi tehnicienii uzinelor „Sovromtractor" pe ogoarele Patriei noastre. La începutul anului 1951, ei au trecut la

fabricarea unui nou tip de tractor după model sovietic, tractorul pe şenile K.D. 35, care s'a dovedit a fi cel mai potrivit pentru condiţiile agrotehnice din ţara noastră.

In ceeace priveşte ritmul de creştere al producţiei, trebue să arătăm că numai în 2 ani producţia de tractoare s'a întreit. Creşterea şi de acum înainte a ritmului producţiei va face posibil ca în ultimul an al planului cincinal uzinele „Sovromtractor" să poată produce 6.000 de tractoare.

„Sovromcărbune" a obţinut şi el serioase succese, întrecând în 1950 cu 11,8% producţia din 1949, iar pe cea din 1948 cu 33,5%. Această societate a adus un aport deosebit în punerea industriei carbonifere din ţara noastră pe baze tehnice noi, în ridicarea capacităţii de producţie a întreprinderilor la nivelul necesităţilor crescânde ale economiei noastre. Singură societatea „Sovromcărbune" asigură 70% din producţia totală de cărbune a ţării. Producţia întreprinderilor societăţii „Sovromcărbune" va creşte şi mai mult în anii planului cincinal, ajungând ca în 1955 să reprezinte 290% faţă de 1948. Aceasta va asigura în primul rând îndeplinirea sarcinilor mărite ale transportului feroviar, alimentarea centralelor termoelectrice dela Petroşani şi Doiceşti, cât şi alimentarea fabricii coxochimice dela Hunedoara.

Importanţă deosebită în desvoltarea economiei noastre naţionale au şi alte sovromuri. Ţara noastră a fost lipsită până nu demult, de pildă, de o industrie chimică desvoltată. Prin întreprinderile „Sovromchim" sunt acoperite multe din nevoile de preparate chimice ale industriei noastre şi mai ales multe din nevoile agriculturii. Astfel o mare parte din cele 280.000 de tone de îngrăşăminte chimice de care are nevoie anual agricultura noastră va fi produsă de uzinele „Sovromchim".

In desvoltarea transporturilor, o contribuţie preţioasă aduce societatea „Sovromtransport". Prin importurile din Uniunea Sovietică, parcul de autocamioane creşte pe zi ce trece. Se desvoltă deasemenea şantierele navale şi flota fluvială a ţării noastre, care va căpăta o deosebită importanţă în urma construirii Canalului Dunăre—Marea Neagră, a măririi capacităţii porturilor cât şi în urma lărgirii reţelei interioare a transporturilor pe apă prin punerea în stare de navigabilitate a unor râuri mari ca Prutul, Siretul, Argeşul, Oltul, Mureşul.

Deasemeni, un aport însemnat în desvoltarea economiei noastre îl aduce societatea „Sovromgaz". Ea pune în valoare imensele bogăţii de gaz metan ale ţării noastre, care altă dată se iroseau fără niciun folos ca urmare a politicii înrobitoare a trusturilor imperialiste şi a clicii burghezo-moşiereşti dela conducerea statului nostru. Lichidând această stare, „Sovromgazul" a repus în funcţiune utilajul existent şi l-a mărit cu maşini noi aduse din Uniunea Sovietică în aşa fel încât numai în 1950 întreaga producţie a „Sovromgaz"-ului a crescut cu 59% faţă de 1949. In cadrul planului cincinal se va mări şi mai mult numărul sondelor de gaz şi se va lărgi reţeaua conductelor de transport, capacitatea acestora trebuind să fie în 1955 de 2 ori mai mare decât în 1950 şi de 5 ori faţă de 1938. Un rol deosebit în această privinţă va avea construirea conductei Sân-Georgiu de Pădure—Bacău, care va aduce un aport însemnat în schimbarea înfăţişării unor regiuni înapoiate ale Moldovei.

Sovromurile, model de organizare a producţiei. Care sunt factorii care au făcut posibile aceste realizări şi care pun sovromurile în avangarda luptei noastre pentru construirea socialismului?

Unul dintre cei mai importanţi factori este tehnica sovietică, care a înarmat industria noastră cu utilaj şi maşini din cele mai moderne, ajutând astfel direct la creşterea producţiei şi productivităţii muncii. Nu există unitate „sovrom" în care tehnica sovietică, maşinile aduse din Uniunea Sovietică să nu aibă un cuvânt hotărîtor de spus. Semnificativ în această privinţă e cazul uzinei „Sovromtractor". Pentru a putea fabrica tractoare, această uzină a fost în mare parte reutilată şi reorganizată. Au fost complect reorganizate atelierele de prelucrare mecanică, s'au construit hale noi, moderne, şi s'au

mecanizat toate muncile grele. O instalație pe bandă rulantă a fost amenajată la turnătorie. S'au instalat ciocane matrițoare de mare capacitate la noua forjă, s'au adus strunguri „Crasnâi proletar", cu mai multe cuțite care îndeplinesc 10—12 operațiuni deodată etc.

Tot mai multe munci sunt mecanizate și la „Sovromcărbune". S'au introdus mașinile de havat, perforatoare electrice și altele. La fel la „Sovrompetrol", unde utilaj ca prăjini, tractoare și altele, aduse din Uniunea Sovietică, fac să crească tot mai mult producția petroliferă. „Sovromgazul" a primit din Uniunea Sovietică o fabrică completă de negru de fum, acționată electric. Va primi tot din Uniunea Sovietică o nouă fabrică modernă de negru de fum, care singură va produce mai mult decât produc azi toate fabricile de negru de fum din țara noastră luate la un loc. S'au primit deasemeni ciocane pneumatice, mașini de frezat, strunguri, precum și numeroase materiale de foraj.

Două combinate forestiere au fost create de „Sovromlemn" la Vatra-Dornei și Vadul, înzestrate cu cel mai modern utilaj.

Incepând cu dirijarea buștenilor din bazinul de spălare, aproape întreg procesul de producție este mecanizat. Până și rumegușul care rămâne dela tăiatul buștenilor este absorbit printr'un „exhaustor" și folosit drept combustibil. In ce privește capacitatea de producție numai cele 6 gatere ale combinatului „Bernat Andrei" din Vatra-Dornei pot produce 12.000 de metri cubi de scânduri lunar.

Pe lângă desvoltarea tehnică, factorul care a contribuit în cea mai mare măsură la realizările de până acum a fost folosirea experienței și metodelor noi de muncă și de organizare a muncii, care s'au pus în aplicare cu ajutorul nemijlocit al tehnicienilor sovietici. Un rol de seamă au avut tehnicienii sovietici, mai ales în introducerea principiului gospodăririi chibzuite a întreprinderilor (hozrasciot), în perfecționarea metodelor de lucru și în protecția muncii. Cu ajutorul lor sovromurile au obținut serioase succese, care s'au concretizat în economii de materiale, în

reducerea prețului de cost al produselor, în creșterea producției și productivității muncii.

Să luăm ca exemplu întreprinderea „Sovrommetal"-Reșița. Aici, datorită instrucțiunilor tehnologice științifice de elaborare a șarjelor introduse la oțelăria Siemens-Martin cu ajutorul tehnicienilor sovietici, se obține acum oțel de mai bună calitate. S'au îmbunătățit deasemeni indicii de utilizare a cuptoarelor, realizându-se în 1950 o îmbunătățire la producția specifică de 7% față de anul precedent. Totodată a crescut și producția de oțeluri de calitate.

Introducerea indicilor tehnico-economici și a normelor medii progresive a constituit deasemeni un prețios ajutor. S'a normat între altele gradul de utilare a volumului furnalelor, a vetrelor cuptoarelor Siemens-Martin și a liniilor de laminoare, stabilindu-se precis producția specifică a fiecărei unități în parte. Alte realizări s'au obținut datorită introducerii normelor de consum pentru materii prime, materiale și combustibil. S'a putut obține, între altele, cunoașterea și urmărirea operativă a prețului de cost, prețul de cost operativ zilnic devenind un mijloc de control preventiv deosebit de important. Tot pe baza indicilor de consum s'a introdus normarea stocurilor de materiale, fapt care a contribuit la accelerarea vitezei de circulație a fondurilor de rulment. Fondurile de rulment necesare producției s'au redus în urma acestor măsuri din ce în ce mai mult, circulând în 1950 cu 17,8% mai repede decât în 1949. S'au redus deasemeni și creditele bancare cu 38% față de 1949, eliberându-se în acest fel o sumă importantă care a putut fi folosită de guvern în alte scopuri productive.

O serie de alte măsuri tehnico-organizatorice puse în aplicare cu ajutorul tehnicienilor sovietici au fost organizarea compartimentului de control calitativ, după modelul sistemului sovietic O.T.K., organizarea muncii după grafic, controlul interoperativ și introducerea gospodăririi chibzuite în fiecare secție. Organizarea pe baze de grafic a muncii în ateliere a adus o mare îmbunătățire a indicilor

de funcţionare a maşinilor şi în special a celor grele, cum ar fi, de exemplu, strungurile Carussel, realizându-se indici între 0,60—0,90, în timp ce sub capitalişti la aceleaşi maşini se înregistrau indici de maximum 0,30—0,50. Nu mai puţin important este şi controlul interoperativ, care tinde să descopere rebuturile într'o fază de prelucrare cât mai redusă. Iată ce spune în această privinţă maistrul Călin Florea dela uzinele „Sovrommetal"-Reşiţa: „Controlul operativ introdus de tovarăşii ingineri sovietici ne-a fost de un mare folos. Mai înainte acest control nu exista. Azi, toate operaţiunile de pregătire a turnării şarjei sunt controlate. Dela pregătirea rinei de scurgere, pregătirea podurilor şi oalelor şi până la pregătirea sifonului de turnare, totul se controlează. Introducerea acestui control a dat posibilitate oţelarilor să lucreze cu precizie şi siguranţă. Azi nu se mai lucrează la întâmplare, ca în trecut; totul este dinainte organizat în cele mai mici amănunte. Şi asta în primul rând datorită capacităţii organizatorice a oamenilor sovietici din uzinele noastre".

Şi la realizările obţinute de uzinele „Sovromtractor" au contribuit în mod hotărîtor organizarea raţională a procesului de fabricaţie şi mobilizarea rezervelor interne ale întreprinderii, după indicaţiile tehnicienilor sovietici.

Sprijinul lor necontenit cât şi colaborarea lor frăţească cu activul de tehnicieni şi muncitori români s'au dovedit a fi deosebit de rodnice.

Unul din rezultatele acestui sprijin este avântul luat în întreprindere de mişcarea inovatorilor. Sute de inovaţii şi raţionalizări au fost puse în aplicare în cursul anului 1949 şi 1950, ceeace a contribuit la sporirea productivităţii muncii cu mult peste prevederile planului. In scopul sprijinirii inovatorilor, administraţia uzinei a înfiinţat un cabinet tehnic pentru inovatori şi raţionalizatori, înzestrat cu mii de manuale tehnice, majoritatea sovietice. La cabinetul tehnic muncitorii găsesc oricând ingineri şi tehnicieni care să-i ajute la alcătuirea schiţelor, la calcule etc. Cabinetul are un fond special destinat pentru experimentări.

La cabinetul tehnic dela „Sovromtractor" se ţin săptămânal conferinţe în legătură cu diferite probleme tehnice (ca tratamentul materialelor, tăierea rapidă a metalelor etc.), la care asistă numeroşi muncitori şi tehnicieni din uzină, ba şi din alte uzine. Acestea sunt condiţiile în care se desvoltă atitudinea creatoare a muncitorilor şi tehnicienilor faţă de muncă, atitudine de adevăraţi constructori ai socialismului.

Un alt rezultat al colaborării strânse dintre tehnicienii români şi cei sovietici este trecerea dela fabricarea tractorului I.A.R. 24 la tractorul pe şenile K.D. 35. Trecerea dela fabricarea în serie a unui produs la fabricarea în serie a altui produs, fără oprirea sau încetinirea ritmului de fabricaţie, este un lucru necunoscut în industria capitalistă şi a fost aplicată până acum numai în două uzine din lume: la uzina de automobile „Stalin" din Moscova şi la uzina de tractoare din Harcov. A treia oară s'a realizat la „Sovromtractor"-Oraşul Stalin.

Printre condiţiile care au făcut cu putinţă această realizare a fost şi aplicarea metodei sovietice de organizare a maşinilor în linie de prelucrare a pieselor, care a luat locul vechii organizări pe ateliere formate din maşini de acelaş fel. Piesele care trebuiau să treacă dela secţia de strunguri la secţia de freze, de acolo la secţia de găurit şi apoi iar la strunguri, la freze etc. erau produse cu mari întârzieri; multe piese erau rebutate din cauza deteriorărilor cu prilejul transportării dela o secţie la alta, şi în general prelucrarea era greu de urmărit. Introducerea noului sistem de organizare a făcut să se lichideze timpii morţi, care până atunci treceau de 50%, rebuturile au fost foarte mult reduse, realizându-se şi o mare creştere a productivităţii muncii. Maşinile astfel organizate sunt preluate de muncitori în îngrijire socialistă cu contract, după metoda stahanovistei sovietice Nina Nazarova.

Rezultate frumoase au fost obţinute şi la întreprinderile „Sovromcărbune", „Sovrompetrol" şi altele, a căror organizare a muncii constitue un exemplu pentru toate întreprinderile ţării noastre.

Un rol deosebit de important au avut tehnicienii sovietici în încetățenirea și extinderea metodelor noi de muncă, metodele stahanoviștilor sovietici. Folosirea acestor metode de către tot mai mulți muncitori din sovromuri aduce o creștere a producției și productivității muncii, care situează sovromurile în fruntea întregii noastre economii naționale. E îndeobște cunoscut în această privință avântul pe care l-a luat folosirea unor metode înaintate, ca metoda Matulineț de elaborare a șarjelor rapide la uzinele „Sovrommetal"-Reșița, unde în cursul trimestrului IV al anului 1950 s'au executat 23 de șarje rapide cu o reducere de timp de 26,3 ore din durata obișnuită a șarjelor normale și o economie de peste 900.000 de lei.

In urma acestui succes, oțelarii reșițeni au hotărît ca, prin intensificarea eforturilor lor, să facă din 1951, „anul șarjelor rapide". Pe baza acestui angajament numai în luna Februarie ei au executat 47 de șarje rapide cu o reducere de timp de 55 de ore și o economie de peste 1.600.000 de lei, iar în luna Martie peste 70 de șarje rapide. Folosirea acestei metode înaintate, sovietice, a ridicat indicii de productivitate a cuptorului, numai până în Martie 1951, dela 160 kg/m² vatră-oră, cât fusese în 1950, la 178 kg/m² vatră-oră.

Atât la „Sovrommetal", „Sovromtractor", cât și la alte sovromuri, metode ca aceea de tăiere rapidă a metalelor, a stahanoviștilor sovietici Bortchevici și Bâcov, metoda de luare a mașinilor în îngrijire socialistă pe bază de contract a Ninei Nazarova, metoda Cotlear de calificare la locul de muncă, metoda Lidiei Corabelnicova de a lucra cel puțin o zi pe lună din economii, sau metoda de recondiționare a sculelor a lui Fedor Cuznețov aduc, odată cu creșterea producției și productivității muncii, și numeroase economii. Astfel la „Sovromtractor" numai prin reducerea arderilor metalelor la topire dela 15% la 10% s'a realizat în trei luni o economie de 7 tone de metale neferoase, în valoare de 2.100.000 de lei, iar la secția oțelărie a uzinelor „Sovrommetal"-Reșița, care în cursul anului 1950 a elaborat în total 142 de șarje

rapide, s'au obținut economii foarte însemnate. Importante realizări s'au obținut deasemenea și prin recuperarea zgurei, care azi e folosită la fabricarea betonului.

Lupta pentru economii a devenit o sarcină de bază a fiecărui sovrom. In întrecerile socialiste în cinstea celei de a 30-a aniversări a partidului, uzinele „Sovromtractor" au realizat economii de 52.457.647 de lei, depășindu-se cu mult angajamentul, iar uzinele „Sovrommetal"-Reșița au făcut economii în valoare de peste 126.000.000 de lei.

Potrivit principiilor de retribuție după muncă și de organizare socialistă a întreprinderii pe baza gospodăririi chibzuite, toate aceste realizări se răsfrâng și asupra colectivelor de muncitori, funcționari și tehnicieni din sovromuri. O atenție deosebită se dă deaceea creșterii necontenite a nivelului lor de trai, care se exprimă atât sub forma creșterii remunerației și sub forma premiilor cât și a salariului social. In această privință se manifestă cu toată vigoarea grija tehnicienilor sovietici, care prin activitatea lor pe acest tărâm oglindesc cum nu se poate mai bine dragostea stalinistă față de om ca cel mai prețios capital din lume. Nu întâmplător deci, preocupări ca protecția muncii, locuințe muncitorești, cantine, creșe, cămine etc. fac parte integrantă din lupta pentru gospodărirea chibzuită a sovromurilor. Nenumărate exemple sunt grăitoare în această privință.

La „Sovromcărbune", de pildă, s'au luat măsuri de protecție a muncii prin îmbunătățirea aerajului la locurile de muncă, prin materiale de protecție etc. Fiecare mină a fost înzestrată cu o unitate de salvare și s'a pornit o luptă susținută împotriva bolilor profesionale. Datorită grijii partidului pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor muncii a crescut deasemeni și nivelul de trai al minerilor. Aceasta mai ales după introducerea sistemului de plată în acord progresiv, care le dă posibilități mari de a ridica necontenit producția și de a-și mări salariul. Tot mai mult se vădesc în acelaș timp preocupările pentru ridicarea nivelului cultural al mine-

rilor. La Petrila, de pildă, în locul clubului mic se va ridica un club spaţios cu sală de teatru, sală de lectură, cabinet tehnic. La Lupeni teatrul se va mări foarte mult. Manifestând o grijă deosebită pentru calificarea şi specializarea muncitorilor, partidul şi guvernul nostru au hotărît construirea la Petroşani a noului Institut al cărbunelui. Aici vor fi pregătiţi viitorii specialişti ai ţării noastre în domeniul extracţiei cărbunelui. Prin grija sovromului tot mai multe locuinţe pentru mineri se ridică în Valea Jiului. Grija pentru om se manifestă la fel de puternic şi la alte sovromuri. La „Sovromtractor", de pildă, numai în 1949 s'au cheltuit peste 30.000.000 lei pentru protecţia muncii, 19.000.000 lei au fost alocate pentru mărirea cantinei care azi într'o oră poate servi până la 5.000 de persoane. Alte zeci de milioane au fost cheltuite pentru îngrijirea sănătăţii muncitorilor.

Copiii muncitorilor dela „Sovromtractor" se bucură şi ei de îngrijire specială. In afară de creşă şi de cămin de zi, uzina are şi o colonie de copii la Poiana Stalin, cu 600 locuri. Pe zi ce trece se construesc noi blocuri muncitoreşti în care oamenii muncii se bucură de tot confortul.

Sunt cunoscute condiţiile mizere în care trăiau înainte mai ales muncitorii din industria lemnului. Cine s'ar fi îngrijit de traiul muncitorilor când patronii — adesea veniţi în ţară numai pentru a supraveghea mai îndeaproape mersul exploatării — n'aveau decât o preocupare: să stoarcă un profit cât mai mare. Şi în această ramură de producţie, întreprinderile „Sovrom" au adus schimbări uriaşe. Iată un exemplu: Anul trecut a luat fiinţă, în cadrul „Sovromlemnului", Combinatul forestier nr. 3 Vatra-Dornei. Această nouă şi uriaşă întreprindere e utilată cu cele mai moderne instalaţii, care reduc la minimum necesitatea efortului fizic, atât de mare în această ramură. In acelaş timp însă cu construirea fabricii propriu zise, în incinta combinatului se înălţau şi clădirile confortabile în care aveau să locuiască muncitorii. Asemenea exemple sunt nenumărate. Orice muncitor forestier care lucrează în întreprinderile „Sovrom" vede cu propriii săi ochi ce deo-

sebire uriaşă este între neomenoasele condiţii în care munceau oamenii în trecut la capitaliştii hrăpăreţi, şi condiţiile minunate de muncă, de trai, de odihnă şi de cultură pe care le au azi în întreprinderile socialiste.

Nu-i de mirare, aşa dar, că muncitorii sovromurilor, având la îndemână în mai mare măsură tehnica şi metodele de muncă sovietice, au putut, în condiţiile creşterii necontenite a nivelului lor de trai, să dea cele mai frumoase exemple de nouă atitudine faţă de muncă, de eroism şi dragoste de Patrie. Dela „Sovrompetrol" a pornit flacăra întrecerii socialiste a cărei lozincă: „Mai mult petrol pentru Patrie, pentru pace!" a mobilizat toate schelele ţării noastre. La „Sovrommetal"-Reşiţa s'a putut ca în 1949, când întreprinderea avea nevoie de mari împrumuturi, să se organizeze astfel de întreceri încât lozinca sub care se desfăşurau: „Să gospodărim uzina fără împrumuturi!" să se transforme în realitate, şi tot dela „Sovrommetal"-Reşiţa a pornit marea iniţiativă de îndeplinire a planului pe 1951 în numai 11 luni în cinstea aniversării a 30 de ani de luptă a partidului. In focul acestor întreceri, inventivitatea muncitorilor, mobilizaţi de organizaţiile de partid şi cu sprijinul direct al tehnicienilor sovietici, s'a manifestat cu deosebită tărie. Numai la „Sovromtractor"-Oraşul Stalin s'a aplicat în 1950 un număr de 237 de inovaţii, ele aducând uzinei o economie de peste 80.000.000 de lei. S'au ridicat muncitori ale căror realizări fac cinste Patriei şi poporului nostru. Ştefan Tomoioagă, Ion Szilagy, Geza Kopetin dela „Sovromcărbune", Ion Brezan şi turlistul Gheorghe Cazan dela „Sovrompetrol", oţelarii Radivoi Ţăranu, Adam Jemănaru, Petre Cornea dela „Sovrommetal", Iuliu Gherendi şi Emeric Karacsony dela „Sovromtractor", sau Luigi Strenati şi Ujvarossy, care au lucrat la „Sovromconstrucţii", sunt nume cunoscute tuturor. Alături de fruntaşi din alte întreprinderi ale Patriei noastre, cum ar fi: Ştefan Ven şi Frederic Pillman dela „Steagul Roşu"-Oraşul Stalin, Elisabeta Morar, Rozalia Zahan şi Aurelia Sarközi dela fabrica Teba-Arad, Nicolae Iuteş şi Neculai Stuparu dela

uzinele „23 August" din Capitală și alții, ei pășesc curajos înainte, însușindu-și într'o măsură tot mai largă experiența, metodele de muncă și de organizare a muncii ale stahanoviștilor sovietici. Crescuți și educați de partid în spiritul dragostei față de Patrie, în spiritul conștiinței că munca și succesele poporului nostru în construirea socialismului sunt tot atâtea lovituri date dușmanilor păcii, primii noștri stahanoviști sunt factori de mobilizare la luptă a maselor celor mai largi.

Pentru merite deosebite în muncă, mulți muncitori, tehnicieni și ingineri din sovromuri au fost distinși nu demult cu titlul de „laureat al premiului de stat". Așa a fost colectivul dela uzinele „Sovrommetal", care a proiectat și executat convertizorul de frecvență de mare putere, apoi inginerul L. Stoicescu dela aceeași întreprindere pentru studiul și proiectarea compresorului de mare debit, sau colectivul uzinelor „Sovromtractor", care a organizat fabricarea tractorului în serie, prin mecanizarea procesului de producție.

De două ori au câștigat uzinele „Sovromtractor"-Orașul Stalin „Drapelul roșu al producției". De patru ori l-au câștigat uzinele „Sovrommetal"-Reșița. Drapele roșii de producție au câștigat și alte sovromuri. „De câte ori mă uit în sus, spre platou, să văd cum stăm cu încărcarea — spune furnalistul reșițean Sârbu Ion — parcă simt că drapelul flutură deasupra furnalelor, și aceasta mă îndeamnă să lucrez din ce în ce mai bine, mai cu spor". Și ca el gândesc tot mai mulți muncitori. Ei sunt mândri că „Sovrommetal"-Reșița e uzină fruntașă pe țară. Sunt mândri și muncitorii din celelalte sovromuri, pentrucă întreprinderile în care lucrează sunt pârghii de bază ale economiei noastre în drum spre socialism.

Să întărim zi de zi munca politică în cadrul sovromurilor. Ținând seama de rolul deosebit pe care-l au sovromurile, sarcini de frunte revin în primul rând organizațiilor de partid. Viața de partid nu poate fi despărțită de viața întreprinderii, de problemele producției și ale creșterii

oamenilor muncii în spirit socialist. Indrumarea temeinică a muncii politice din sovromuri trebue să fie o preocupare permanentă a organizațiilor de partid, care — prin întreaga lor activitate, prin munca lor de zi cu zi — trebue să se străduiască să fie la înălțimea sarcinilor legate de locul de frunte ocupat de sovromuri în economia țării noastre.

Intreprinderile mixte româno-sovietice sunt și trebue să fie mereu un exemplu strălucit pentru toate întreprinderile noastre. Experiența și metodele înaintate folosite în aceste întreprinderi trebue să capete o largă răspândire. Sovromurile nu se vor opri și nu trebue să se oprească numai la ceeace au realizat până acum, căci ele sunt avangarda noastră pe drumul industrializării socialiste a țării. Organizațiile de partid din sovromuri trebue să mobilizeze pe muncitori la lupta pentru sporirea neîncetată a producției, pentru creșterea necontenită a productivității muncii. Comuniștii trebue să fie în fruntea luptei pentru asigurarea unei adevărate discipline socialiste în munca de zi cu zi. Organizațiile partidului trebue să vegheze, deasemeni, și la respectarea strictă a disciplinei de plan, căci îndeplinirea și supraîndeplinirea planului în întreprinderi de importanța sovromurilor condiționează buna îndeplinire a planului în întreaga noastră industrie.

Un mijloc de prim ordin pentru a realiza toate obiectivele pomenite îl constitue întrecerea socialistă, această încercată metodă comunistă de construire a socialismului. In centrul atenției organizațiilor de partid din întreprinderile sovrom trebue să stea sarcina ridicării întrecerilor socialiste la un nivel mereu mai înalt.

Organizațiile de partid din instituțiile de stat și economice, precum și din toate acele verigi ale aparatului nostru de stat a căror activitate, într'un fel sau altul, vine în atingere cu aceea a sovromurilor, trebue să fie pătrunse de ideea rolului de seamă al acestor întreprinderi și să vegheze ca în respectivele instituții să domnească spiritul unei cât mai puternice sprijiniri a acestor vlăstare ale socialismului.

Pentru ca experienţa muncitorilor şi tehnicienilor din aceste întreprinderi să devină un bun al oamenilor muncii din întreaga industrie a ţării, cunoaşterea şi cât mai larga popularizare a realizărilor sovromurilor trebue să devină o sarcină de frunte în munca de agitaţie a tuturor organizaţiilor de partid. Extinderea aplicării metodelor înaintate este un factor menit să împingă înainte cu repeziciune desvoltarea industriei socialiste. Deaceea organizaţiile de partid trebue să ducă o muncă susţinută de stimulare a direcţiilor întreprinderilor, a inginerilor, tehnicienilor şi muncitorilor în însuşirea şi folosirea pe scară cât mai largă a experienţei sovromurilor.

In munca lor de agitaţie, organizaţiile de partid trebue să aibă în vedere în permanenţă rolul sovromurilor în asigurarea succesului luptei poporului nostru pentru transformarea ţării dintr'o ţară agricolă înapoiată, într'o ţară industrială, înaintată. Ele trebue să facă limpede fiecărui om al muncii dela noi deosebirea uriaşă care există între sovromuri şi întreprinderile stăpânite de imperialişti. Sub masca „colaborării economice", trusturile imperialiste jefuesc şi înrobesc popoarele din ţările supuse dominaţiei tâlharilor din Wall-Street şi City, pe când sovromurile sunt organizaţii economice mixte, constituite pe baza unei colaborări adevărate, pe picior de egalitate, între două ţări ale lagărului socialist, între U.R.S.S., care a păşit la construirea comunismului, şi ţara noastră, care pune bazele economiei socialiste.

Să ne fie limpede că aceste întreprinderi fruntaşe ale economiei noastre sunt ca un spin în ochiul duşmanului de clasă, că fiecare succes al acestor întreprinderi, care ne ajută să mergem cu paşi mari şi hotărîţi pe drumul făuririi unei vieţi din ce în ce mai îmbelşugate, îl face să turbeze de furie. Deaceea nu poate fi îngăduită nicio slăbire a muncii politice în sovromuri. Nenumărate sunt exemplele care dovedesc că în perioada de ascuţire a luptei de clasă, corespunzătoare trecerii dela capitalism la socialism, foştii exploatatori, răsturnaţi de pe poziţiile pe care le deţineau, şi slugile lor sunt în stare de actele cele mai josnice şi

mai mârşave în ura lor împotriva cuceririlor poporului desrobit şi în speranţa lor nesăbuită de a putea întoarce înapoi mersul istoriei. Ca pârghie importantă în construirea socialismului în ţara noastră, sovromurile formează, bine înţeles, obiectul celor mai veninoase şi mai perfide atacuri din partea reacţiunii interne şi de peste hotare.

Oamenii muncii, însă, trebue ajutaţi să vadă limpede conţinutul murdar al şoaptei otrăvite strecurate de duşman, pe care trebue să-l demaşte, să-i dea riposta cuvenită.

„Amintească-şi muncitorimea — spune tovarăşul Gheorghiu-Dej — de anii de neagră robie şi silnicie, de exploatarea capitalistă; ţăranii — de jaful moşierilor şi chiaburilor; intelectualii — de starea de incultură şi obscurantism, tineretul — de lipsa de drepturi, de desmăţul propagandei şovine huliganice, menită să îndobitocească pe cei tineri: femeile — de înjosirea şi umilinţa la care erau supuse la fiecare pas pe vremea când în ţara noastră a dominat burghezia şi moşierimea. Privească astăzi în jurul lor şi vor vedea ridicându-se mari şantiere de construcţie a socialismului, câmpurile rodind pentru cei ce le muncesc, căi largi spre un viitor luminos deschis tuturor oamenilor muncii. Toate acestea se datoresc faptului că la noi în ţară puterea nu se mai află în mâinile burgheziei şi moşierimii, ci în mâinile clasei muncitoare, că forţa politică conducătoare în ţara noastră este Partidul Muncitoresc Român" [1].

Datoria de frunte a organizaţiilor de partid este să menţină mereu trează vigilenţa revoluţionară a fiecărui muncitor, tehnician, inginer şi funcţionar împotriva oricăror încercări ale duşmanului de clasă de a se pune în calea mersului nostru înainte spre socialism, de a readuce poporul nostru în lanţurile sclaviei capitaliste din care s'a eliberat.

---

[1] *Gh. Gheorghiu-Dej:* „30 de ani de luptă a partidului sub steagul lui Lenin şi Stalin", ed. P.M.R. 1951, pag. 38—39.

Folosind toate mijloacele de educaţie care le stă la îndemână, organizaţiile de partid trebue să cultive în rândurile muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor şi funcţionarilor din sovromuri mândria şi dragostea pentru întreprinderile în care lucrează, şi care sunt tot mai mult o pildă vie pentru fiecare unitate a economiei noastre, pentru fiecare om al muncii care îşi iubeşte Patria şi care urmăreşte cu drag fiecare pas al ei pe drumul socialismului.
